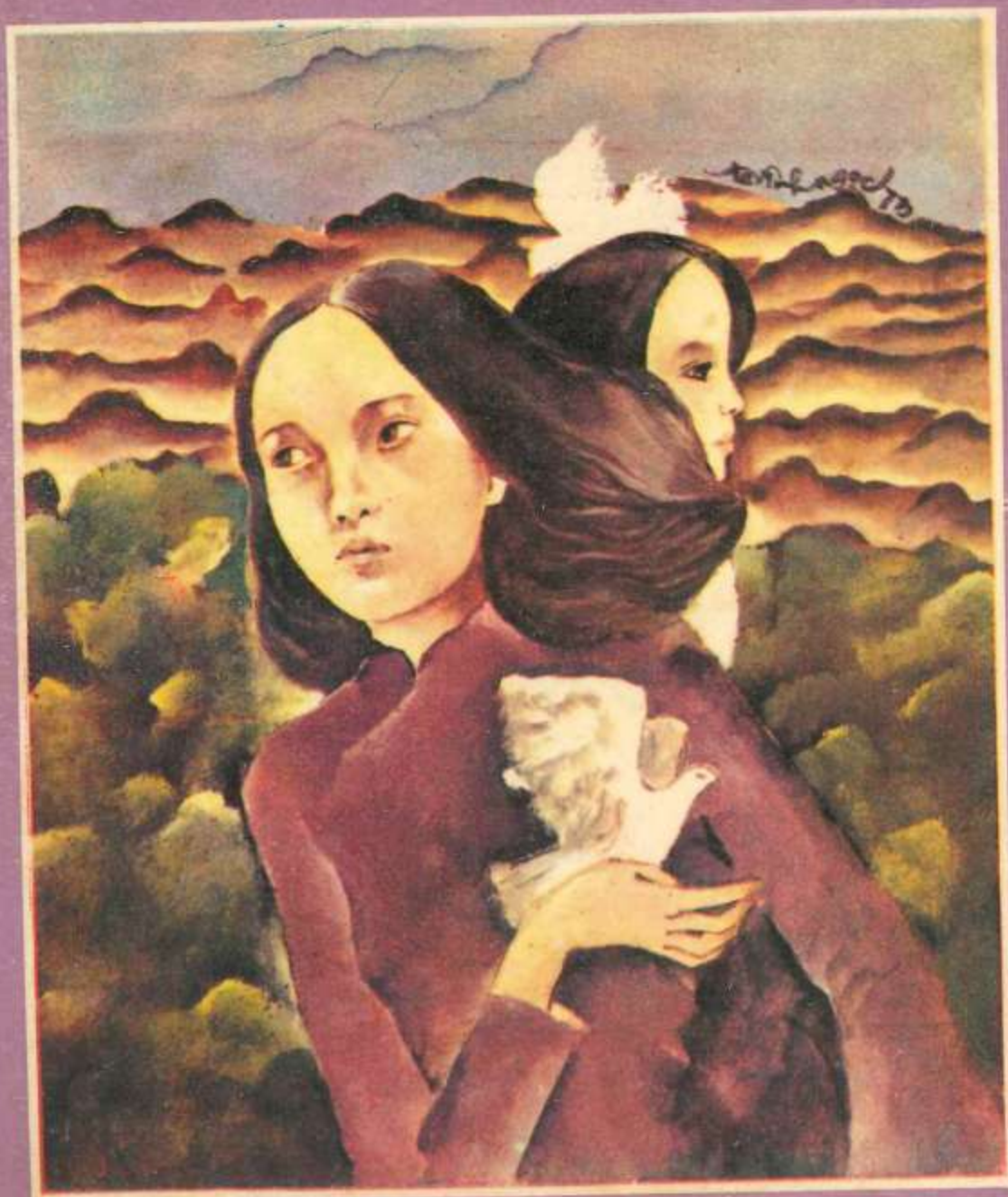

NHÃ CA

HIÊN

NHƯ MỤC TÌM

TỔ HỢP VIỆT BÀN HẢI AN

TỔ HỢP XUẤT BẢN HẢI ÂU
GIỚI THIỆU :

EDGAR RICE BURROUGHS

*... Người đã làm nhiều thế hệ say mê với những cuộc
phiêu lưu phi thường của Tarzan, chúa tể rừng xanh
Sau khi chân không cánh địa cầu quen thuộc, đã lại
đưa hàng trăm triệu độc giả vào một thế giới quyền
rũ mà khoa học hiện tại đang nhắm tới, với :*

BỘ
TRUYỆN
HOẢ TINH

đang phát hành

CÔNG CHÚA HOẢ TINH
HOẢ TINH THẦN BÍ

MỖI TRANG SÁCH
LÀ MỘT THẾ GIỚI KỲ BÍ
MỖI GIÒNG CHỮ LÀ
MỘT TÌNH TIẾT HÀO HÙNG

TỔ HỢP XUẤT BẢN HẢI ÂU

HIỆN NHIỆM MỤC TÌM

HIỀN NHƯ MỰC TÍM

Bản kính tặng
Linh mục chủ tịch
Trung tâm văn Bút VN -
Sài Gòn 23 - 9 - 73

~~nhà~~

KINH BIỂU

NHÃ CA
TRUYỆN DÀI CHO TÌNH YÊU, TUỔI TRẺ
HIỀN NHƯ
MỰC TÍM

TỦ SÁCH SÁNG TÁC * ẤN PHẨM MỘT
TỔ HỢP HẢI ÂU

TO THE

MEMBERS OF THE

LIBRARY

OF THE

UNIVERSITY OF

CHICAGO

CHƯƠNG MỘT

GIẤC MƠ ĐÃ ĐƯA LỰA QUAY LUI LẠI quãng đường dài, cho Lựa thấy lại thành phố Nha Trang và biển. Buổi chiều cuối cùng từ già bạn bè, năm đứa nắm tay nhau đi bộ dọc bờ biển, nói với nhau không biết bao nhiêu chuyện. Giấc mơ cũng cho Lựa trông thấy bàn tay vẫy vẫy của Mai khi xe bắt đầu chuyển bánh. — Nhớ gửi thư nghe. Ê, Lựa, nhớ nghe... — Nhớ. Ê Mai, Mai. Lựa gọi lớn và đưa tay vẫy trả lại Mai rồi rít... Mai, Mai.

— Ê, chi vậy mày. Xê ra.

Lụa bị đẩy dựng người lại. Cô mở mắt, biết mình vừa la hét om sòm vì giấc mơ, ngượng quá. Chị Tư cầu nhàu :

— Khi ở đâu. Bộ người ta là tấm nệm mút sao mà dựa đầu ngủ hoài ngủ hoài.

— Em ngủ lâu lắm hả chị ?

— Không lâu lắm. Chỉ chừng bốn tiếng đồng hồ thôi.

Chị Tư vươn vai, lặn sang chỗ ngồi của Lụa. Thắng Minh cầu nhàu :

— Xích chút đi, nóng thí mồ.

— Máy con nít chiếm chỗ rộng làm chi. Bộ người ta mát lắm chắc.

— Xì, tại chị mập. Ai mượn mập bự, ngồi bên đông thịt muốn chín luôn. Ghê.

— A, thắng này hỗn. Máy nói ai mập.

— Em nói mụ mập ở Cầu Đá chớ nói chị hồi nào.

Đang ngái ngủ Lụa cũng phải bật cười. Kể ra Chị Tư cũng đầy đà. Đầy đà thôi, nhưng ai nói mập là chị giận ghê lắm. Muốn trả thù chị, chỉ cần nói là mụ mập, chị bứt rứt, mất ăn mất ngủ, rồi nhịn đói riết cho gầy đi. Khổ, chị nhịn có được lâu đâu, nhịn hai bữa ăn giả bữa gấp ba gấp bốn chớ có chịu gấp đôi bao giờ. Chị Tư đang giận thắng Minh ghê gớm.

Chị mím môi, chẳng thém nói chuyện nữa.

Lụa nhìn ra cửa xe. Xe chạy nhanh quá. Cây cối hai bên đường vùn vụt lùi về phía sau. Xe tới quăng nào rồi nhỉ? Bao giờ thì vào thành phố Sài gòn. Sài gòn, nơi gia đình Lụa sẽ đến, sao không gây chút nô nức nào mà như một nỗi buồn đè nặng. Lụa lại bắt đầu nhớ Nha Trang kinh khủng.

...Những con đường đầy ổ gà nhưng ngắn, nối thành phố liền nhau một cách thân ái, ngôi nhà nhỏ với vườn cây trái không mùa nào vắng tiếng chim kêu. Những đôi mắt còn trong veo, chưa vẩn chút gian dối, ngày hai buổi học liếc vào bờ rào. Những ngày chớm thu, mùa không rõ rệt nhưng đường phố cũng có chút heo may và lá vàng rơi lả tả. Những chiều biển rộng mênh mông, và những ngày hè, biển không lúc nào được vắng vẻ. Biển trẻ trung, đầy màu sắc, đầy tiếng cười, hoài hỷ, hoài hỷ.

— Đừng có gật nữa mày. Ghét ghê.

Lụa lại muốn ngủ gật. Nhưng chị Tư véo một cái đau điếng làm cô tỉnh táo ngay. Người gì mà ác thấy mồ. Nhưng Lụa quen nhịn chị rồi. Mà không nhịn cũng không được. Chị quen bắt nạt các em, làm như chị cả là oai ghê lắm.

— Há, chị Tơ ?

— Cái gì ?

— Dạ, cái gì, chị ?

— Đồ khỉ. Đi đường chưa mệt sao còn
giống mày.

Em Minh không cười, nó làm vẻ mặt
nghiêm trang. Thằng nhỏ này hay làm cái mặt
tửng tửng để trêu chọc các chị. Gặp Lua, Lua
cười, nhưng gặp chị Tơ, chị Tơ tức. Chắc nó
cũng chẳng khoái gì khi trêu chị Tơ đâu,
nhưng ngồi mãi nó buồn, muốn nói cho đỡ
cứng miệng vậy thôi.

— Đưa nào đôi lấy bánh mì ra ăn đi.

Ba quay người, nhắc nhở cả bọn. Chị Tơ
làm thinh, Lua chưa kịp có ý kiến, Minh đã
reo lên :

— Con đợi câu đó lâu rồi ba.

— Giỏi lắm đó.

— Dạ đâu có. Em mà giỏi gì, chị.

Chị Tơ ngã đầu ra thành ghế. Chắc chị
chán lắm rồi. Chị nhìn bên ngoài, mắt đang
cáu kỉnh bỗng mờ màng và mặt chị bỗng buồn
ghê gớm. Chắc cũng như Lua, chị đang nhớ
thành phố vừa bỏ đi.

Đêm qua, lúc thu dọn quần áo, sách vở,
chị đã đốt một đồng toàn là thư với giấy.

Lụa tò mò ghê lắm, nhưng chị ngồi canh chăm chập bên đồng lửa. Hình như chị có khóc nữa. Chắc trong đó có hỏa thiêu một hai mối tình.

— Sắp tới chưa ba ?

Lại thẳng Minh. Giọng ba khá chắc chắn :

— Chừng mười lăm phút nữa tới thành phố. Đang trên xa lộ đó.

Con đường thẳng tắp, rộng, êm ru, nằm lẻ loi giữa cảnh quê mùa, thơ mộng. Lụa vẫn còn trông thấy những đồng cỏ rộng, những bờ ruộng xanh, và hai bên đường, cỏ lau nở trắng xóa đang rạp mình theo gió.

Minh bắt đầu nhấp nhòm ngồi không yên. Nó tía lia cái miệng, chỉ chỗ hai bên :

— Có cả trâu ăn cỏ nữa kìa ba. Má, má coi phía này này. Nhà nào cũng giống nhau, trồng nhiều hoa quá.

— Đâu ? đâu ?

— Qua rồi, má.

Xe tới một nơi mà lòng Lụa thì đang lui lại một nơi. Lòng cô bé mười sáu đang xôn xao, buồn bã, hối tiếc gì đâu. Trong mắt cô, bàn tay của Mai như còn vậy mãi.

Căn nhà nằm vào một hẻm cụt, lại căn

cuối. Kề ra, căn nhà cũng không đến nỗi nào, nhưng chị em Lua, hình như ai cũng cố nghĩ cho nó xấu đi, để có cơ nhớ tiếc căn nhà cũ. Con hẻm ngắn, khá rộng. Những nhà xung quanh có vẻ im vắng quá, nhà nào cũng có cổng ngoài, tường cao, cửa đóng im ỉm. Nhà Lua cũng vậy, một căn phố lâu, có khoảng sân nhỏ. Trong sân, trồng mấy cây ăn trái, một ít cây kiểng, có lối đi tráng xi-măng. Lúc mới xuống xe, Minh đã thất vọng ra mặt :

— Nhà gì có tí xiu sân. Cao ngất ngều. Em chán leo cầu thang, chân em lười lắm.

— Đầu bằng nhà cũ của mình. Chị Tư lắc đầu.

Ba :

— Nhà như thế mà cả hai ba triệu đô chớ ít gì. Sài gòn mà ở Villa thì đợi ba chúng bây làm việc ít năm, ăn hồi lộ nhiều nhiều đã.

Má :

— Ôi, ông thì cứ cái miệng. Có nhà ở là may rồi.

Tư :

— Con nhất định phải có một phòng riêng.

Chưa bao giờ hai chị em Lua lại cãi nhau nhiều như thế. Nội việc dọn dẹp, kê đồ, hai

chị em luôn luôn bất đồng ý kiến. Rồi phòng riêng nữa. Trên lầu có ba phòng, ba má chia cho hai chị em một phòng, chị Tư không chịu. Chị lấy đủ lý do : nào Lua ở dơ, nào Lua bẻ bối, bừa bãi, nào Lua không chịu chùi phòng, đi ngủ không bao giờ rửa chân. Toàn chuyện bịa đặt không, tất cả tính xấu đó đều ở chị Tư thì có. Cuối cùng Lua có phòng riêng, và chị Tư, như thế cũng chưa hài lòng, còn cay đắng :

— Ừ, để nó ở dơ một mình một phòng. Coi chừng phòng nó thành ổ rác cho mà xem.

Còn Minh, cậu không thắc mắc gì hết. Cậu ở đâu cũng được, miễn là đừng phải chung với một bà chị nào. Dù còn nhỏ nhưng cậu đã biết sự phiền phức của phía đàn bà con gái. Cậu ở nhà dưới, cũng có một phòng nhỏ, nhưng ban đêm, cậu phải cầu cứu chị Tám nằm ở cái đi-văng ngay cửa phòng cậu. Chưa chi Minh đã nhăn mũi :

— Eo ơi, ở nhà mới sợ ma lắm. Nhà này có ma không ba.

Chẳng ai rảnh để giải thích cho Minh. Thế là Minh lảng xảng hết quần chân người này tới theo đuôi người khác.

— Cái thằng này, mày bẻ dùm đồ chó đứng đó mà ba hoa mãi.

Minh bỏ chạy sang phía Lua. Cậu giúp chị kê bàn ghế. Tay chân thẳng bé sao nặng nề quá. Rầm, rầm, ghế ngã, đụng bàn, rơi một vật gì đó. Chị Tư luôn miệng la :

— Khỉ ở đâu, làm ăn thế hả ?

— Làm mệt bất chết. Ăn gì đâu.

— A, cái thằng này.

— Được ăn đã phúc. Đói chết rồi nè.

— Mày có chịu đi thay quần áo không hả thằng quỉ.

Lại Chị Tư. Lua bắt đầu khó chịu. Thằng Minh cãi lại :

— Áo quần ở đâu mà thay.

— Trong va li, trong gói nào đó.

— Gói nào ?

— Thì đi mà tìm lấy.

— Đâu mà tìm.

— Muốn đập cho mày một cái.

Chị Tư không đập được Minh nên quay sang Lua :

— Mày đi tìm cho nó.

— Em biết đâu. Minh đi hỏi má đi.

Thằng Minh thoàng chạy đi, thoàng chạy về :

— Má biểu chị Tư soạn giùm quần áo cho em.

— Mày không có tay sao mày. Tao khỏi soạn đi.

Câu chuyện vòng vo một hồi rồi chả đi tới đâu. Minh vẫn mặc bộ quần áo đầy vết bẩn và bụi bặm. Nhưng cậu không giúp ai được gì nữa rồi vì có cả trăm con kiến đang bò trong bụng cậu. Mặt Minh tái xanh, thẳng nhỏ xấu máu đỏ kinh khủng, để thêm chút nữa nó dám nằm lẫn ra đó lắm. Lua thương em, móc ví lấy tờ giấy năm chục bảo Minh ra đầu ngõ kiếm hàng bánh mì. Vậy là thẳng nhỏ biến mất tiêu luôn.

Phòng khách và bếp đã tạm yên ổn, nhưng phòng riêng hai chị em thì còn bẽ bộn lắm. Mãi tới bảy giờ tối, Lua mới mở được va li quần áo xếp vào những ngăn tủ. Phòng Lua cũng khá tiện nghi, một cái tủ cao, chia đôi, bên móc áo dài, bên đựng những quần áo xếp lại. Không có bàn phấn, nhà độc nhất có một bàn phấn của má thì chị Tư trưng dụng mất rồi. Ừ, chị ấy cần hơn, chị phải thoa son đôi phấn, Lua có cái bàn viết có cũng nhiều ngăn nữa. Cái bàn này giữ một kỷ niệm. Trước đây, hai chị em ở chung phòng, dùng chung bàn. Một hôm chị Tư nổi cáu liệng hết sách vở của Lua xuống đất. Hai chị em cãi nhau

một trận kịch liệt, Lua tủi thân khóc suốt một ngày chủ nhật, bỏ cả cơm. Tuần sau, Lua có bàn mới do chính tay ba đóng. Chị Tư lại ganh với chiếc bàn mới của Lua, đòi đổi bàn mới, Lua phải tranh đấu ghê gớm lắm mới giữ lại được.

Lua xếp sách vở vào những ngăn kéo. Những tập vở của những năm học trước cô đều giữ lại rất kỹ càng. Lua vừa soạn vừa xem lại từng cuốn. Ở một chồng tập, Lua lôi ra ba cuốn lưu bút. Những cuốn này đã bao nhiêu tháng rồi, Lua chưa dỡ đến. Cô lật từng trang, mắt ngời thương mến với những giòng mực tím hiền lành trên giấy học trò. Kỷ niệm làm má cô đỏ bừng.

— Giờ ăn tối rồi. Giờ ăn tối rồi... Hai. Ba.

Lua giật nảy mình. Gớm, lại thằng Minh. Nó đá mạnh vào cửa, khuỳnh khuỳnh hai tay đi vào, nó múa một đường quyền rồi hất hàm:

— Cả nhà chỉ còn chờ tỷ tỷ.

Đây là bữa cơm đầu tiên ở nhà mới. Món ăn đơn giản, chỉ có độc một món thịt kho. Chị Tám, giọng nặng chình chịch:

— Trời ơi, chợ búa ở đây chết luôn. Con đi cả nửa tiếng mới tới, đi lui đi tới hoài mà không biết mua chi.

Má an ủi :

— Vài ba bữa rồi quen dần đi. Nghe nói ở Sài gòn tiện đường xe Lam lắm mà. Đi bộ xa mình đi xe Lam.

Chỉ có Minh có vẻ phấn khởi :

— Chợ ở đâu ? Đường ở đâu ? Đường ở miệng mình này. Nghe chưa chị Tám. Ở Sài gòn nhiều hàng quà ghê. Má, con chạy một vòng ra đường thấy đủ hết. Bánh mì, bánh mì nóng ơi là nóng, dòn quá là dòn... Cóc, ổi... bò viên. Ngay đầu ngõ mình chờ xa gì. Có cả cái nhà làm cà rem... Ba, sáng mai, con phải lên Sài gòn coi mới được.

Không đợi ai trả lời, nó thia lia :

— Có sở thú. Ba, ba dẫn tụi con đi coi nghe ba. Có khi không ba ?

— Bộ mày lạ khi lắm sao còn đi coi. Cứ đi soi gương là thấy liền.

Chị Tư háy thẳng Minh một cái. Thằng nhỏ cụt hứng, cầm cả đĩa thịt trút vào chén, và lia lia. Cơm nấu một nồi thừa mứa ra vì ai cũng mệt quá, nuốt không vô với món thịt kho mặn những muối. Chị Tư bắt đầu dành cho phần chị.

— Ba, con học trường nào, ba ?

— Vô đây chắc phải đi học tư. Cả hai đứa

đi học tư đi.

— Rồi đi xe gì ba. Ở đây nghe nói trường xa thấy mồ.

— Honda. Hai chị em đi một chiếc. Con Tơ đeo con Lua.

— Thôi, con sợ lắm. Con đi một mình thì được.

— Ờ, để rồi tính.

— Mai ba đã đi xin học chưa ba ?

— Ờ, thùng thỉnh ba lo.

— Ba, coi có cái bàn nhỏ để đèn ngủ, con Lua nó không có đèn mà dành vô phòng nó.

— Thì thôi, con nhường cho em.

— Nhưng nó lấy làm chi. Nó có đèn ngủ đâu.

— Em để chưng bình hoa.

— Nhưng tao cần để đặt đèn ngủ. Tao cần cái bàn nhỏ như vậy để để đèn. Buổi tối tao học khuya, tao còn đọc sách.

— Em cũng đọc sách chứ bộ.

— Mà mày không cần. Tao cần hơn.

— Em cũng cần.

— Không biết. Tao cứ lấy.

— Ừ, thôi con Lua nhường cho chị đi. Con đâu có đèn ngủ.

Lua làm thỉnh. Cô không dám cãi mẹ

nhưng lòng tràn bất bình. Tại sao chị Tư cần mà Lua không cần. Nhưng Lua biết mình không thể ăn thua được với chị. Cái miệng của chị Tư sinh ra để nói đủ chuyện, còn cái miệng của Lua chỉ để bậm môi, nuốt nghẹn mà thôi. Đã vậy, chị cũng chưa vừa lòng. Lúc hai chị em lau cửa sổ, chị nói :

— Lát nữa mày bê cái bàn qua cho tao nghe.

— Chị qua mà lấy.

— Tại sao tao lại qua. Cái bàn đó ở dưới phòng khách, chính tay mày bê lên phòng, mày phải trả lại.

— Em trả lại dưới phòng khách.

— Mày bướng hả. Mày bê xuống phòng khách đi. Tao đập cho mày coi.

— Xí. Chị ác.

— Ủ, ác đó. Ờ, còn cái bình hoa, đem qua cho tao nghe chưa.

— Đồ đó dùng chung chớ bộ.

— Dùng chung gì. Hồi đó tao mua.

— Nhưng em cũng có góp tiền.

— Tao góp nhiều hơn mày. Đến ba trăm mà mày có trăm một. Tao lấy.

Lua rơm rớm nước mắt :

— Không cần. Trả cho chị đó.

— Đừng hờn nghe. Mày nói cái giọng đó tao nổi sùng thì phiền.

— Cái gì thì chị cũng dành phần hơn hết.

— Vậy cái gì mày cũng dành hết vậy ? Còn nữa, đòi cái chăn cho tao. Mày dùng cái chăn trơn ấy, cái của tao có hoa. Mấy món đồ chơi cũng vậy, mày ôm hết về phòng rồi phải không ?

— Ôm bao giờ. Còn ở trong thùng nào đó chờ bộ...

— Xi, tao không nói trước mày cũng dành.

Lụa đưa tay gạt nước mắt. Bất nạt được em, mặt Tư tươi rói. Chị còn hát một bài hát nhỏ nhỏ trong miệng nữa chớ. *Người ơi... một chiều nắng tơ vàng hiền hòa hồn có mơ xa. Người ơi, đường xa lắm con đường về làng diu mấy thuyền đò. Còn đó, tiếng tre êm ru, còn đó bóng đa hẹn hò, còn đó những đêm sao mờ hồn ta mênh mông nghe sáo vi vu...*

Nước mắt Lụa lại ứa ra nữa, một phần vì tủi thân, một phần vì lời hát của chị Tư làm Lụa nhớ thành phố vừa mới xa rồi. Nhà Trang cũng có những trưa nắng vàng, những chiều biển xanh và những đêm trăng làm hồn mênh mông thương nhớ. Lụa quay đi, bỏ chạy vào phòng.

— Ê, đem đồ qua phòng tao giùm nghe chưa. Lua. Lua.

Lậy trời cho có ai tới rước chị ấy đi. Chị đi lấy chồng đi. Nhưng chán mớ đời, thư xanh thư hồng đi lại như bướm bướm, chị vẫn chưa tới tuổi lấy chồng được. Lua mím môi, định dấm mạnh tay xuống bàn, nhưng sợ đau tay, cô chùn lại. Đó, Lua thế đấy, yếu đuối, đại dốt, chỉ để cho mọi người nhìn vào chê bai, đùa bỡn, bắt nạt. Nhưng nghĩ cho cùng, chẳng có mọi người nào đâu mà chỉ có chị Tơ.

Tiếng hát của chị Tơ vẫn còn văng vẳng ở phòng bên. Lúc này, chắc chị ấy đang nằm ra giường, để nghỉ ngơi và mơ mộng. Tiếng hát của chị cũng có ích lắm chứ, đưa được Lua về phố cũ, trong khu vườn xưa. Bây giờ căn phòng của Lua với chị Tơ ở nơi ấy đang bỏ trống, và cây lá trong vườn hẳn đang rì rào quanh quẽ. Lua bỏ lại nhiều thứ quá. Lớp học hôm nay, chỗ ngồi Lua đã trống rồi, chắc bạn bè xì xào nhắc nhở tới mình nhiều lắm. Và ngày hôm nay, có ai ngạc nhiên khi đứng ngoài bờ rào nhìn vào không nhỉ? Mấy cô gái ở đây đã đi đâu rồi, tới phương trời nào rồi, và có đôi mắt nào nhìn cây lá, trời

mây, gửi cho mình chút nỗi tiếc không nhỉ ? Rồi một hai hôm họ sẽ quên mình đấy mà. Buồn quá.

Thật là lạ lùng, mới buổi sáng đây này, còn ở trong một nhà, khu vườn đó. Còn đứng trước sân nhìn khóm hồng chính tay mình trồng. Còn chạy ra chạy vào phòng riêng quen thuộc, còn trông thấy Mai đưa tay vẫy theo. Vây mà, cái cảnh ấy, chỉ một mai một chiều, coi như đã cách biệt hẳn.

Căn phòng còn bẽ bộn quá, Lua lại sắp đặt. Ngày mai chưa chắc đã có thì giờ đâu. Chị Tơ sẽ : Lua ơi, qua giúp tao treo màn, qua xếp sách vở giùm, giúp tao chùi cửa sổ. Những công việc ấy thì Lua chỉ làm một mình chớ còn lâu chị mới giúp đỡ Lua. Tiếng hát của chị Tơ đã im bặt. Chị ngủ chắc ? Lua trề môi chê bai. Nhưng cô lẩm, chỉ một lát sau tiếng chị la Minh ở dưới nhà :

— Mày có lo đi dọn dẹp đồ giúp người ta không ? Giờ này mà mày vẩn tì vi coi một mình được. Cái mặt không biết thẹn.

Giọng thẳng Minh vô tư :

— Vào đây coi tì vi sướng hơn ở ngoài đó thiệt. Nhiều chương trình quá, chị đề...

— Đề đề cái gì. Tao bảo tắt.

Làm chị Hai cũng sướng vì có chút quyền hành. Dưới nhà im lặng ngay. Lua mà bảo thằng Minh thế, hần cứ cười cười nháy nháy. Lua tức à ? Hần làm trò cho Lua tức thêm.

Giọng chị Tư bỗng ở ngay ngoài cửa phòng :

— Xong chưa, Lua.

Chị đẩy cửa trong lúc Lua đang xếp quần áo. Chỉ còn công việc này nữa là coi như hoàn tất. Chị Tư nhìn quanh :

— Biết thế tao lấy phòng này cho rồi. Phòng này cửa sổ hướng này buổi chiều không bị nắng hắt vào.

Chị lại đi quanh.

— Ờ, phòng này có gắn cái kệ gỗ trên tường sẵn trông hay quá. Ừ, để đồ chơi là đẹp rồi. Khỉ, sao lúc này tao không trông thấy nhỉ.

Chán chưa. Lúc lựa chọn chị chẳng chê phòng này luộm thuộm là gì ? Chị lắc đầu nhìn cái kệ gỗ : Tự nhiên có cái kệ nhỏ dơ từ nơi tường xấu quá, chỗ này để treo bức tranh mới đẹp. Lua đã nghĩ nát đầu ra mới tìm được cách xếp đặt mọi vật trong phòng. Nhưng cũng chưa ổn đâu, ngày mai, Lua sẽ nhờ Minh phụ kê lại giường, phòng sẽ rộng, đẹp và sang hơn nữa. Hình như chị hơi tức nên giáng

một câu :

— Mày có phòng riêng thì chăm chút thế, Hời ở chung với tao lười như hủi ấy. Ghét ghê.

Lụa còn biết trả lời sao hơn là làm thinh. Chị lại nói :

— Thôi đứng dậy, qua bên phụ với tao kê lại đồ đã nào. Từ chiều tới giờ tao phụ với ba má bao nhiêu việc.

Nhưng khi Lụa coi phòng chị, đề nghị với chị kê cái tủ áo về phía khác thì chị ngáp dài :

— Mai rồi hay. Giờ tao mệt chết được này.

Chị ngồi trên giường còn Lụa thì đứng. Giọng chị bỗng tử tế hẳn :

— Ở đây coi bộ không vui đâu, Lụa nhỉ ?

— Em chưa biết.

— Giờ này, tụi nó ở ngoài đó chắc còn lang thang ngoài biển.

Chị lại tiếp :

— Nhắc biển thấy nhớ ghê. Ở đây, trời đất gì nóng dễ sợ luôn.

Đây là điều duy nhất trong ngày hai chị em có thể đồng ý với nhau dễ dàng. Chị Tor xoắn hai tay vào nhau :

— Chắc tụi con trai ngoài đó ngạc nhiên

lắm. Tự nhiên đi ngang qua nhà mình thấy vắng ngắt. Lua, mi có để ý cái thằng mặc áo sơ mi xanh không. Thằng đó siêng đi ngang qua nhà mình ghê.

Lua nhớ ra liền. Cô mỉm cười. Tên này chắc không phải chú ý tới chị Tơ đâu. Có lần Lua đi học nó đi theo một quãng đường. Lại có lần Lua đang đứng trong sân, hắt buông lời ghẹo : Hoa hồng đẹp quá. Lúc đó, Lua đang bên khóm hồng thật, nhưng bói đâu ra một bông hồng nào nở đâu. Tuy vậy, Lua chỉ cười thôi.

— Thằng đó buồn cười lắm. Có lần thấy tao đi ra, nó rảo bước nhanh như chạy. Con trai gì mà nhát quá...

Chẳng nhát đâu. Lua nói với mình thôi. Chị Tơ có vẻ mơ màng :

— Thằng có mặt mày dễ coi, phải không Lua. Chỉ có hơi cù lằn. Nó bạo một chút làm quen với mình, thì bây giờ có phải mình đi xa, mình nhớ tới nó rồi không ?

Bây giờ chị chẳng nhớ là gì ? Lua lại mỉm cười. Chị Tơ lại càng hăm hở :

— Hẳn mà bạo một tí, tao chấm trên trung bình rồi.

Chị bỗng bật cười :

— Buồn cười quá, Lua, mi có nhớ thằng Ngân không? Hắn có gửi cho tao một lá thư. Tao hẹn nó ngày mai này đi qua nhà vào sáu giờ chiều tao sẽ chuôi một lá thư qua bờ rào cho nó. Hi hi, ngày mai nó đi ngang thấy nhà vắng tanh... Tưởng tượng cái mặt nó là cười chết được.

Chị lại cười ngặt nghẽo. Có gì vui đâu mà cười. Nhắc tới chuyện ở thành phố mới bỏ đi, bao nhiêu kỷ niệm bỏ vào mình, muốn chết được thì có. Cười chán, chị hỏi Lua:

— Liệu thằng đó có tức không ta?

— Em làm sao biết được.

— Nhưng theo mi nghĩ nó có tức không? Nó có cho tao lừa nó không?

— Thì lừa chớ gì nữa.

— Tại mình dọn nhà chớ bộ.

— Thì chị biết dọn nhà mà còn hẹn với người ta.

— Chị lại cười. Nhưng chị không vui lâu, chỉ một lúc sau chị lại buồn buồn. Chị nói chị nhớ biển, nhớ con đường ngang qua nhà. Lua làm thinh, không nhắc gì hết nhưng nhớ còn hơn chị nữa.

— Em về phòng nghe chị.

— Ngồi đây đi. Một mình buồn chết.

— Em phải viết thư cho con Mai.

— Gớm, mới có một hôm mà làm bắt náo. Thư với từ.

Rồi Lua cũng đi. Chị cũng đứng dậy : Thôi, tao xuống coi ti vi. Lua về phòng, cô mở cửa sổ đứng nhìn xuống con hẻm rộng. Ở đầu hẻm, một lũ trẻ đang tụ họp chơi đùa gì mà la vang. Nhà Lua ở cuối ngõ cũng đỡ, lại có cổng sắt ngăn riêng, ăn gian được một khoảng sân. Hình như ngoài hiên có một ngọn điện nhưng không ai chịu khó bật lên. Trong sân đầy bóng tối, và ánh đèn từ trong nhà dội ra quá yếu ớt, chỉ đủ phớt lên những lần sáng nhỏ trên lá cây, láng bạc. Lua lại nghĩ tới khu vườn cũ. Giờ này, vườn cũng đầy bóng tối nhưng gió biển đang làm lũ phi lao và lá cây xào xạc.

Có tiếng bước chân đi tới trước cửa phòng. Lua chờ một tiếng gõ nhẹ nhàng. Nhưng không, tiếng động cửa rầm rầm, như ai ở ngoài đang dùng cả thân mình để tống vào. Rồi giọng thẳng Minh :

— Ê, chị Lua. Xuống nhà coi ti vi. Sắp có kịch rồi. Hôm nay diều, cười phải biết.

Cửa gài sơ, chỉ thêm một cái tông mạnh nữa đã bật ra, nhưng thẳng Minh không vào. Nó chạy biến đi, ba chân bốn cẳng như sợ mất

coi một pha nào gay cấn. Lua vừa buồn cười vừa cau cái tính lạnh chanh của em. Tuy nhiên cô cũng xuống phòng khách.

Cả nhà đang ngồi quây quần quanh ti vi :
Má kéo ghế cho Lua :

— Ngồi đây này. Làm gì du dú trên phòng vậy ?

Nhưng chị Tơ gắt :

— Ngồi chỗ khác mày. Cao tổng ngồi, ngồi trước mắt che hết người ta lấy gì coi.

Lua kéo ghế ngồi một góc. Chưa tới hồi kịch. Cô ca sĩ đang hát, hình ảnh cứ to nhỏ, thay đổi nhấp nháy. Chị Tơ phê bình :

— Kỳ quá, hát bài buồn cứ toét miệng cười duyên hoài.

Thắng Minh :

— Bài hát buồn chứ cô ca sĩ đâu có buồn. Bộ chị muốn cô ta khóc.

— Thắng này ngu quá. Cứ coi gái là nó bênh. Thắng này sau chắc chán sợ vợ.

— Sức.

— Ê, tiếng đó bỏ đi nghe mầy. Vô Sài Gòn ở phải văn minh một chút chứ.

Chị làm như chỉ có ở Sài Gòn mới văn minh, còn trên toàn quốc đều quê cả. Tuy vậy, Lua đâu cãi với chị làm gì. Cô ngồi đợi coi vở

kịch. Cô cũng nghĩ tới lá thư cho Mai, nhưng cô ngần ngại. Cả ngày đi đường mệt nhọc, với lại chưa biết thành phố Sài Gòn ra sao, viết gì được. Vô lễ cứ nói toàn chuyện thương nhớ gì đâu cho tụi nó cười à. Chị Tư ít khi im lặng được lâu, chị lại mở máy nói :

— Ba, rồi mai ba đi xin học cho tụi con chưa ?

— Ừ. Mai.

— Ở đây buồn quá ba.

— Thì mới đầu ai chẳng vậy. Ở lâu quen đi chớ. Mai mốt tụi con có bạn bè.

— Nhưng nhà chật quá.

— Ở Sài Gòn như vậy là ghê rồi. Các con mỗi đứa cũng có một phòng đấy thôi.

— Mai ba cho tụi con đi ra phố nghe.

— Được rồi. Để mai tính.

Một lát ; chị lại nói :

— Mà con đi xe một mình không chở con Lua đâu. Nó nặng thấy mồ.

— Để mai tính.

Còn gì nữa, đòi hết luôn đi. Lua thấy nóng trong lòng nhưng cô chả thém lên tiếng. Coi chừng đòi quá ông già tức khí mua cho Lua một chiếc xe mới, lúc đó tha hồ mà ganh.

Chương trình hát hồng vừa dứt, sắp tới màn hài kịch thì điện cúp cái rụp. Nhà tối om. Chị Tư hét lên túm lấy má. Thắng Minh nhào vào Lua. Lua hất nó ra, nó càng túm chặt hơn. Giọng ba :

— Gì mà ồn ào lên vậy. Lấy đèn cây. Đèn cây.

Mãi một lúc đèn cây mới tìm thấy, thấp lên. Nhưng không đưa nào chịu lên phòng riêng. Cho tới lúc bắt buộc phải đi ngủ, Lua làm gan cầm ngọn đèn cây đi lên phòng. Chị Tư đi theo, tay chị cũng cầm một ngọn. Thắng Minh lúc này đã hết sợ, làm gan :

— Để em hộ tống lên phòng nghe.

Nhưng chị Tư đòi Lua sang ngủ chung phòng với chị. Thôi cũng được đi, đêm đầu tiên mà. Chỉ đêm đầu tiên thôi nghe. Lua biết đêm nay, cô sẽ trở thành nạn nhân của chị với bao nhiêu câu chuyện về một mình chị. Lua nằm im. Ngọn đèn cây không soi sáng đủ cả gian phòng. Chị Tư đòi đóng cửa sổ lại. — Thôi mày nằm ngoài đi. — Chị nằm ngoài. — Mày nằm ngoài. Chị lấn sát vào phía trong. — Để đèn hay tắt đèn đây ? Lua hỏi. Chị Tư : Thôi mình để đèn dưới đất, khi nào cháy hết, đèn tự nhiên tắt. Lua ngồi dậy buông màn và

chị Tư chờ Lua nằm xuống. Chị nói nhiều chuyện lắm nhưng Lua không nghe gì hết. Lòng cô đang nhớ về một nơi, thỉnh thoảng sự nhớ tới hiện tại thì lại lo âu cho những ngày mới sắp đến.

— Minh bỏ Nha Trang, có thằng đau khổ lắm nghe.

Lua lạ gì mối tình chị Tư. Họ đã cho nhau địa chỉ rồi, và sẽ tiếp tục bằng những lá thư đó mà. Lua không muốn nghe gì hết. Ánh đèn cầy lung linh cứ lay động những cái bóng trên tường trông có vẻ kinh dị làm Lua hồi hộp.

Bỗng ở đâu đó vọng vào giọng sáo thổi một bài thật buồn. Chị Tư cầu Lua đau điếng :

— Ở đây có một chàng nghệ sĩ.

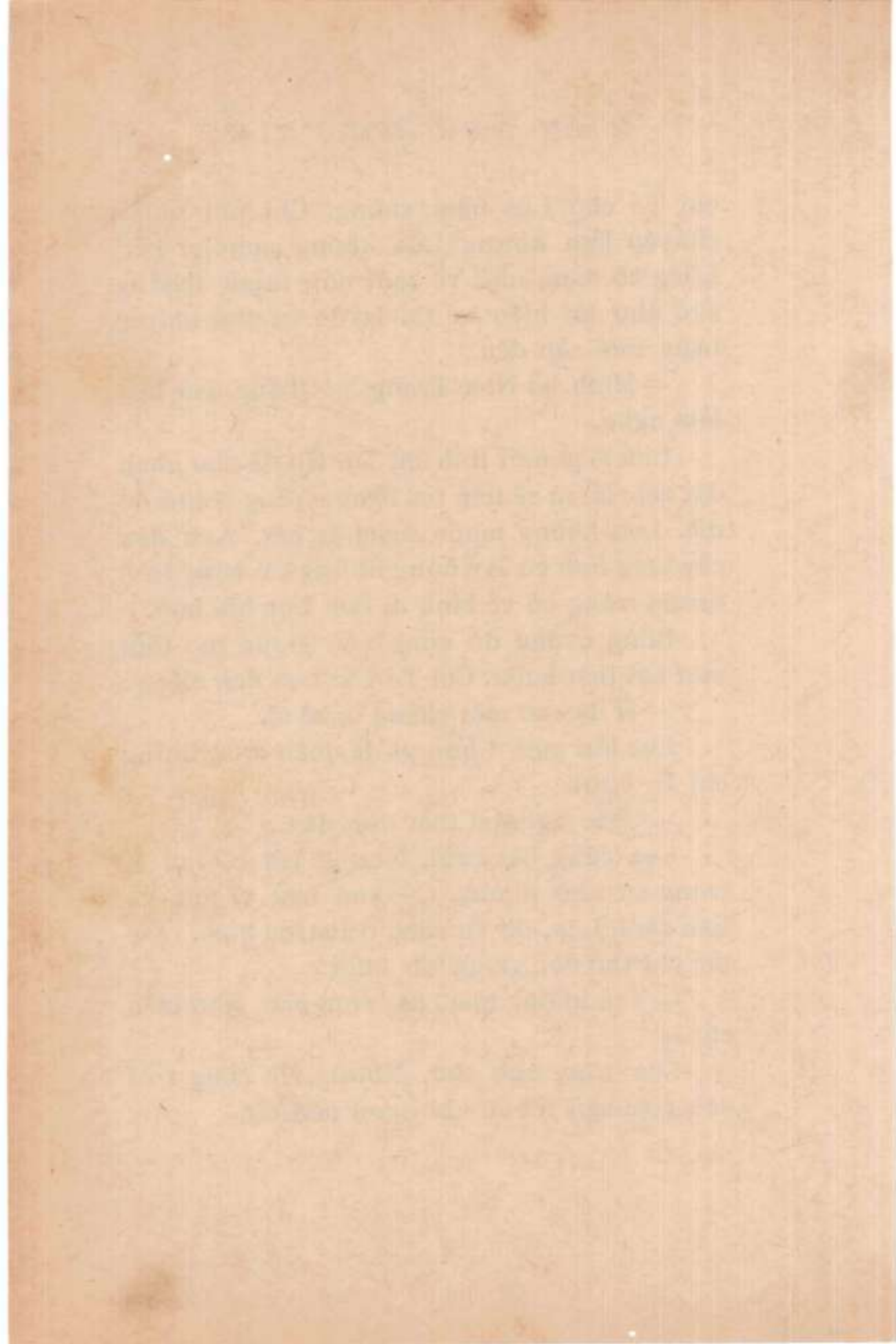
Lua bĩu môi. Chưa gì đã đoán mò. Nhưng chị Tư cười :

— Chắc nghệ sĩ thất tình đây.

Lua cũng bật cười. Nhưng rồi cô lịm đi trong sự nhớ nhung. Cô khó ngủ vì nhà lạ. Bên cạnh Lua, chị Tư cũng trằn trọc hoài. Lắm lúc chị thở dài, giọng tiếc nuối :

— Tao không thích đây chút nào. Nhớ biển chi lạ.

Lua cũng nhớ chứ. Nhưng rồi cũng trôi vào giấc ngủ trước khi ngọn nến tắt.

CHƯƠNG HAI

HỒI CÒN Ở NHA TRANG, SÁNG NÀO LỤA cũng đi tắm biển. Cô dậy từ lúc trời còn tối mờ, tới biển, nên trời hơi mờ nhạt, và sau khi tung tăng, bơi lội đã đời, ông mặt trời cũng chỉ mới ló mặt lên có chút xíu ngoài xa và mặt biển còn như cố vươn cao lên, lấp liếm để ngủ muộn chút nữa. Ở đây, Lụa dậy sớm như thế làm gì? Không có đêm nào được ngủ sớm. Có đi nằm, cái nóng bức, ồn ào cũng dựng cổ cô dậy. Mỗi ngày phải leo hai ba chuyến xe Lam đi tới trường là cả một

cực hình. Xưa nay, đi học Lua chỉ đi bộ, thông thả mà lúc nào tới trường vẫn còn sớm chán, chuyện vẫn với bạn tới mỗi miệng thì thôi.

Chị Tư còn khổ sở hơn Lua nhiều, sáng nào chị cũng dậy thật trễ rồi lụp chụp chuyện này chuyện nọ, rồi chị cúi bần, gắt thẳng Minh và Lua luôn mồm : Đứng xích ra có được không ? Choán đường choán lối. Đi lên cầu thang, chị cũng nạt nộ : Bước mau đi, nóng chết người mà cứ ở đó nhảy lò cò. Khi ở đâu.

Còn chuyện đi học mới chán nữa. Chẳng bao giờ chị chịu khó đèo Lua, dù hai chị em học một trường. Chị lấy cớ là Lua nặng thấy mồ, với lại chị học khác lớp, giờ giấc đôi khi không trùng hợp với Lua, chờ đợi thì ai mà chờ đợi nổi. Về sau, ba an ủi : Thôi chịu khó đi con. Để ba mua cho chiếc xe đạp, đạp xe đạp cũng như tập thể thao vậy.

Bây giờ, ba vẫn chưa mua cho Lua xe đạp, đi xe đạp thì cũng chẳng khá gì hơn đâu. Thôi, bao giờ có thì có vậy.

Mới đi học có hai tuần lễ, Lua đã có mấy cô bạn khá thân. Thỉnh thoảng tụi nó cũng chịu khó đèo Lua về tới nhà, vô nhà chơi. Chị Tư cũng dẫn bạn về vậy, nhưng thấy bạn

của Lua, chị càu nhàu : Tụi đó ồn ào thấy mồ. Gớm, con nào con đó cái miệng cứ lia lịa nghe nhức đầu luôn. Thật ra bạn chị ồn ào hơn thì có. Nhưng Lua vẫn cứ nhịn, chịu thua chị như thường. Như sáng hôm nay, ba đã nói : Con Tơ chịu khó đèo em đi học chớ để nó đi xe Lam hoài cũng tội. Chị làm thỉnh. Lua tưởng sẽ quá giang chị được chớ, nên cô chần chờ không đi trước. Đi xe Lam phải sớm mới chen lấn được chỗ. Lua thấy chị dắt xe ra, cũng đi theo :

— Chở em nghe.

— Chở em ? Nói nghe ngon không.

— Ba bảo chị chở em đó thôi.

— Ba bảo. Ba bảo. Cái gì cũng đem ba ra dọa cả. Mọi hôm mày đi xe Lam đó thôi,

— Nhưng hôm nay em lỡ rồi, chị chở dùm đi.

— Lỡ gì. Thì mày ra đón xe mà đi.

Gần tám giờ, ra tới đó, lòng ngóng chờ xe thế nào tới trường cũng trễ. Lua cố gắng :

— Gần giờ học rồi đi xe Lam không kịp. Em tưởng chị chở em nên mới chờ.

— Ai mượn mày chờ.

Chị dắt xe ra. Lua kiên nhẫn đi theo. Thấy Lua lơ ngơ, Tơ gắt :

— Thì leo lên đi.

Chị Tư đạp xe cho nổ máy. Lua leo lên sau.
Xe vọt, chạy loạng choạng, chị dừng lại :

— Đó thấy không, nặng chình ịch. Chở tôi
trường có mà chết luôn.

Thấy khó khăn quá, Lua cố gắng :

— Thôi chở hôm nay thôi.

— Đâm vào xe hơi chết cả hai đũa ráng
chịu nghe. Khi ở đâu.

Xe lại tắt máy. Chị vùng vằng làm tim Lua
teo lại :

— Thấy không. Xi... ư a đèo lắm. Kiểm
thăng bồ nó đèo có phải ngon hơn không.

Hết chịu được đi. Lua muốn rót nước mắt.
Cô đứng xuống, cố nói đồng dục từng tiếng
nhưng cổ họng cứ cứng đi vì những tiếng nấc
chặn lại.

— Thôi để em đi xe Lam cũng được.

— Hừ. Muốn đi thì đi. Nhiều chuyện.

Lua cắn môi. Cô định nói trả một câu,
nhưng chị Tư đã đạp máy xe nổ ròn. Có hét
chưa chắc chị đã nghe. Chị quay lại nói lớn :

— Không đi há. Không đi thì thôi.

Và chị vọt cho xe chạy. Người gì mà tàn
nhẫn.

Lua cố nuốt nước mắt nhưng không hết,

nước mắt cứ trào ra. Đâu phải chị không chờ được, hằng ngày vẫn đeo bạn đi chơi hoài đấy thôi. Mà tại sao chị lại ghét Lua như thế không biết? Lua có làm gì đâu? Luôn luôn, Lua tìm mọi cách để giúp đỡ, để làm lành với chị kia mà.

Lau khô lệ, Lua ra đường đón xe Lam. Một chuyến chạy qua, một chuyến nữa cũng đầy người. Lua lại muốn khóc. Rồi chỗ Lua đứng có hai ba người nữa, và một chuyến xe dừng lại. Có hai chỗ ngồi thì những người tới sau đã nhanh chân dành hết. Lua thất vọng nọo theo chuyến xe vừa đỗ xuống, đang bon bon chạy, để lại một cuộn khói mù xông đầy mắt Lua.

— Ê. Bờ đừng làm chi đây vậy? Chờ xe hả?

Một chiếc xe PC thẳng lại bên Lua. Đan Quế, cô bạn cùng lớp, mới quen, nhưng chưa thân, cười:

— Lên đây chờ đi.

Không khách sáo gì nữa, Lua leo lên liền. Đan Quế vừa dọt xe vừa nói:

— Bờ ở đường này hả. Gần nhà mình ghê đi.

Lua đang khóc, gặp được cô bạn tử tế,

lòng cũng vui lại.

— Bộ bồ cũng ở đường này hả. Mà sao bồ đi trễ vậy ?

— Tại bị xe hư, phải sửa mất hai mươi phút. Giờ không dọt lệ là trễ liền. Hôm nay giờ toán, ông thầy thấy dễ sợ luôn.

— Ờ.

Đan Quế cầm đầu cầm cổ chạy làm Lua ngồi sau sợ tái người. Khiếp, con nhỏ dọt xe ầu một cây. Vậy mà khi tới trường cũng trễ mất mười phút. Hai đứa lóng ngóng ngoài cửa lớp, Đan Quế lè lưỡi :

— Xui chưa. Sao ông đi sớm quá vậy nè.

Mấy cái mặt trong lớp nhìn ra. Ông thầy cũng nhìn theo và bước tới cửa. Trông thấy hai cô bé đang túm vào nhau, bèn đòi sắc mặt, nạt :

— Làm cái gì mà lấp ló ở đây, hả ?

Đan Quế bạo dạn :

— Dạ tụi con đi trễ.

— Nói dối. Đi trễ mà tại sao cả hai cô ?

Rủ nhau đi ăn quà vặt phải không ?

— Dạ thưa thầy, bị xe hư...

— Còn cô này ?

Lua quỳnh quáng chưa biết trả lời sao thì

Đan Quế đã đỡ :

— Dạ tui em đèo nhau.

Ông thầy nhìn thẳng vào mặt hai đứa, một lát mặt ông hơi dịu đi. Ông quay người :

— Vô học đi. Lúc nào các cô cũng có một cái có để biện bạch cả. Thôi, lần này tạm tin đi.

Lụa hú vía. Hai đứa ngó nhau, lè lưỡi cười. Lụa ngồi cách Đan Quế ba bàn, Đan Quế ngồi ngay bàn nhất. Ngồi sau lưng Đan Quế, Lụa cứ nhìn về phía bạn hoài. Quế thật dễ thương, tốt bụng nữa. Cô cảm thấy mình như đã thân thiết với Quế từ khi nghe Quế bảo : Bỏ lên đây tui chở đi.

Cô nhỏ ngồi bên cạnh Lụa tên là Trang, nói nhỏ :

— Ông làm bộ nạt nộ vậy chứ ông hiền lắm.

Rồi nó nói nữa :

— Bộ bồ ở gần nhà con Đan Quế hả ?

— Ờ.

— Con đó nhà giàu, làm bộ.

Nói xấu nhau là đặc tính của con gái mà. Lụa làm thinh. Ở trên bàn, ông giáo sư toán đang ghi sổ điểm. Mấy cô nhỏ ngồi bàn đầu nhao nhao :

— Thầy cho thêm mỗi đứa một điểm đi

thầy.

— Cho làm gì vậy ?

— Dạ đề mừng, mau lớn thầy.

Thầy giáo cau mày, rồi bật cười :

— Đừng có ồn. Bây giờ ai còn làm ồn tôi cho dè rồ kỷ luật nghe chưa.

Cả lớp im lặng. Sự im lặng nhanh chóng của đám học trò làm cho ông thương. Ông dịu giọng đọc tên từng người. Xong ông gấp sổ, cười :

— Xong rồi. Bây giờ ai muốn sửa điếm, lát nữa cứ lên sửa nghe. Dễ lắm.

— Khó mà thầy. Thầy bày cho tụi em đi.

— Được. Hồi xưa tôi sửa điếm tài lắm. Một điếm sửa thành mười. Mười ba sửa thành mười tám, mười một thành mười bảy...

Cả lớp cười ầm. Lua cũng vui, cô quên chuyện bực mình với chị Tư lúc nãy ở nhà. Trường mới, bạn mới, cũng có những cảm giác mới làm Lua bắt đầu đỡ khó chịu và quen dần. Giờ ra chơi nào cũng có vài ba người bạn tới làm quen với Lua, hỏi chuyện quê nhà Lua. Lua ca tụng biển như điên, cô ca tụng quá, làm cho cô bạn nào chưa biết Nha Trang, cũng thèm thuồng hết sức.

Ở bàn trên, Đan Quế nhìn xuống chỗ Lua,

cười. Lua cũng cười. Cả hai nụ cười như đồng lõa thỏa thuận : Mình là bạn của nhau mãi rồi nghe. Ở bên cạnh, Trang véo nhẹ vào tay Lua :

— Gì mà cười với nhau hoài. Hồng chịu. Ghen rồi à ghen.

Lua đặt tay mình vào tay bạn. Trang cầm chặt. Tay con bé ấm ghê, làm như Lua biết được cả tiếng nhịp đều đặn của mạch máu trong lòng tay Trang nữa. Quen hờn, Trang cù sát mặt Lua :

— Chủ nhật này tới nhà tui chơi nghe. Hứa với người ta tới nhà chơi hoài mà thất hẹn hoài. Ghét.

Đan Quế lại nhìn lui. Và một mảnh giấy được bắn bằng sợi thun bay nhanh tới. Lua sợ tái người, ông thầy biết bắt đứng chào cờ thì ngưng chết được. Nhưng may quá, mảnh giấy rơi xuống bàn, lặn vào vạt áo dài của Lua. Lua cầm lấy, liếc ông thầy, thấy ông vẫn lui cui ghi ghi gì trên sổ, cô mở ra đọc : *Lua ơi, trưa đợi người ta rồi người ta chở về. Không người ta giận à ghen.*

Lua cũng muốn bắn cho bạn một miếng giấy lăm, nhưng cô sợ. Lua chỉ cười với Đan Quế và gật gật đầu. Nắng đã lén vào các cửa sổ. Lua biết cũng như mình, nhiều cặp mắt

khác đang lơ đễnh ngó ra ngoài đó để gửi ít
nhiều mơ mộng. Phượng còn xanh quá. Bao
giờ nở được một bông hoa bói báo tin mùa hè
sắp tới đó. Khi phượng trở hoa bói là Lua
mừng hết lớn luôn, vì Lua sắp được về biển
nghỉ hè. Ba hứa như vậy rồi mà. Lát nữa, Lua
sẽ khoe với Đan Quế điều đó.

Chỉ thêm một cô bạn mới mà Lua hồi hộp
lạ. Tiếng chuông reo đã giúp Lua trút ra một
 hơi thở thật dài và người nhẹ nhõm. Lua đã
sửa soạn cặp sách cả mười phút trước, và
bây giờ chỉ đợi cho thấy quay lưng là dợm
đứng dậy ngay. Đan Quế điệu ghê đi, nó đứng
đợi Lua ở ngay bàn đầu, và hai đứa sánh
vai nhau đi ra. Trang hích cùi chỏ vào hông
Lua, cười nhưng với vẻ trách móc : Xí, có bạn
mới rồi làm bộ hả ? Lua cười, mắt tinh nghịch:
Ừa đó, giận không ? Xììì.... Đan Quế kéo tay
Lua. Trang cũng kéo tay Lua. Mỹ Ngọc đi
đằng sau cười ngặt nghẽo :

— Thân này vì xẻ làm hai được.

— Thôi, tha cho đó.

Trang thả tay Lua ra. Đan Quế kéo Lua
ra chỗ để xe. Lua ôm cặp chờ.

Ra tới cổng ngoài, Đan Quế đạp máy xe nổ,
Lua leo lên. Cô trông thấy chị Tư cũng dắt

xe ra, và chị trông thấy Lua liền. Chị cau mặt lại, vẻ khó chịu. Ừ, chị làm sao vui được khi chị muốn làm khó Lua mà Lua được người ta chở phom phom trước mặt,

Đan Quế lái xe khá cừ. Con nhỏ vọt qua đèn vàng nhiều phen làm Lua teo tim luôn. Bác cảnh sát ngó theo, cúi lằm rồi. Nhưng may bác đó trông mặt người tài tình lắm. Thôi hai con nhỏ này để mắt công nghe chúng năn nỉ, rồi có khi còn nhìn những giọt nước mắt của chúng nó nữa mới chán. Đan Quế khoe :

— Tao vọt đèn vàng suya không ?

— Bõ bị thối lần nào chưa ?

— Hoài. Nhưng ăn nhằm gì. Mình là đảng kẹp tóc mờ.

— Bộ kẹp tóc rồi không tuân luật đi đường à ?

— Mấy bác cảnh sát thôi mình chỉ mang tiếng bắt nạt trẻ con. Mấy bác ưa thôi xe hơi kia.

Rồi Đan Quế hơi quay người lại :

— Đi thế này bồ sợ không ?

Tuy sợ tái mặt nhưng Lua vẫn cố đáp cứng cỏi :

— Sợ gì. Tin ở tài lái xe của bồ mà.

— Từ nay bỏ đi học với tui nghe. Tui làm tài xế chở bỏ cho.

— Có phiền bỏ không ?

— Thôi mờ bỏ. Bỏ đừng có khách.... sạ.

Lụa buồn cười quá. Cô cười rúc rích. Đan Quế nói :

— Đừng có cười nữa. Người ta cười theo rồi té xe nghe.

Nhưng cười vui rồi, Lụa cứ vẫn thắc mắc :

— Bắt bỏ chở hoài thấy phiền thiệt chứ. Thôi thế này, khi nào tiện thì đi.

— Tui hông thích người ta từ chối.

— Thì thôi vậy.

— Tui dãi bỏ uống nước nghe.

— Ý, về thôi. Bày đặt ?

— Tui dãi bỏ uống nước. Tui hông thích ai từ chối.

— Sao cái gì bỏ cũng hông thích cả vậy ?

— Ừa. Tui tí quạu mờ.

Lụa lại cười. Chơi với Đan Quế vui ghê đi. Lụa nhớ Mai, cô bạn cũ còn ở ngoài Nha Trang. Mai vừa gửi cho Lụa một lá thư trách đủ chuyện. Nào vô Sài gòn có bạn mới rồi quên hết bạn cũ, nào ham vui không viết thư, nào buồn, nào thấy tình bạn bị đe dọa, thôi thì đủ danh từ lâm ly bi đát. Tội nghiệp Mai.

Tính con bé trầm lặng, ưa mơ mộng chớ đâu có vui nhộn như Đan Quế.

— Uống nước dừa nghe.

— Đắt thấy mồ.

— Tui đãi. Đắt thì đắt. Tui hông ưa chê.

Vậy là hai cô nhỏ tấp vô lề đường. Quên, mình chưa kể cho Mai mục nước dừa ở đây nữa chớ. Phải viết thêm cho nó mới được. Gờm, lá thư dày phải biết, mấy chục tem chớ không ít ả. Đáng lẽ ra, Lua đã gửi đi rồi, chỉ tại chị Tư. Mà đi bưu điện tao gửi mấy cái thư.

— Em bận. Thèm vào. Lối nói chuyện của hai chị em có thể, và chấm dứt bằng những chữ rất ngắn.

— Đó, nhường bồ trước.

Chị bán nước dừa cười, đưa tiếp ly cho Đan Quế. Trời trưa nắng gắt, đang đổ mồ hôi, uống một ly nước dừa vô mát mẻ tận phèo phôi. Đan Quế than thở:

— Đạp xe hơi vất vả rồi đấy.

Nhưng cuối cùng hai đứa cũng rời được hàng nước dừa. Đan Quế nói:

— Nước dừa ở đây chưa ngon. Bữa nào tui đưa bồ đi uống nước dừa trường Luật, ngon ời là ngon.

— Gì lại là nước dừa trường Luật?

— Vì nước dừa đó ở gần trường Luật.
Bồ chưa biết hả ?

— Chưa.

— Vậy là thiếu mất một hương vị ngọt cho cuộc đời... kẹp tóc.

Đan Quế quẹo xe về đường chính trở về nhà. Chỉ còn có đoạn đường ngắn nữa là đến ngõ. Lua nói :

— Lát nữa thả tui đầu đường cũng được.

— Hông. Phải đưa tận nhà. Sáng mai tui đến rước bồ.

Lua làm thinh. Từ chối nó để nghe nó nói nó hồng thích à. Nhưng rủi chưa, xe đang chạy ngon trớn bỗng dừng lại. Đan Quế la lên :

— Con ngựa này dở chừng rồi. Xuống, xuống đỡ nó một chút.

Đan Quế loay hoay mãi, đạp mãi, xe vẫn trơ lì. Hai đứa dựng xe dưới một bóng cây. Ở đoạn đường này toàn là biệt thự, ở đầu đường cũng không có chỗ sửa xe. Đan Quế kêu khỏ :

— Trời, dắt bộ thì chán quá. Giờ có cái kèm tui mở ra coi cái bu-ri, cạo cạo cái là xe nổ liền.

— Hay mình mượn.

Lua đề nghị. Đan Quế lắc đầu :

— Ai có mà mượn.

— Dắt bộ về đi.

— Trời ơi, dắt bộ thà chết còn hơn.

Tuy gặp chuyện không vui, hai cô cũng ngó nhau mà cười. Đan Quế mở xăng coi. Xăng còn khá nhiều. Đan Quế lắc lắc chiếc xe :

— Xe này kỳ cục lắm. Đợi chút coi. Nhiều lúc đạp một lúc nó nổ chạy ngon lành.

Rồi cô bé dựng chống xe, leo lên đạp nữa, Đạp hoài xe vẫn trơ lì, Đan Quế đề nghị :

— Giờ mình đạp xe, bồ đẩy nghe.

Lua gật đầu. Quế dắt xe ra mé đường, đạp. Lua đẩy phía sau. Công việc này Lua khá thành thạo vì chị Tư vẫn bắt Lua đẩy hoài. Không được đi xe cùng với chị nhưng đẩy xe cho chị thì được. Đang nghĩ đến chị Tư, Lua lơ dềnh đẩy xe ra phía ngoài, Đan Quế kêu lên :

-- Ê, thôi, thôi.

Mấy người đi đường càu nhàu. Ở thành phố này ai sống mặc ai, chán quá. Giá còn ở Nha Trang, Lua mà đẩy xe thế này là có người giúp đỡ liền.

Lua đổ cả mồ hôi trán, lưng áo ướt nhẹp mà nắng chói xuống đầu tóc, da đầu Lua nóng ran, tóc như khô dòn đi. Đan Quế dừng xe lại :

— Bộ hông nên gì hết rồi.

Hai đứa lại dựng xe ở lề đường và cùng nghỉ tay một chút cho đỡ mệt :

Đan Quế vẫn còn hy vọng :

— Để đó đi. Lát nữa đạp nổ cho coi.

Lua nghi ngờ :

— Chắc hư luôn rồi.

Đan Quế cười :

— Chắc nó không nổ để tui mình dẫn bộ đâu. Để coi.

Nghỉ một lát, Đan Quế lại đạp nữa. Lần này coi bộ khá hơn, máy nổ lớn nhưng không đều. Đan Quế mừng rỡ :

— Chắc một lát nữa là được.

Cô lại đạp nữa. Lua đứng bên trông chờ. Cũng hồi hộp ghê đi, lòng Lua nó nức theo tiếng máy nổ và khi tiếng máy lịm tắt, Lua cũng ỉu xiu. Đan Quế nhìn con ngõ lớn dẫn vô một biệt thự khuất phía sau một biệt thự khác, tường cao hai bên trồng dày kịt lá cây thắm lẩn, xanh thẫm.

— Mệt quá, trông bức tường xanh kia hóa đen mất rồi.

Lua bật cười :

— Để mình đạp cho.

— Ừ. Đạp thử coi. Đôi khi cái xe này nó mẩn bở, nó ghét tui.

Lụa vừa mới định cầm ghi đông xe thì phía trong con ngõ lớn, một thanh niên đi ra. Anh ta đeo kính cận và đang chăm chăm nhìn hai cô nhỏ. Tới đường, anh ta vòng lại, dựng xe,

— Hư xe hả ?

Đan Quế mở lớn mắt. Bộ không nhìn thấy sao hỏi ? Vô duyên. Tuy vậy nó cũng cười, làm bộ bền lễn.

— Hư gì vậy ?

Lụa đứng nép sau vai Đan Quế, mắt cô nhìn về phía thanh niên. Hắn có nụ cười thật tươi và đôi mắt đen, nhìn thẳng làm người ta dễ ngượng quá. Đan Quế rút rề :

— Không biết hư gì. Tự nhiên đạp không nổi,

— Tôi sửa giùm cho.

Đan Quế khách sáo :

— Dạ phiền...

Nó tìm không ra tiếng để gọi người thanh niên. Gọi bằng anh thì kỳ quá, mà gọi bằng ông còn kỳ hơn. Anh ta còn quá trẻ, chắc chẳng hơn hai cô bao nhiêu đâu.

— Được, để tôi coi giùm.

Anh ta trở lại xe, tìm cái hộp nhỏ đựng kim, tuốc-nơ-vít rồi cúi húi mở sửa. Chỉ một

lát, anh ta đứng lên đạp mấy cái, xe nổ đều liền. Đan Quế vui vẻ quên cả ngưng ngưng :

— Hay quá... Sửa hay quá.

Người thanh niên rút khăn mù soa lau tay. Đan Quế cầm ghi đông xe. Anh ta nói :

— Giờ tắt đi rồi đạp lại xem.

— Sợ nó không nổ nữa rồi sao ?

— Chắc chắn nổ mà.

Đan Quế yên lòng tắt máy. Con bé lí nhí :

— Cám ơn... cám ơn ông... nghe.

— Ông ?

Thanh niên nhắc lại, trợn mắt rồi cười. Dáng điệu của hắn làm Đan Quế và Lua cũng cười theo. Đan Quế bạo dạn :

— Ông sửa hay quá.

— À, có gì đâu. Tôi là thợ máy mà.

Đan Quế rúc rích :

— Không tin.

— Thiệt mà. Mai tôi bày đồ nghề ngồi dưới gốc cây này. Mai đi ngang qua nhớ dừng lại sửa xe nữa nghe :

— Xi. Làm bộ.

Hắn lại cười :

— Bộ không tin hả ? Vậy thấy tôi giống gì ?

Đan Quế định mở miệng nói gì đó nhưng cô ngưng kịp và che miệng cười.

Hắn cũng cười :

— Định ngạo tôi phải không ?

Lụa đứng sau giũt áo Đan Quế dục về. Đan Quế vội vã :

— Cám ơn ông nghe.

Nhưng hắn như không nghe, hỏi :

— Bộ hai cô bé ở gần đây.

— Dạ, cùng đường này. Dưới kia.

— Cùng lớp hả.

— Dạ.

Còn gì nữa không, hỏi đi. Bộ làm ơn cho người ta có chút xiu đó rồi hoành hoệ đủ chuyện hay sao đây. Lụa yên lặng đứng ngó bức tường đầy lá thẩn lầu xanh, lơ đãng trong khi Đan Quế đối đáp với anh con trai kia. Nhưng hắn không tha, hỏi :

— Bộ hai chị em hả ?

— Không.

— Vậy mà thấy giống ghê.

— Như sinh đôi vậy ?

Đan Quế trả lời lại và cười rúc rích. Hắn ta cũng cười. Nụ cười của hắn ta giữ Đan Quế đứng hoài hủ ở đây chắc. Đan Quế đã vui hắn :

— Bữa nay không có ông là dất bộ. Ông ở trong này hả ?

— Anh chớ không phải ông.

— Ừa, thì anh ở trong nhà này hả ?

Hắn ta gật đầu cười. Nụ cười bây giờ có vẻ kiêu ngạo quá làm Lua khó chịu. May, Đan Quế cũng đang già từ :

— Cảm ơn anh nhiều. Tụi này về.

— Không có chi, hai cô bé.

Lua nhìn anh ta, gật đầu chào với nụ cười lơ lửng nửa chừng. Đan Quế dắt xe ra lề đường đạp máy. Xe nổ liên và vọt ngon lành. Đi một đoạn, Đan Quế quay người lại :

— Hắn tử tế ghê.

Không thấy Lua trả lời, Quế tiếp :

— Không có hắn giờ tụi mình chưa về được đâu. Dám dắt bộ lắm.

— Ừ.

— Hắn nói hắn thợ máy, Lua có tin không?

— Không.

— Mình cũng vậy.

Im lặng một lát, Đan Quế lại mở miệng :

— Trông hắn có vẻ nho nhã đó chứ Lua.

— Ừa.

— Vậy mà thợ máy sao được.

— Bộ Quế tin à ?

— Tui đâu có tin.

Rồi nó cười :

— Hắn nói chuyện tức cười thật.

Mới quen trong một buổi sáng, Lua đã biết hết tâm tính Đan Quế. Đó là một cô gái bột chột, nhẹ dạ, dễ tin, tốt bụng nữa. Mình có cô bạn thế này cũng hay, đỡ phiền phức, đỡ phải đề phòng. Lúc thả Lua xuống trước cổng nhà, Đan Quế còn dặn :

- Sáng mai nghe. Nhớ chờ nghe.
- Để mình chờ đầu ngõ, khỏi mất công Quế.
- Xi, vô nhà một chút có làm sao đâu.
- Thôi, sao cũng được.

Lua đẩy cổng bước vô. Xe của chị Tơ đã dựng sẵn từ bao giờ rồi. Lua biết trước thế nào chị cũng làm khó, cầu nhàu vì Lua về sau. Ôi, ăn thua gì, đâu phải lần đầu nghe chị cần nhần, nghe hoài đến thấy thương đi rồi. Đúng như Lua nghĩ, vừa dựng mặt Lua, mặt chị hầm hầm :

- Mà đi đâu giờ mới về.
- Em đâu có đi đâu.
- Xí. Tao về cả hơn nửa tiếng rồi. Mà đi gì mà như rùa.
- Em đi như rùa vì em không có xe.
- Không có xe ? Nói nữa đi nghe nào. Đồ nói dối.
- Vậy em có xe bao giờ. O', chị Tơ, chị...
- Chị... chị làm sac ? Vậy con nào chở

mày đó.

Thằng Minh từ nhà trong đi ra, miệng đang ngồm ngoàm nhai một thứ ăn gì đó, đứng nghe chuyện.

— Vậy mà nói em nói dối. Bạn em nó chở chở em đâu có xe.

— Thì bạn mày chở bằng xe, bộ xe đó chạy chậm thua xe tao chắc.

— Đâu có chậm.

— Ờ, cái nữa đi. Cái cho mau lớn. Không chậm mà giờ này mới về.

— Bị xe hư.

— Xe hư. Xe gì của mày mà hư ?

Thằng Minh cười đến độ văng cả thức ăn ra khỏi miệng :

— Chị Tư nói kỳ quá. Hi hi... Bộ xe của người ta rồi không hư.

Chị Tư trợn mắt, nạt :

— Mày biết gì mà nói.

— Bộ một mình chị biết về xe cộ. Xi, hư chút gì là thằng Minh, thằng Minh. Em đâu có phải là kỹ sư.

— Ồn. Ồ đó mà kỹ sư. Thợ máy thì có.

— Cũng không sao.

— Tự nhiên làm ồn. Tao có hỏi mày đâu. Tao hỏi con Lụa.

— Em bảo xe hư rồi.

Chắc chị cũng thấy Lua hỗn, nhưng đừng la thêm nữa thì kỳ quá. Chị nghĩ ra một chuyện khác :

— Mà cứ chơi với ba con xí xọn đó rồi chẳng ra gì.

Lua bực mình ghê. Làm thỉnh đâu có được nữa :

— Sao chị biết nó xí xọn .

— Không xí xọn mà rủ nhau đi chơi giờ này mới về à...

— Em đi chơi hồi nào.

Thắng Minh :

— Em nghe chị nói bị xe hư đấy thôi.

— Khỉ. Ai hỏi mà.

Lua muốn khóc luôn :

— Em đã nói xe hư mà chị không tin.

— Tao không tin...

Giọng má dưới nhà vọng lên :

— Hai đứa đã cãi nhau đấy hả ? Có xuống mà giùm cơm nước không. Đi học về là cãi nhau, cãi hoài cãi hoài.

— Đó. Nghe chưa. Đụng đến mà là xui thấy mồ.

Lua bỏ lên phòng. Căn phòng buổi sáng Lua đã xếp đặt ngăn nắp vậy mà trên bàn học

ai đã xáo tung ra. Thôi bà Tư chờ chẳng ai vô đây nữa. Gì mà rình rập hoài. Muốn gì người ta đã chờ. Lua xếp đặt lại xong, cô ngồi xuống bàn, tìm một miếng giấy viết giòng chữ : Xin đừng lục soạn đồ đạc trên bàn này. Lua dán lên tường, lòng hả hê : Cho bố tức, cứ lục hoài.

Có tiếng gõ tặc tặc. Thăng Minh dòm mặt vô :

— Xuống, xuống mau. Bà Tư đang la rầm rầm ở dưới.

Lua vội vã thay quần áo. Lúc xuống nhà, chị Tư đang phụ với chị Tám dọn cơm. Má đang xào một món ăn gì thơm phức.

— Giờ mới đùng đỉnh xuống thầu.

Lua định phụ dọn cơm, nhưng chị Tư nguyền dài :

— Thôi khỏi nhờ đi. Chờ mày tới nơi thì chỉ có việc lừa cơm vô miệng.

Không biết làm gì Lua lên nhà. Thăng Minh đang nhón một món gì bỏ vào miệng. Thấy Lua, nó nháy mắt. Lua nắm tay lại :

— Chết giờ.

Minh chỉ vào túi áo sơ mi, trong túi lấp ló một lá thư. Lua chạy tới.

Minh chạy đi chỗ khác tránh :

— Không được. Hỏi lộ cho em cái gì nào.

— Cái đấm.

Mặt thẳng nhỏ tỉnh bơ :

— Vậy để em đưa cho ba.

— Đưa cho ba làm gì ? Khỏi.

— Ba đánh chị. Thư của bạn trai nè.

Biết nó dọa, Lua cười nhạt :

— Dọa tao uổng công. Thôi mày cất đi để đưa cho ba.

Thằng Minh ỉu xiu :

— Thôi cầm đi bà.

Thư của Mai. Lua bảo :

— Đem lên phòng giùm chị chút đi.

Lua sai em vì thấy ba đã về. Cô vội vã đi lấy nước cho cha rửa mặt.

Chị Tư lại cầu nhàu :

— Nó giỏi cái nịnh ông già.

Lua mím môi. Nhất định giận chị cho biết.

Để coi, mình sẽ không thêm nói chuyện với chị và cũng không nghe chị nói chuyện nữa. Định thế nhưng đâu có được. Ăn cơm xong, chị rủ Lua :

— Đi ra tiệm sách thuê truyện đọc không?

Lua lắc đầu :

— Không.

Tưởng chị đi. Nhưng chị nói :

— Mày đi tao nhờ thuê một cuốn.

Lụa muốn nghỉ trưa. Muốn được một mình trong phòng. Lụa có nhiều chuyện để nghĩ đến. Chuyện ở lớp học, chuyện vừa mới quen được Đan Quế. Lụa nhắm mắt, những hình ảnh Lụa cùng Đan Quế trên chiếc xe, tiếng cười thả lui trên đường phố. Rồi hai đứa đứng dưới gốc cây bên lề đường, rồi đôi mắt của chàng trai trẻ. Tim Lụa đập mạnh : Kỳ quá, kỳ quá đi mất.

Buổi chiều, chị Tư lấy cớ đi tới nhà bạn để mượn tập chép bài. Chỉ còn một mình Lụa ở nhà. Buồn ghê, Lụa ra sân đứng dưới cây mận. Cây mận đang mùa hoa nhưng có vài trái chín sớm, căng mọng, trắng xanh, lấp ló trên mấy cành cao. Mấy trái chín quấy rầy quá, Lụa nhìn ra ngõ, thấy không có ai, cô vội thoăn thoắt leo lên. Lụa với tay hái một chùm mận trên một nhánh nhoài qua gần tới sân nhà bên cạnh. Cô bỗng giật mình gì nghe tiếng ai cười thật gần. Ngó quanh, Lụa bắt gặp hai người con trai đang đứng trước balcon nhìn Lụa và cười. Lụa nhận ra khuôn mặt quen thuộc của anh chàng sửa dùm xe cho Đan Quế hồi sáng. Hẳn hình như cũng nhận ra Lụa, đang ngẩn ngơ nhìn. Lụa vội tụt xuống

khỏi cây, chạy biến vào nhà. Cô không có trái mận nào vì chưa kịp hái.

— Ghét quá, sao cứ gặp hấn hoài.

Lụa lầu bầu. Nhưng trong lòng cô vừa sợ vừa vui. Tại sao họ lại cười lớn thế. Có phải họ cười mình không ? Tiếc mấy trái mận thật. Nhưng Lụa đã định bụng rồi. Hai anh chàng kia công đâu rồi không đứng đó mãi. Giờ đến chiều thế nào mình cũng hái được. Không hái rồi bà Tư với Thắng nhỏ Minh thấy là mất biến ngay. Và buổi chiều hôm đó Lụa cũng hái được chùm mận ngon lành. Cô tiếc không dám ăn, chỉ để chưng trên bàn.

Sau bữa cơm chiều. Lụa lại trông thấy anh chàng tự xưng là thợ máy đó đứng trên balcon với hai người con trai nữa. Và lát sau họ đánh tây ban cầm. Một người nào đó hát. Chị Tư nhăn mũi :

— Mấy đứa con trai ở xóm này tò mò ghê.

Tuy chê vậy chị cũng len lén ra sân, ngó lên để coi mặt mấy đứa con trai chị vừa chê bai. Lụa thấy mặt chị dịu hơn, lời nói của chị thay đổi hẳn ;

— Tụi nó đánh đàn coi cũng được đó chứ.

Thắng Minh :

— Anh Hải bên đó em quen nè. Anh hỏi

tên hai chị hoai.

— Vô diên chưa.

— Ý, anh ấy nói chuyện có diên lắm. Chị mà thấy là...

— Tao đập chết giờ.

Thằng Minh chạy ra sân ngó rồi chạy vô :

— Không phải anh Hải hát, cái anh nào...
đeo kính cận nè, mặt đẹp nè...

Lụa đã đoán ra ai rồi. Nhưng chị Tơ có khen người khác bao giờ, chị chê :

— Tàng tàng. Kém Anh Ngọc xa.

Nói chuyện dở hơi. Người ta có phải ca sĩ đâu. Nhưng ai mà rồi dễ cãi với chị. Nếu chị biết mình đã quen người có giọng hát đó chắc chị còn sùng hơn nữa. Lụa mỉm cười. Anh chàng đang ca một bản ngoại quốc. Lụa bỗng thấy hay ghê. Thấy hay là vì chị Tơ chê dở, cũng có thể vì thấy mình quen mà chị Tơ không quen. Thằng Minh náo nức :

— Em qua bên đó chơi với mấy anh đó.

— Qua làm gì ?

Chị Tơ trợn mắt. Thằng Minh lại ngồi xuống. Ba đang coi báo ngẩng lên :

— Gì vậy ?

— Nó đòi qua đàn đúm với bọn đàn hát bên đó.

Đàn hát mà gọi đàn đúm. Nhưng ông già chỉ cười hiền lành :

— Mình mới tới đang lạ con ạ.

— Con quen anh Hải bên đó mà.

Bà già góp ý kiến :

— Mà cũng thôi, ở nhà con.

Thằng nhỏ dạ một cách ỉu xiu. Rồi ngồi một lúc, cầm giạn dũa không được, nó nổi dóa :

— Chị Tư đừng có lục soạn sách vở của em nghe chưa.

— Lục sách gì ?

— Chị tìm Xi trum của em. Muốn lấy phải mượn.

— Làm tàng. Tao là chị mày.

— Chị thì cũng phải lịch sự chớ đâu phải ý là chị rồi muốn làm gì thì làm.

— Tao cứ lấy.

— Em bắt chước chị Lua, em sẽ để nơi ngăn sách của em : Cấm đàn bà, con gái đụng tay vào.

— Thằng hỗn. Mày dám nói cấm đàn bà. Mày dám nói cả má.

— Đàn bà khác. Má khác.

— Má cũng là đàn bà.

— Má khác. Má là má.

— Đồ bướng.

Thằng Minh tuyên bố một câu xanh rờn :

— Lớn lên em chẳng bao giờ thêm chơi với con gái.

Lụa bưng miệng cười suýt sặc luôn. Còn chị Tơ thì giận. Chị nạt nộ :

— Mà mà nói nữa tao cho cái đập.

— Con gái là chúa rắc rối.

Được thế, nó nói thêm :

— Con gái ở dơ.

— Mà nói nữa hả ?

Thằng Minh le lưỡi, chạy tới núp bên Lụa:

Ý, ghê quá à ơi. Rồi nó tới đeo cổ má.

— Cái gì vậy.

Chị Tơ :

— Nó hỗn.

— Thôi. Tụi bây chỉ ồn ào.

Lụa bỏ đi lên phòng. Thằng Minh chạy theo :

— Chị cho em chút keo.

— Làm gì mà xin keo ?

— Em dán cái giấy nơi tủ sách của em.

Tức bà đó thấy mồi đi, bà ấy chuyên môn đọc sách trẻ con. Già thấy mồi làm bộ.

— Còn mà thì hỗn.

— Em hỗn bao giờ. Chị Lụa ơi, em thương chị nhất.

Lụa phì cười, đưa cho em hộp keo. Thắng Minh lý lắc :

— Anh Hải bên cạnh hỏi thăm chị hoài. Nói chị hiền.

— Mày cứ sang bên đó ba đánh đòn cho coi.

Minh đưa tay lên mũi diều. Lụa phì cười. Cô đứng bên cửa sổ. Căn phòng của Lụa không được đẹp bằng chị Tư, lại hẹp hơn, nhưng được cái ở phía ngoài, mở cửa sổ có thể nhìn xuống sân và balcon, cũng có thể trông thấy balcon nhà bên cạnh.

Tiếng đàn hát bên kia đã ngưng bật, nhưng có tiếng cười nói.

Một lát có tiếng xe gấn máy nổ, rồi tiếng huýt sáo, xa dần, xa dần.

THE JOURNAL OF THE

AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION

FOR THE MONTH OF

JANUARY, 1911

CONTENTS

ORIGINAL ARTICLES

REPORTS

NOTES

OBITUARY

INDEX

ADVERTISING

MEMBERSHIP

ASSOCIATION

OFFICERS

RESOLUTIONS

ANNOUNCEMENTS

NOTICES

CHƯƠNG BA

MÙA MƯA ĐANG LÀM CHỊ TƠ NỖI GIẬN.
Chị xì nọc luôn ông trời :

— Kỳ quá. Trời đang nắng gắt, ùn ùn mây
rồi mưa ào ào. Rồi nắng. Ai mà dè chừng.
Thiệt bực ghê, trời nắng mà cứ kè kè cái áo
mưa thì quê ơi là quê.

Chị xì nọc luôn cả thành phố :

— Xì. Hèn chi ở đây, người nào tâm tính
cũng bất thường. Cả ngày chỉ chạy rượt nhau
như bị ma đuổi. Ở đây không ai biết đi bộ cả.

Chưa hết :

— Thời tiết ảnh hưởng con người mà. Thiệt chán quá sức. Con trai ở đây cũng ào ào như mưa với nắng. Tán người ta chưa xong đã tính chuyện nham nhở, cầm tay cầm chân. Không có được một con người lãng mạn thơ mộng.

Lụa nghe chị cần nhẫn mà phát mệt. Thôi, mình cứ đem áo mưa theo là ăn chắc. Nào có khó gì, xếp cho gọn, bỏ vào cặp. Tại chị Tơ làm tàng, bắt chước mấy cô đại học không ôm cặp sách, chỉ cầm hai ba cuốn nơi tay với cái hộp da nhỏ đựng bút. Trông chẳng có vẻ gì là học sinh, như đi chơi vậy.

— Lụa.

Đang làm bài, Lụa giật người vì tiếng gọi và đập cửa của chị Tơ.

Lụa mở cửa, chị ào ào đi vào :

— Mở tủ coi nào.

Mà cái gì mới được chớ. Tự nhiên nạt nộ bảo mở cửa. Bộ chị là cảnh sát soát sổ gia đình sao ? Lụa đưa tay giữ cánh cửa tủ lại.

— Ý, mở tủ làm gì đã chớ. Chị...

— Mở tủ tao coi có lộn áo cánh của tao ở trong tủ máy không. Chắc chị Ba xếp lộn sang quần áo máy rồi.

Chỉ có thể mà chị làm dùng dùng như xét

hàng lậu. Lua mở cánh cửa tủ :

- Đó, chị tìm đi,
- Mày tìm chớ tao biết đâu mà tìm.
- Áo quần của chị em biết ra sao mà kiếm.
- Thôi được.

Chị lôi từng cái áo đã xếp đặt ngăn nắp của Lua lên. Chị xáo trộn cả tủ áo, rồi cuối cùng chị hậm hực :

- Cái chị Ba này.
- Có không ?
- Có đâu.

Chị thở ra, đứng ngẫm nghĩ một lúc rồi lại nổi giận :

- Để bắt chị Ba đi tìm.

Lua chỉ mong cho chị đi ra khỏi phòng. Cô nhón nạy xếp lại từng cái áo chị Tư đã làm tung ra, sắp đặt lại tủ. Nghĩ ước chị, nhưng Lua chỉ ước trong lòng mà thôi.

Vì ấm ức mà Lua không học bài được. Có xếp sách ngồi nhìn ra cửa sổ. Ở đó có một mảnh trời xanh. Lua thấy cần phải đi ra khỏi nhà. Sáng hôm nay chủ nhật, chắc chị Tư đang sửa soạn để đi chơi. Còn Lua, Lua đi đâu. Thôi tới nhà Đan Quế vậy. Luôn tiện mượn nó cuốn tập luôn. Giờ sử hôm thứ sáu, Lua phải đọc bài sử cho các bạn chép, rồi hết

giờ thành ra vở đề trắng. Ừ chút nữa thì quên.

Lúc xuống nhà, Lua xin phép má. Bà gắt :

— Có hai đứa con gái, chủ nhật nhật đi chơi hết. Tụi bay rồi cũng đến hư thôi.

— Con sẽ về sớm. Con đi chép bài mà má.

— Ừ, thì đứa nào cũng đi chép bài. Đứa nào cũng siêng học cả. Tao làm sao kiểm soát nổi tụi bay.

Thằng Minh cũng diện áo đẹp vô, thập thò muốn xin xỏ gì, buột miệng :

— Má dặn chị Tơ đó. Chị Tơ đi chơi nhiều nhất.

— Còn mày. Định đi nữa hả ?

— Dạ, con đi ciné ở rạp đầu đường này thôi má. Phim cao bồi coi đã lắm.

— Thôi đi hết đi. Rồi còn hai ông bà già ở nhà cũng được. Rõ con với cái.

Tuy mắng cho có chuyện chớ bà cũng nhét vào tay Lua một trăm : Đó, chủ nhật cho mà uống nước. Về sớm ăn cơm trưa nghe tụi bay.

Lua nhét trăm bạc vào cái ví nhỏ cầm tay. Một tuần lễ, có một ngày không mang cặp sách, người nhẹ tưng, lòng trống trơn, gặt bỏ mọi lo lắng chuyện học hành sách vở. Lua thấy người thư thái lạ lùng. Cô mở cửa, và khi vừa gài cửa lại, định dợm bước, Lua khựng

chân. Bình đang đứng ở cửa với Hải, anh chàng hàng xóm. Bình trông thấy Lua, cười chào :

— Lua đi chơi à.

— Dạ.

Và cô thoăn thoắt, đi qua mặt hai người con trai, Lua giữ nét mặt thản nhiên, bước chân bình thường. Đi cách một khoảng xa, Lua mới thở phào. Anh chàng xưng là thợ máy, sửa xe giùm một lần cho Đan Quế đó tên là Bình. Nhưng hẳn nào có phải thợ sửa xe, anh ta vừa mới làm sinh viên đầu niên học vừa rồi. Tất cả những điều Lua biết là do Bình đã tiết lộ. Sau buổi làm quen lấp lửng đó, Bình đeo sát Lua. Mới mấy hôm đây này, Đan Quế hỏng xe, Lua phải đi bộ về, vì phải ghé tiệm tạp hóa mua cho mẹ hộp bơ. Tiệm tạp hóa ở đầu đường, cạnh rạp ciné, Lua tiết kiệm, đi bộ về nhà. Tới ngay đầu ngõ nhà Bình, Lua đã bị Bình chặn lại chào hỏi và còn dám theo Lua một đoạn đường.

— A, cô... gì nhỉ ? Xe của cô bạn đâu rồi ?

— Xe nó hư, nó nghỉ học.

— Cô bé... có thể làm ơn một điều được không ?

Gì mà quan trọng thế. Lua cười :

— Làm ơn gì, ông.

— Làm ơn cho biết tên.

Lụa suýt bật cười. Cho biết tên thì có gì quan trọng đâu. Biết thì biết. Lụa cười nhẹ :

— Tên dở lắm.

— Không tin. Nói đi, đừng làm khó nữa.

— Đừng ngạc nhiên. Tên nhà quê nhà mùa lắm...

— Ừa, bộ nhà quê là bỏ đi à. Nhà quê quý lắm chứ.

— Tên là Lụa...

— Trời. Tên hay quá. Lụa, tên hiền như gió, nhẹ như nắng mùa thu...

— Còn cô bạn tui là Đan Quế.

— Cũng hay nữa. Còn tôi, tôi là Bính. Không phải nhà thơ Nguyễn Bính đâu. Ông đó già thấy mồ. Tui trẻ hơn.

Lụa bật cười. Bính còn ba hoa :

— Tui cũng không phải là thợ máy đâu. Tui là sinh viên lận.

Lụa lại cười. Cô vui lắm, và cũng muốn nói đùa một vài câu, nhưng cô sợ. Cô chưa quen đùa vui với người lạ bao giờ. Thấy hắn lò rò đi theo, Lụa nói :

— Ông còn hỏi gì nữa không ?

— Còn nhiều lắm, nhưng đề thông thả.

Tôi ghét cái gì hấp tấp lắm... Hấn nói bạo dạn làm Lua đỏ mặt. Và lúc nãy, đi ngang qua chỗ anh ta đứng với bạn, Lua cũng đỏ mặt rồi.

Lua ngập ngừng muốn đợi xe Lam, nhưng nghĩ nhà Đan Quế cũng gần, cô đi bộ. Từ khi bỏ Nha Trang, Lua ít khi được đi bộ lắm. Đường sá ở đây nhiều quá, và từ nơi này tới nơi khác sao xa xôi.

— Lua.

Đang đi, Lua giật mình. Ngó sang, Lua thấy Bình đã đi song song bên cạnh. Lạ chưa, một cảm giác kỳ cục đang lan dần, trong sự khó chịu, cũng có niềm vui tràn lan. Lua đi xích ra cho quãng cách xa hơn.

— Lua đi đâu vậy ?

— Dạ tới nhà Đan Quế.

— Tối qua tôi có tới nhà Đan Quế chơi. Nói chuyện về Lua vui lắm.

Lua chột dạ. Quế nói gì về mình với Bình đây. Cô cười :

— Chắc nói xấu Lua há ?

— Không, toàn khen không thôi.

— Lua có gì mà khen.

— Có nhiều thứ để khen lắm. Tại Lua khiêm nhường đó thôi.

Lua then thùng. Cô đâu có muốn đi song

song với một người con trai ngoài đường như thế này. Chị Tư mà trông thấy thì... Lua mím môi, cúi mặt.

— Chắc Lua không thích nói chuyện với tôi hả ?

— Đâu có.

Lua trả lời yếu ớt. Bính nhún vai :

— Lua nói dối.

Tự nhiên Lua sợ Bính giận.

— Sao anh biết Lua nói dối.

— Người thật thà khi nói dối dễ biết lắm.

Mắt chớp chớp, má đỏ au...

— Xi.

Lua bật cười thành tiếng. Rồi cô im bật. Cười lớn như vậy với một người con trai mà không thấy kỳ cục gì hết sao Lua. Lua hơi chậm bước. Bính cười, Lua thấy mắt anh đen láy.

— Thôi Lua đi nghe. Lát nữa, hẹn Lua ở nhà Đan Quế đấy.

Lua chào Bính, lòng lo sợ vẩn vơ. Thiệt nguy hết sức, cái điệu anh ta nói phăng phăng đủ mọi chuyện như thế rồi Đan Quế nó cười mình chết. Tự nhiên mà hẹn hò gì kỳ cục. Nhưng Lua cũng không thể quay về.

Mười lăm phút sau, Lua đến nhà Đan Quế. Lua hơi sững sốt khi trông thấy bạn ra đón

mình. Áo quần hợp thời trang, dáng điệu nhanh nhẹn, tươi trẻ, chả giống gì cô học sinh áo trắng hiền lành mọi ngày. Đan Quế ôm vai Lua :

— Đêm qua nằm mơ, thấy thần báo mộng hôm nay bồ tới. Vô đây, vô giới thiệu với mẹ mình.

— Quế định đi đâu đó ?

— Đi nhà thờ mới về. Hôm nay ở nhà suốt ngày. Bồ ở đây chơi nhé.

— Đâu được. Sáng ra mới bị bà bô quét một nhát chổi nham nhở hết mặt mày rồi nè.

Đan Quế kéo Lua vô giới thiệu với mẹ cho được. Mẹ Quế trông mập mập tươi tốt chẳng khác gì mẹ Lua. Bà cười, dịu dàng :

— Con đưa bạn lên trên chơi đi.

Quế đưa Lua lên lầu, vào phòng riêng. Nhà Quế hình như khá đông anh chị em và có nhiều phòng. Vừa lên hành lang lầu, Lua đã đụng một ông anh của Quế đang ở trong một phòng ló ra. Quế vừa đẩy anh vô phòng, đóng cửa cái rầm vừa la oai oái :

— Ê. Em đang có bạn. Anh có lặn đi không ? Lúc nào cũng khoe bộ vó dững sĩ bộ ngựa. Khiếp.

Lua cúi mặt, cười. Đan Quế vừa dẫn Lua

vô phòng vừa nói :

— Mấy ông anh của mình một cây thể thao. Ông nào cũng tập võ cả ngày, dễ sợ luôn.

Phòng của Đan Quế rộng và đẹp hơn phòng Lua nhiều.

Khi Đan Quế đưa album cho Lua. Cả hai cô cười ngất khi nhìn lại hình Đan Quế hồi nhỏ.

— Mẹ mình bảo hồi nhỏ mình nghịch như con trai, phá phách dữ lắm. Mẹ nói bà mụ bắt lắm, đáng lẽ mình là trai, nhưng vì lắm nên làm con gái.

Rồi Đan Quế nựng cầm bạn :

— Tui là con trai, tui mê bồ tít thò lò rồi. Mê chết bỏ luôn.

— Tầm bậy tầm bạ.

Biết bạn đùa mà Lua cũng ngượng ngịu, cô hất tay bạn ra :

— Bạn làm tui ngượng. Người ta xí thấy mồ đi.

— Thôi đi bạn. Đừng có làm tàng. Có người sắp lặn vì bạn đó nghe.

— Lại nhảm nữa.

— Không tin à ? Người ta nói thật chứ không phải đùa. Chiều qua anh chàng tới đây nè. Anh chàng cứ một điều Lua, hai điều Lua.

— Bộ hấn tới đây hoài vậy à ?

— Chớ sao ? Hấn tới kỹ quá làm mấy ông anh mình bảo cây si coi bộ rườm rà ác.

— Vậy thì anh ấy vì ai đó chớ sao còn trên người ta.

— Chưa chắc. Để hạ hồi phân giải. Hấn xạo ác. Mới đến mấy lần mà ông Hoạt, ông anh thứ hai của mình coi bộ khoái anh chàng dữ.

Hai cô đang trò chuyện thì một khuôn mặt con trai lộ vào giọng khàn khàn :

— Quế. Bạn mày tới kiếm dưới nhà kia.

Quế ngơ ngơ :

— Mà ai ?

— Cái thằng tới chiều qua. Nó ngồi dưới phòng khách.

Quế kéo Lua dậy :

— Linh chưa. Mới nhắc là tới liền. Xuống với tui chớ.

Lua lắc đầu :

— Thôi bồ xuống một mình đi.

— Làm bộ, bạn bè với nhau cả. Ngồi một mình đợi dài cổ à nghe. Đứng dậy.

Đợi cho bạn nài nỉ Lua mới theo bạn xuống nhà. Cô còn lạ gì sự xuất hiện của Bính buổi sáng hôm nay. Tưởng hấn nói đùa chơi,

ai ngờ đến thật. Vậy mà ghét quá, lúc Lua xuống phòng khách, anh chàng cứ làm như sự tình cờ. Còn reo lên vui mừng như con nít nữa chớ :

— A, có Lua đây nữa nè. Hên ghê.

Bính còn nháy Lua một cái. Lua tức cười quá. Đan Quế :

— Tại chiều qua anh nhắc nó. Nó nhảy mũi, nó tới.

— Vậy hả. Tôi có nhiều tội lỗi quá.

Đan Quế :

— Chủ nhật mà anh không đi chơi đâu à ?

— Thì đi chơi đây. Chủ nhật đi thăm bạn bè là đúng nhất rồi, còn gì nữa.

— Bạn bè hồi nào ? Đan Quế làm bộ sùng sộ.

— Khó quá. Bộ làm bạn cũng không được nữa sao ?

— Bạn với tụi này khó lắm.

— Đường đi đâu có khó vì gần sông cách núi mà khó vì lòng người ngại núi e sông, xưa nay những bậc anh hùng...

Bính đọc lâu lâu. Đan Quế cười rúc rích. Họ nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Hết chuyện nhạc, tới ciné, tới đọc sách.

Bính khoe :

— Tôi có nhiều sách lắm. Lựa với Quế muốn, hôm nào tới tôi cho mượn.

— Chả dám.

— Tại sao vậy ?

— Vì tới nhà anh, sợ cái bảng chó dữ lắm.

Bính cười :

— Nhà tôi hồi nào.

— Thì nhà anh ở không nhà anh là nhà ai ? Anh này kỳ.

Quế kê tử đứng. Bính cãi :

— Tui nói không phải nhà tui tức là nhà thuê. Tui chỉ thuê có một phòng ở trong villa đó.

— Xi, villa gì lại cho thuê.

— Tại bị bà con. Bà con xa xa vậy mà.

Rồi Bính ngó Lua, ngó Đan Quế :

— Bữa nào tới chơi đi, nghe.

— Sợ lắm.

— Ai ăn thịt mà sợ,

— Tới làm gì ?

— Thì tới thăm, tới tui cho mượn sách.

— Đem lại cho mượn đi.

— Đâu có dễ vậy. Phải có điều kiện chớ.

Sách người ta quý thấy mồ.

Đan Quế làm mặt giận :

— Thì đó, anh quý sách hơn thì đừng cho

mượn. Tui này mượn hay xé lắm.

— Ý, giận đấy hả. Ủ, cứ tới nhà, thích cuốn nào cứ lấy ra mà xé. Xé ngay ở đó cũng được, cần gì phải đem về nhà chi mất công.

— Để coi. Bộ sợ anh hả.

— Tui hông ra ai sợ tui. Con gái mà sợ thì còn gì nữa, bỏ vô sọt rác người ta cũng không đem đồ đi đâu.

Câu chuyện cứ thế mà dài hoài, vớ va vớ vẩn, chẳng đầu chẳng đuôi. Lúc Lua đòi về, Đan Quế còn đề nghị nữa chớ :

— Anh Bình chở Lua về giùm đi.

Lua dầy nầy :

— Ý, không được đâu. Ai lại vậy.

Bình cười cười :

— Xe của tui xấu lắm. Lua đâu thèm ngồi.

Đan Quế lờm bạn :

— Ngồi có sao đâu. Bạn bè với nhau mà...

Lua đỏ mặt :

— Thôi cho Lua về trước đi. Về trễ bà Tư bà rầy chết luôn.

Nghe nhắc tới Tư, anh chàng Bình góp chuyện :

— Bà chị của Lua đó phải không. Bà ấy khó lắm à.

— Không có khó, nhưng dữ thôi.

— Con gái ai không dữ.

— A, gây hủ. Cái anh này, ghét ghê.

Lụa đứng dậy :

— Anh ở chơi, Lụa về trước.

Bính vui vẻ :

— Lụa về nghe. Bữa nào nhớ tới tui chơi nghe. Đan Quế phải rủ cho được Lụa đó.

Lụa xuống chào má của Đan Quế. Khi Lụa về, Bính còn ở lại với Quế, vậy mà lúc Lụa bước xuống xe xích lô, vô ngộ đã thấy xe Honda của Bính rề rề đằng sau lưng. Bính đi xe chậm sát bên Lụa.

— Lụa.

Biết là Bính mà Lụa vẫn cứ giật mình. Bính cười, Lụa cũng cười chào lại, Xong anh rú máy, vọt xe vào sân nhà Hải.

Lụa thở ra nhẹ nhõm. Khiếp anh chàng này làm mình hồi hộp ghê. Cái kiêu này bà Tơ mà biết là chết mình. Lụa đưa tay mở cái móc cửa, cô thấy chị Tơ đang đứng dưới gốc cây mận và cười nhạt. Lụa tái người, dám chị đã trông thấy Bính chào mình. Thế nào trong đầu chị cũng nghi ngờ này nọ. Lụa cố làm mặt tỉnh bước vô.

— Mà đi đâu về đó ?

— Em tới nhà Đan Quế.

- Xi, tao hồng tin,
- Em tới mượn vở chép bài mà.
- Vớ đâu.

Lụa luống cuống. Cô trở về tay không. Thật là phiền. Rõ ràng lúc tới Quế, có ý định mượn vở, nhưng rồi anh chàng Bình làm Lụa bối rối quên hết. Bây giờ biết trả lời sao với chị Tư đây. Lụa nghĩ hoài.

- Vở mày mượn đâu.
- Nó cho đứa khác mượn trước rồi.
- Mày nói láo. Mày đi chơi.

Lụa đâm ra cáu.

- Ngày nghỉ em đi chơi một chút không được sao. Chị khó quá vậy.

— Khó gì...

Chị Tư có vẻ nghĩ một câu mà nghĩ không ra. Lụa hơi yên tâm, chị không thể trưng bằng có gì để mắng Lụa được. Nhưng chỉ một vài giây thôi, chị cười gằn :

- Mày coi chừng, cứ mắt la mày lét với bọn con trai tao coi không được chút nào.

— Ở chị Tư. Em làm gì...

- Thì tao dặn vậy. Mấy cái thằng cứ ra vô dòm dòm cười cợt sao tao ghét quá.

— Em đâu biết.

- Mày mà không biết. Vậy đứa nào mới

chào mày ở ngoài hẻm đó.

— À, bạn của Đan Quế mà. Anh ấy ở gần đây, người ta chào, em chào lại.

— Ờ, tao biết đâu đó. Nhưng với mày mà không đề ý không được. Mày hay nói dối lắm.

Lụa ăm ức. Chị làm như chị đang hoảng lắm. Chị cũng có bạn trai tùm lum và nói dối trắng trợn luôn. Lụa biết chán gì chuyện. Mới đây này, chị khoe với bạn gái : Mình có phi-ăng-xê rồi. Anh ấy với mình giận nhau, mình khỏi làm lành đi, để bắt ảnh năn nỉ. Rồi với bạn trai : Ảnh nói với mẹ ảnh tới hỏi làm Tơ tức cười quá. Lúc nào Tơ cũng coi ảnh như anh. Hồi trước, có một người thương Tơ, Tơ cũng có thương lại, nhưng giờ hết rồi. Tơ thấy anh ấy với Tơ không hợp. Trời ơi, Lụa nhớ hoài chẳng thấy có vụ đám hỏi nào, cũng chẳng có vụ chị cho de người nào. Còn một tên đang gửi thư từ cho chị đó, đâu đã nói gì tới chuyện cưới hỏi. Toàn là chuyện trong mộng, trong tưởng tượng không. Chị nói dối quen mồm, nói không biết ngượng. Lại nữa, còn đeo thêm tính khoe khoang, với bạn trai cũng như bạn gái, làm như gia đình mình giàu lắm, triệu phú, tỷ phú gì không. Cứ nghe chị ấy nói chuyện, Lụa ngượng chết đi được.

— Còn đứng đó nữa. Vô mà dọn phòng khách đi. Hôm nay không phải việc của tao à ghen.

Lụa mím môi. Ừ, cứ bước qua khỏi mặt chị là đỡ phiền phức rồi. Vô nhà, Lụa thấy có mấy tách nước trà, cô đoán ngay là ở nhà chị có bạn tới thăm. Luôn tay, Lụa đem mấy cái tách xuống nhà. Thắng Minh đang ngồi bên cạnh chị Tám, mà chị thì đang rán chả thơm phức. Thấy Lụa, nó nhe răng cười :

— Hôm nay chủ nhật, má đãi cả nhà.

Lụa reo vui :

— Thiệt hả má. Hôm nay có gì mà má đãi to vậy má ?

Lụa chưa nghe má trả lời, đã nghe tiếng chị Tơ sau lưng :

— Giỏi chưa. Đi về có món ăn vô miệng, hèn chi mừng gớm. Con gái càng lớn càng hư.

Thắng Minh cười khà khà :

— Thì chị lớn nhưt nhà. Ừa, lớn nhất và hư nhất.

— Tao đánh chết nghe mày.

Thắng Minh bỏ chạy. Lụa cũng không muốn ở dưới nhà để nghe chị Tơ càu nhàu. Mà lạ quá, không hiểu sao hôm nay chị Tơ quạu

cọ vảy nữa. Chắc chị có điều gì không vui trong lòng.

Vừa thay áo xong, Lua nghe tiếng đàn bên nhà Hải. Chắc hẳn chị Tư sẽ khó chịu thêm thôi. Lua mỉm cười. Vài câu hát theo giọng đàn. Chắc Bình đó. Lua mân mê bông hồng cắm trong lọ sứ nhỏ, bông hồng bằng vải của một cô bạn trong lớp đi học khóa hoa vải cho cô. Nhưng giọng thằng Minh đã cắt đứt mọi ý nghĩ của Lua :

— Chị Lua, xuống phụ với má dọn ăn đi. Đói chết rồi nè.

Lua xuống nhà. Bữa cơm đã dọn và mọi người đã ngồi sẵn, chỉ thiếu có mình cô. Chị Tư lại được dịp :

— Đó, ba thấy chưa. Ăn cũng phải đi gọi nó.

Lua mỉm môi. Đáng lẽ ra bữa cơm trưa nay phải ngon ghê lắm, nhưng chị Tư làm cho Lua mất vui, nuốt thức ăn cứ phải nuốt thêm nổi ầm ừc. Lại nữa, cái thằng Minh vô duyên thấy mồ. Đang giữa bữa cơm, không lo ăn lại nghĩ tới chuyện đâu đâu :

— Má, con giống ai má ?

— Mà giống ông địa.

Chị Tư nạt. Lua liếc mắt nhìn ba má, Chắc

ông già giận lắm, và chị Tư thế nào cũng bị mắng. Nhưng Lua thấy ba tủm tủm cười, còn má nín thinh, không có ý kiến. Là quá, lúc nào má cũng không có ý kiến về chị Tư. Đối với má, chị Tư là một người hoàn toàn hoặc là một người đối với má không có sự phiền trách.

Thằng Minh lại nói nữa :

— Tại nó nói con giống chị Lua. Tại sao con với chị Lua giống nhau mà chị Tư không giống?

Ba cười :

— Chị Tư giống cô con như hệt. Tại cô con giống bà nội, còn bố giống ông nội.

Lua chợt nhớ tới câu chuyện về bà cô mà hồi nhỏ Lua thường thắc mắc. Bên ba rất ít anh em, chỉ có cô và ba. Nhưng theo ba thì cô chết rồi. Còn theo họ hàng thì nhiều nguồn tin lắm. Người nói cô bỏ xứ vì tình duyên trắc trở, người nói chết, người quả quyết cô đang tu trong một giòng kín. Thằng Minh được dịp nhắc nhở :

— Cô con đâu rồi, ba ?

— Ba đã nói cô chết rồi. Chết từ hồi ba mới lấy má con lận.

— Vậy sao chị Tư lại giống cô ấy mà không giống ba hả ba.

— Hỏi tầm bậy tầm bạ. Làm sao ba biết

được.

Chị Tư đã có vẻ cáu tiết. Chị nạt Minh :

— Mày có ăn đi không. Gớm, đồ hết lên bàn rồi kia. Cầm chén cơm không nên thân.

Thằng Minh lí lắc, thè lưỡi rồi ngó sang Lua cười.

Lua cũng chột nhận chị Tư không giống ai trong nhà hết. Nhưng ba má chẳng cung chị Tư nhất nhà là gì ? Thằng Minh này. Lua cũng phải lừ mắt nhìn nó. Thằng này thâm thù gì chị Tư mà dữ vậy không biết. Coi chừng trả thù không đi đến đâu mà còn bị đòn nứt dít.

Thằng Minh tấn công chị Tư nhưng rồi Lua lãnh đủ. Tổ ý bực tức ra mặt, chị ăn vội ăn vàng rồi bỏ đĩa lên phòng riêng.

Vậy là Lua phải phụ với chị Tám thu dọn chén bát, ủi quần áo, làm một vài việc vặt giúp thằng Minh. Đến chiều, có mấy người bạn của ông già tới chơi, bày sòng mạt chược, vậy là Lua hết có chút thì giờ nàc rảnh đi. Trong khi đó chị Tư mơ mơ màng màng, ở miết trong phòng. Chị còn sai Lua đủ chuyện nữa chớ. Thôi kệ, chị muốn gì mặc chị. Nhưng buổi xế chiều, chị có bạn gái tới chơi. Chị kéo tuốt lên phòng nói chuyện, cửa lại để mở, thành thử điều gì họ nói với nhau cũng vang hết

vào phòng Lua. Lúc đó Lua đang soạn bài mà cũng phải ngừng lại để nghe. Giọng chị Tư có vẻ bức bối. Nhưng không phải vì chuyện thằng Minh lúc trưa mà chuyện khác :

— Tui đang giận thấy mồ. Tui này giận nhau rồi.

— Gì mà giận dữ vậy ?

— Xi. Chẳng biết gì hết, lúc nào cũng ra vẻ lạnh lùng, làm cao. Mới là bạn thôi chớ phải gì đâu mà khó chịu. Mình chán gì đưa theo.

Rồi vẫn giọng chị, kể cà, tâm sự :

— Đó, cái ông mập mập đánh cờ tướng với ba mình đó. Con ông vừa ở Mỹ về, ông định đi hỏi mình cho con ông, nhưng mình dẫu có chịu. Đời bây giờ mà đi hỏi, đi coi mắt xưa quá trời. Coi hồng vô chút nào hết.

Xi. Lại chuyện dựng đứng nữa. Trời ơi, nếu Lua là con trai, thà chết còn hơn phải làm tình nhân của chị ấy.

— Xi, hồng được đâu, Ba má mình mà ép là mình xách va ly đi liền. Mình lớn rồi chớ bộ. Mình yêu ai, mình sẵn sàng sống chết vì người đó.

— Dám thề không ?

— Thề chứ.

Và chị cười rúc rích :

— Thề liền. Mi coi hăn ngu không, hăn tra hỏi gì, tao chỉ thề một câu là hăn tin liền. Thằng này sai bảo dễ lắm. Tao cứ giận cái là nó quính lên.

Chị đang khoe thư từ gì với cô bạn và cả hai cười sặc sụa, cười làm bộ như sắp bể bụng tới nơi. Lua thở dài, tội nghiệp cho ông bạn nào đó của chị.

Lúc cô bạn về rồi, chị Tơ qua phòng Lua. Bộ tính gây gổ gì nữa đây ? Lua rầu trong bụng quá, nhưng thấy chị cười cười, vẻ cáu kỉnh lúc trưa biến đâu mất.

— Lua, mi coi cái thư này vui lắm.

— Thư của ai ?

— Thì coi đi.

Chị ngồi xuống bên giường :

— Xích vô, xích vô tao nằm với.

Chị đưa cái thư cho Lua, rồi lại giăng lấy :

— Coi tức cười lắm. Cười chết luôn.

— Thư của chị há ?

— Ừa.

— Bạn trai hả ?

— Dĩ nhiên. Thư bạn gái ai cho mà coi làm gì.

— Chắc bồ chị ?

Tơ bĩu môi :

— Còn lâu. Thằng này anh con Bảo. Con Bảo vừa tới hồi nãy đó. Hắn nhờ con Bảo đưa thư cho tao.

— Vậy em đọc làm gì ?

— Con này ngu quá. Đọc mà cười. Trong đời tao, tao chưa thấy lá thư nào tức cười như vậy. Đọc lá thư biết trong nhà nó có gì liền. Nó viết lá thư để tả cảnh, khoe đồ đạc nhà nó không.

— Mà chị có quen không ?

— Quen chứ. Nhưng tao ghét mặt nó rồi. Sáng hôm nay nó tới nè, tao trốn biệt đâu có tiếp. Tối thứ bảy tuần trước cũng vậy. Lúc mày tắm đó.

— À, em nghe chuông reo hoài. Tưởng bạn của ba.

Và Lua tò mò :

— Đâu cho em coi với.

Chị Tơ cười khúc khích.

— Đây này, để tao đọc cho mà nghe...

.... *Buổi tối hôm nay, tôi buồn quá...*

— Thư gì như tiểu thuyết vậy ?

— Ờ, thế mới cười chết chứ... Để đọc cho nghe.

... Buổi tối hôm nay tôi buồn quá. Tôi có hiểu tại sao không ?

Lúc ở nhà Tôi về, tôi đi lang thang mãi, không muốn về nhà vì tôi sợ phải một mình trên căn phòng nhỏ vắng lặng. Tôi đã vào quán rượu và say mèm. Không hiểu sao tôi còn lái xe về nhà được và vào nhà, lên lầu nằm ngủ.

Nửa đêm, lúc tỉnh dậy, tôi vẫn còn choáng váng, thấy mình nằm trên giường nệm mút êm ái. Một điệu nhạc đặc dịu vang vang từ chiếc máy Akai kiểu mới nhất. Có tiếng nước chảy, bên ngoài trời mưa chẳng ? Tôi đứng dậy nghe ngóng, không, đó là tiếng nước từ cái douche trong phòng tắm để quên chưa khóa đẩy thôi. Tôi vào buồng tắm, chiếc bồn bằng sứ trắng mới nguyên còn chờ đợi chủ và màu gạch men trắng nõn làm mắt tôi dịu lại. Tôi rửa mặt, ra phòng ngồi lên chiếc ghế nhỏ đặt trước bàn phấn ngắm chiếc bóng cô đơn của mình. Rồi tôi đi xuống cầu thang...

— Hi hi... Chắc lại sắp khoe tôi đồ đặc phòng dưới. Đi xuống cầu thang là cho chị biết ở nhà lâu...

— Tôi bật ngọn điện ở phòng khách, những chụp đèn thủy tinh trong suốt kết lại lộng lẫy như vương miện của nữ hoàng. Tôi tôi tử lạnh

lấy nước uống rồi ngồi ở sa lông, tôi bỏ dép để đặt chân lên tấm thảm ngoại quốc êm không thua gì nhung gấm... Căn phòng khách rộng quá và tất cả đồ đạc qui giá không làm cho tôi vui mà buồn thêm thì có. Vàng, tôi buồn lắm, đồ đạc, bàn ghế, giường tủ đến cái bàn phấn cũng toàn bằng gỗ cặm lai này để làm gì nếu không có một nữ chủ nhân? Có phải Tư không chịu gặp tôi, không tiếp tôi, khinh thường tôi rồi? Tư ơi, Tư hãy cho tôi gặp mặt đi, tôi cảm thấy cô độc nhất trên đời, nếu Tư cũng ruồng bỏ tôi, không ban cho tôi một tình yêu để sưởi ấm trái tim tôi đã lạnh lẽo trên chục năm nay...

— Ghê quá. Sao chị không cho hẳn tôi chơi?

— Quê thấy mồ.

— Chắc lớn tuổi hả chị?

— Ờ...

Lụa làm ra vẻ người lớn:

— Lớn tuổi mới chín chắn. Em thấy hẳn cũng có vẻ chăm chỉ làm ăn, sắm đồ đạc đủ hết rồi...

Chị Tư ôm bụng cười:

— Đây là lá thư tình đặc biệt nhất trong năm này. Tao sẽ mang tới lớp triển lãm.

Rồi chị ghé vào tai Lụa:

— Ông ta xem xem tuổi ba. Ác liệt chưa...

Chị nằm xấp xuống mà cười. Lua cũng cười theo. Đây là lần đầu kể từ ngày vào Sài Gòn tới giờ hai chị em mới vui với nhau, và thấy thân ái được một chút.

Nhưng ngay buổi tối hôm đó. Lua đã không bằng lòng chị khi xé miếng giấy của thằng Minh và mắng nó :

— Mày hỗn vừa nghe chưa ? Ai cho mày dán giấy viết bậy bạ...

— Em viết gì đâu ?

— Mày viết : *Cấm đàn bà con gái đọc sách ở tú này.* Đồ hỗn.

— Em viết kê em.

— Kê sao được mà kê.

— Em dán lại giấy khác. Cấm lục soạn, được không ?

— Mày viết cái gì tao cũng xé hết. Cái gì trong nhà cũng là của chung.

— Chị nói vậy mà đồ của chị, em đụng vào là chị làm rầm rầm.

— Ủ, tao vậy đó.

— Vậy của em chị đừng đụng vô.

— Tao cứ lấy coi. Mày là em, tao bảo gì phải nghe.

— Đọc tài.

— Ừa.

— Vô nhân đạo.

— Ừa.

— Tàn nhẫn.

— Đúng. Còn gì nữa không?

Miệng thằng Minh dô ra, chắc muốn nói :
Còn nữa chớ. Nhưng nó ngậm chặt ngay
miệng lại. Dù vậy, chị Tư vẫn hiểu ra, chị
quắc mắt :

— Cho mày hỗn. Mày hỗn tao đánh coi ai
ngon lành hơn.

— Chị dữ hèn gì ai cũng ngán.

— Ai ngán?

— Ai cũng ngán hết. Mấy anh bên cạnh chỉ
khen có chị Lua, chị Lua hiền, chị Lua đẹp...

— Tao xán cho cái tát.

Nhưng thằng Minh đã bỏ chạy xuống tùm
áo mẹ. Chị Tư đành hậm hực, chị phân bua
với Lua.

— Cái thằng càng ngày càng du côn.

Lua thấy thằng Minh vẫn ngoan ngoãn, dễ
thương, có du côn gì đâu. Nhưng cô không
muốn chọc giận chị làm gì. Câu nói của thằng
Minh vẫn ngọt bên tai : chị Lua đẹp, chị Lua
hiền. Biết nó xạo để trêu tức chị Tư, nhưng
lòng Lua vẫn thầm sung sướng.

CHƯƠNG BỐN

TRƯA NAY TRỜI NẮNG GẮT THỂ NÀY, chiều chắc sẽ có cơn mưa lớn. Lụa đã hẹn với Đan Quế chiều hai đứa thả rong đi ăn cà rem, nhưng sợ mưa, Lụa ngần ngại :

— Chiều chưa chắc tui đi phố à nghe.

— Xí. Đã hẹn rồi phải giữ lời. Chiều tui cứ tới rủ, bồ hồng đi hồng được. Lâu lâu người ta mới làm lễ hạ heo đất chớ bộ. Được tất cả ba nghìn tư. Chi hai ngàn đóng đôi giấy le chơi.

— Để coi...

— Hồng coi ngó gì hết. Thôi vô lệ đi kéo nằng. Bai bai...

Lụa thui vào sườn bạn. Đan Quế vọt xe đi, vừa quay lại cười làm chiếc xe lắc đảo. Lụa lắc đầu. Cô đi vào hẻm. Nhưng vừa nửa đường đã gặp Bình.

— Ghét tôi không?

— Ừa. Sao ghét anh được.

— Vậy sao đi nói xấu người ta, bảo người ta là kỳ đà cản mũi.

— Chớ gì nữa. Anh kỳ quá. Đứng đây lỡ bà Tư thấy là Lụa bị chửi chết.

— Nói kỳ đà làm kỳ đà cản mũi luôn. Nhận giùm tui cái này đi.

Lụa mở lớn mắt.

— Gì đó, anh Bình.

— Thì cầm đi.

Bình đưa ra một cuốn sách. Lụa bỡ ngỡ:

— Sách chi vậy?

— Thì sách. Tôi cầm có sao đâu, cam đoan không nguy hiểm.

— Anh cho mượn hả?

— Ừa.

Lụa liếc vô nhà thấy bà Tư đang đứng chống nạnh nhìn ra, cô lắc đầu:

— Thôi lần khác đi. Bà Tư đang ngó ở

trong kia.

Lụa vội vã bước. Cô vừa đưa tay mở cổng vừa hồi hộp, làm bộ không ngó chị Tư, rồi như bất chợt nhìn thấy, Lụa nhoẻn miệng cười.

— Thăng nào đó.

— À, anh Bình.

— Muốn gì vô nhà nói chớ sao chận ngoài đường vậy. Hôm qua hấn tới đây đấy thôi.

— Tại mấy cuốn sách em hỏi mượn đó mà.

— Sách gì? Đã mượn sách sao hấn đưa mà không lấy.

— Cuốn đó coi rồi em trả lại.

— Xi, nghi quá.

— Chị muốn nghi chị nghi, ai cấm.

Biết là Lụa cũng lì không kém ai, chị Tư đành nuốt giận, quay vô nhà.

Tưởng vậy, chuyện yên, nào ngờ, vừa ngủ trưa xong. Chị Tư đã dòm vô phòng:

— Thăng khỉ tới dưới nhà, xuống mà tiếp kia.

— Ai?

— Ai tao đâu có biết. BẠN mà đấy.

Lụa đoán chắc là Bình. Có Bình chị mới ghét thế. Lụa vội chải tóc, soi vội trong gương rồi xuống nhà. Đúng là Bình. Bình cười:

— Phá giấc ngủ của Lụa há?

— Đâu có anh. Lụa dậy lâu rồi.

— Tôi bắt Lụa phải cầm cuốn sách. Người ta có lòng cho mượn mà tàn nhẫn không lấy.

Lụa bật cười :

— Anh kỳ quá, Lụa tàn nhẫn hồi nào ?

— Hồi trưa đó.

— Thì đưa đây. Sách gì đó. Anh cho mượn bao lâu, lâu lâu à nghe, để Đan Quế coi với. Mấy cuốn tiểu thuyết tuần trước anh cho mượn đọc cảm động quá.

— Thế Lụa có sách cho mượn lại không.

— Truyện của Lụa quê lắm. Toàn con nít không à. Mua một cuốn nào là bà Tư dòm mắt vào. Bà la ác liệt lắm.

— Chị ấy thương Lụa ghê, há ?

— Ờ, thương lắm,

— Chị em gái thương thương nhau.

— Sao anh biết ?

— Thì, hai chị em gái ở cùng nhà, chuyện gì không kể cho nhau biết, phải không ?

— Không biết.

— Gì nữa. Phe con gái lúc nào cũng đông, cũng dễ sợ. Vậy mà tưởng Lụa hiền.

— Ai nói hiền hồi nào.

— Thua rồi. Thấy người ta thua bắt nạt há.

Lụa đành cười. Cô đưa tay :

— Sách gì vậy anh ?

— Để lát nữa mới đưa. Đưa bây giờ để
Lụa ngồi coi, tôi nói chuyện với cái bàn à.

Lụa dòm đồng hồ. Bình hỏi :

— Bộ sốt ruột lắm sao. Muốn đuổi khách
hả ?

— Đâu có anh. Tại Đan Quế nó hẹn lát
nữa tới rước đi chơi.

— Đi sở thú hả ? Hay ciné, hay đi trượt
Patin.

— Đi trượt cái thứ Patin quê òm, ai mà
đi. Anh đoán thử.

— Chắc đi sở thú rồi. Ở trông có gì lạ đâu
mà coi. Máy con thú ở nhà bên cạnh Lụa này
lạ hơn, ngày nào cũng có...

— Vậy anh tới đó hoài chi vậy ?

— Kê quá trời. Thua luôn.

Chị Tư bỗng từ phòng trong đi ra, chị làm
bộ giọng sẵn sốc :

— Ủa, sao Lụa không bảo rót nước. Chị
Tám, chị Tám đâu, lấy nước ra chớ.

— Dạ.

— Chị này chẳng nhớ gì cả. Đã bảo...

Bình vội đứng dậy, tươi cười chào. Lụa

đành giới thiệu :

— Đây anh Bình, bạn của Đan Quế và đây chị Tơ, chị của tui.

— Hân hạnh được quen chị Tơ của Lua.

Chị Tơ ngồi xuống, tự nhiên :

— Anh đừng có gọi bằng chị chớ. Gọi vậy làm tui có cảm tưởng tui già quá. Như vậy đâu có công bình, tui biết anh hơn tuổi tôi nhiều.

Nhận xét đó của chị Tơ đúng. Và Bình, sao anh ta mau miệng ghê đi.

— Nếu Tơ cho phép gọi tên là nhất rồi. Thiệt hôm nay hên, mọi lần tới đâu có gặp Tơ.

Lua ngồi im nghe hai người nói chuyện với nhau. Chị Tơ cười :

— Mọi bận tôi ở trên lầu. Tại con Lua nó có nhiều bạn lắm, bạn của nó thì nó tiếp chớ.

Lua sầm mặt lại. Cái giọng cười cười mà ác ghê. Chị ghép cho Lua toàn chuyện xấu không thời, tự nhiên nói người ta nhiều bạn. Chị mới đúng chớ.

— Tơ học ở đâu nhỉ ?

— Cùng trường với Lua đó anh.

— Ủa, sao không đi học với nhau ?

— Nó ưa đi sớm lắm. Mà nó thích đi với mấy đứa bạn chớ đâu có chịu đi với Tơ.

Vô lý Lua nói phanh ra là tại chị không

chở. Cho chị hạ Lua đi. Hai đòn rồi đó. Lua lơ đễnh ngồi ngắm mấy bông hoa bắt tử cẩm ở cái bình thấp. Không hiểu sao, Bình nói tới chuyện hoa cỏ :

— Bình hoa cẩm đẹp quá. Chắc Tơ có đi học khóa cẩm hoa ?

Đó là dịp để chị Tơ mở máy khoe :

— Tơ có đi học khóa cẩm hoa do giáo sư Nhật chỉ dạy. Phải học đủ thứ đó anh, học cẩm hoa nè, học trang trí nhà cửa nè, hội họa nè, rồi nữ công gia chánh nữa...

Ôi, Lua ngưỡng quá, cái lối làm tài hay, bị tên tò nhiều lần mà không chừa. Con gái gì khoe khoang tùm lum, hết chuyện bồ bịch đến chuyện hoa hòe. Hồi còn ở Nha Trang, Lua đi với chị tới nhà người bạn trai của chị. Chị cũng khoe khéo tay khéo chân, rồi biểu diễn một màn cẩm hoa, thấy bình hoa mà bắt tội nghiệp cho hoa với lá.

— Tơ giỏi ghê, Chắc Lua cũng giỏi nữa há.

— Ối dào. Con đó nó lười như hủi anh Bình. Tơ cứ phải mắng nó suốt ngày vì tội lười và lơ đễnh.

Lua cười :

— Lua ngu, tối dạ lắm anh. Trong nhà

này chị Tư đảm đang lắm, Lua phải học chị nhiều.

Chị Tư vui hẳn. Cho chị đi cả chục chiếc tàu bay giấy luôn. Lua tiếp:

— Chị Tư biết làm nhiều thứ lắm, chị ấy làm bánh tuyệt cú mèo. Chị ấy vẽ giỏi nữa.

Chị Tư bồi thêm, không ngưng ngừng gì hết:

— Anh có thích âm nhạc không? Dạo trước Tư có học đàn tranh, nhưng giờ bận quá bỏ rồi.

Cây đàn tranh của chị cũng là một giai thoại nữa. Hồi đó, chị có cô bạn con nhà giàu, chơi đàn tranh rất hay. Chị về xin mua đàn cho được, rồi nhờ cô bạn chỉ cho đàn một hai bài gì đó. Lua dám cá là chị không biết một chút xíu gì về âm nhạc.

— Trời, đâu biết Tư nhiều tài quá vậy? Chắc Tư hát hay lắm.

Lạ chưa, cái gì chị khá thì chị lại khiêm nhường:

— Cũng hát được thôi anh. Hồi trước thỉnh thoảng Tư có hát ở trong trường, nhưng chưa đơn ca lần nào.

— Tốt quá. Tôi có một thằng bạn nhạc sĩ. Nó có một băng đông và vui lắm. Hôm nào

tôi giới thiệu Tơ nghe.

Vậy là Lua đâm ra thừa, chị Tơ với Bính say sưa nói đủ chuyện. Lua thỉnh thoảng trả lời một vài câu Bính hỏi chen vào. May mà Đan Quế tới. Nó dựng xe ở sân, dưới cây mận, dòm vào.

— Ê Lua.

Bính ngó ra :

— Quế đó hả ? Vô đây.

— Ủa, có anh Bính há.

Đan Quế đi vào. Lua có cảm tưởng như gương mặt chị Tơ có vẻ khó chịu. Lua kéo Đan Quế ngồi cạnh mình. Nhưng không, Chị cười dịu dàng, ra vẻ thân ái.

— Bộ rủ nhau đi chơi nữa phải không ?

Đan Quế.

— Dạ, chúng em ra phố mua sách, chị.

— Các cô bát vừa vừa nhé.

Lua :

— Hồi trưa má sai em đi mua cho má mấy thước vải làm màn. Em đi mua vải cho má luôn.

Và Lua đứng dậy :

— Anh Bính ngồi chơi với chị Tơ nhé, Lua với Đan Quế phải đi.

Bình vội vã cầm cuốn sách đưa cho Lua :

— Vậy Lua cất luôn cuốn sách nè. Cuốn sách Lua đòi mượn đó.

Lua thấy chị Tư liếc theo cuốn sách. Lua cầm lấy, giả vờ vui mừng :

— Đúng cuốn đó hả anh ? Sao anh bao kỹ thế này.

— Sợ trời mưa bắt tử, mà khi đi, để sau yên xe Honda.

Hình như cả hai đã biết nói dối. Đan Quế theo Lua lên phòng. Lua bỏ cuốn sách vào ngăn kéo, khóa lại. Đan Quế cầu nhàu :

— Đưa tao coi một chút. Sách gì vậy ?

— Thì tiểu thuyết ấy mà. Chắc lát nữa bà Tư sẽ vô phòng lục soạn để coi. Mình khóa kỹ chộc tức bà chơi.

Đan Quế cười :

— Có chị gái mệt lắm. Tao chỉ có anh trai, mấy ông ấy chẳng biết gì cả, ngày thơ thấy mồ.

Đan Quế cười nữa.

— Có mấy ông anh vui lắm Lua ơi. Mấy cô cứ tới hoài, tha hồ mà chiu mình. Ghét ghê, có mấy bà xí xọn tới tận nhà tán mấy ông, ghê thấy mồ. Con gái gì mà tán trước, làm đủ trò để quyến rũ. Dơ dáy quá.

— Thì bồ sườn.

— Sướng khi gì. Có mấy đứa học ở trường mình chớ đâu, cứ khoe um lên là anh mình là bồ, là phi-ăng-xê của mấy cô. Cả nhà chịu rồi, đã tới nhà biểu diễn làm thức ăn rồi. Mấy ông con trai sao ngu ghê Lua ơi, con gái đổ cho chút nước đường là tit mắt, đặc miệng lại. Mấy con đó tới nhà tao khinh ra mặt, nhưng tui nó lì lắm, chịu đấm ăn xôi mà.

— Làm như mấy ông anh bồ ghê lắm, có giá lắm vậy.

— Không phải, bồ hiểu lắm tui. Nói mấy con nhỏ xíu xọn ấy chứ.

— Con nhỏ ? Bồ của anh Quế, Quế phải gọi chị.

— Còn lâu, mấy con quỷ đó gọi bằng con khi cũng chưa đáng là...

— Bồ thành kiến quá. Khi bồ biết yêu rồi bồ cũng vậy chớ...

— Không. Tui khác. Tui lớn tui khác. Mình phải có tự ái, có giá trị của mình chớ đâu như đồ vất đi.

Nói như vậy để Đan Quế kết luận :

— Ông anh kể tui nè, khen bồ đứng đắn, nghiêm trang. Bồ biết ông Phước không ?

— Anh bồ đông quá, tui chẳng biết ai cả. Mà thôi nghe, bồ nói chuyện đó lần nữa chẳng

bao giờ tui còn tới nhà bà... đi

Hai cô xuống nhà dưới. Chị Tư đang cười ngặt nghẽo. Không biết chuyện gì vui mà họ cười dữ thế ?

— Lụa đi đó hả ?

— Dạ. Thôi anh ở chơi Lụa đi nghe.

— Anh Bình ở chơi nghe.

— Không cho tôi tháp tùng sao ?

— Không.

Bình đưa tay chào. Đan Quế dắt xe ra cổng đập máy nổ. Lụa leo lên đằng sau. Ở trên ban-công lầu nhà Hải bỗng có tiếng huýt dài, Đan Quế cau mày :

— Mấy ông ở đây kỳ quá. Hồi nãy mình vừa vô cũng nghe huýt, giờ cũng nghe huýt.

— Bạn của ông Bình đó.

— Phải sặc điện ông Bình mới được. Bạn bè gì kỳ vậy. Bộ hồng biết ông Bình quen tui mình chắc ? Mấy ông anh tui lịch sự nhiều.

— Cứ anh tui anh tui hoài.

— Chớ sao. Anh tui mới là người lịch sự, đẹp trai, học giỏi, sạch sẽ, hồng có ghê...

Lụa cười rúc rích. Đan Quế phóng xe chạy nhanh. Con bé có tật phóng xe nghênh ngang giữa đường. Chắc mấy bác cảnh sát chương mắt lắm. Đan Quế dừng xe lại trước cửa

Trường Luật :

- Làm ly nước dứa cho khoẻ.
 - Mới đập heo có khác. Sang dĩa.
 - Chớ sao. Một năm có một lần làm lễ hạ heo thôi chớ bộ. Hôm nay anh giàu lắm, anh bao em hết. Em yêu.
 - Nghe ghê quá. Không chơi à nhen.
 - Anh cũng hông thích cái giọng nhõng nhẽo của em. Anh ghét con gái nhõng nhẽo làm điệu lắm. Tinh tinh đó là của người đối trá, em hiểu không.
 - Thôi đi, khỉ.
 - Em muốn coi khỉ ? Sau màn nước dứa, anh đưa em vô sở thú.
 - Đã bảo tốp nghe. Tưởng hay lắm đó.
 - Nước dứa hay không ?
 - Hay.
 - Cho hai ly dứa đi chị ơi. Thiet lạnh nghe. Lựa trái nào thật lớn lớn nghe chị. Tụi này thích lượng hơn phẩm.
- Hai cô ríu ríu vui đùa, nghịch ngợm. Họ quên không nhớ tới anh chàng Bính đang ngồi đẩu lảo với bà Tư ở nhà. Nhưng khi đi ngắm hàng vải, lựa cả rùng để chỉ mua có mấy thước, vào coi cộp cả chục cuốn sách rồi đi ra tay không, Đan Quế đề nghị :

- Mình vô quán nước uống gì đi.
- Nãy uống nước dừa đó thôi.
- Thì ăn bánh ngọt.
- Quán đông thấy mờ.
- Kệ họ chờ. Họ đông mình vô nữa cho đông luôn.

Lụa phải chịu thua Đan Quế. Tính dạn dĩ của Đan Quế thật dễ chịu, đi đâu có Đan Quế là vui nhộn, là mọi chuyện trở nên tự nhiên ngay. Lụa mắc tính rục rề chắc tại không có anh trai. Ở nhà hẳn Đan Quế phá lắm. Hai cô chọn một bàn ở góc rồi mà vẫn không thoát những cặp mắt hau háu nhìn. Gớm, mấy ông ngồi ở những bàn gần cứ mắt la mảy lét, làm điệu làm bộ thấy tức cười luôn. Sao con trai cứ đứng trước mặt con gái là không giống con gì hết vậy. Đan Quế bỗng làm cái mặt nghiêm trang, cô gọi bồi, lên giọng :

— Cho hai cà phê... sữa

Chữ sữa cô nói thật nhỏ. Lụa phì cười :

— Cho thiệt ít cà phê thôi nghe.

— Gì ? Thôi, đổi lại, cho nó ly cà phê sữa.

Tôi cà phê phin.

— Ê...

Nhưng người bồi đã mỉm cười bỏ đi. Lụa lấy làm lạ sao ông coi thường mọi chuyện

quá. Như vậy mà ông không ngạc nhiên ư ?
Lụa nhieu mày, nói nhỏ :

— Khùng. Cà phê đắng thấy mồ.

— Chớ sao. Ta tập hoài mới uống được. Ở nhà mấy ông anh uống hoài mà ta uống thì mấy ông la rầm rầm. Cứ phải uống trộm hoài. Giờ vô đây, chắc nốc được cả ly quá.

Lụa thì cũng vậy chớ hơn gì. Hồi nhỏ, Lụa nhớ hoài. Lụa thích ăn muối lăm. Bị cấm và bị mắng hoài, Lụa ao ước : Không cần, lớn lên mình đi làm có tiền, mình mua cả thùng muối về mình ăn cho đã. Lớn lên mình làm cô giáo, mình lãnh lương cả triệu bạc luôn. Bây giờ nhớ lại, Lụa vẫn còn thấy buồn cười.

Thấy bọn con trai mấy bàn bên cạnh chú ý quá. Hai cô chụm đầu vào nhau nói chuyện để cho họ tò mò. Đan Quế còn làm bộ điệu, nâng ly cà phê, hớp từng hớp nhỏ ra điều thưởng thức hết cỡ và cà phê cũng ngon lành hết cỡ.

Một cái bóng đi tới cạnh bàn. Hai cô giật mình vì nghe có tiếng kéo ghế.

— Xin lỗi. Hết bàn trống, hai cô cho ngồi...

— Làm người ta hết hồn. Anh này kỳ...

Bính trợn mắt ngó ly cà phê phin của Đan Quế :

- Cà phê phin. Bụi đời quá ta.
- Sợ gì. Bộ anh chưa uống bao giờ à ?
- Đắng chết. Tui chỉ dám uống sữa thôi.
- Anh xạo thấy mồ.
- Xạo gì.
- Cái mặt anh mà chỉ biết uống sữa.
- Khổ quá, nói thiệt cũng không tin.

Lụa muốn qua chuyện đó đi. Hơi đâu mà ngồi kê nhau. Coi mấy cậu ở bàn kế bên cạnh đang cổ tổ cái vẻ khinh thường đó kia. Và để các cậu nghe như vậy đã đủ.

- Anh Bình uống gì đi chứ.

Đan Quế :

- Uống thử cà phê phin coi có chết không ?
- Thôi, tôi hảo ngọt lắm. Ăn ly cà rem là đủ rồi.

Đan Quế che miệng cười. Khi ngừng cười, cô hỏi :

- Sao anh biết tui này ở đây ?
- Tình cờ mà. Vừa ở hiệu sách ra, vô đây ăn kem thì thấy Lụa và Quế đấy chứ.

Lại xạo nữa. Chắc anh chàng ngồi nói dăm điều ba chuyện với bà Tư rồi xin kiếu và đuổi theo chứ gì. Cái mặt làm khôn quá đâu có được. Lụa mỉm cười. Bình nhìn rõ ẩn ý của nụ cười đó :

- Lựa cái gì cũng biết hết.
- Biết gì đâu, anh ? Gì vậy ?
- Thôi đầu hàng rồi mà.
- Thiệt anh này không có chút can trường nào. Cái gì cũng đầu hàng, mai mốt đi lính mà như vậy đâu có được.

— Để tui học dần. Chuyện đó dễ.

Thiệt kỳ cục. Tự nhiên kéo nhau vào đây để nói chuyện trên trời, dưới đất. Mà lạ quá, bộ anh chàng hồng còn bạn gái nào sao cứ lò dò theo hai cô hoài ? Đan Quế đẩy ly kem người bồi vừa đem ra trước mặt Bính :

- Coi ngon quá cỡ.
 - Tui hảo ngọt mà. Đừng cười tui.
 - Xi...
 - Lại không tin. Sự thực sẽ chứng minh.
 - Ghét.
 - Đan Quế ghét tui, tui sẽ đau khổ lắm.
- Đừng, tội tui.

Lựa bỗng thấy giữa Đan Quế và Bính thân nhau quá. Hai người cũng hợp tánh nhau ở điểm vui nhộn và hồn nhiên. Đan Quế trề môi :

— Anh làm như anh con nít. Ai mà qua mặt được anh.

— Vậy ra tui người lớn ? Tui người lớn

thì mấy người phải sợ tui, nể nang tui chớ.

— Làm người lớn đi, người ta nể.

Cứ như vậy câu chuyện kéo dài. Mà vui ghê. Lua bỗng thấy buổi chiều hôm nay sao đầy ý nghĩa, phổ phường như sáng láng hơn.

Lạ quá, cái anh chàng Bính này có gì đặc biệt để lòng mình rộn rã như vậy. Không biết Đan Quế ra sao? Nó có như mình không nhỉ?

Lúc ra về, trời đã khá chiều. Lua mong mình về tới nhà trước khi đèn đường đỏ không thì phiền với bà Tư. Thôi anh Bính nhé, đừng có theo người ta nữa, tha cho người ta đi. Lua thầm mong, và không hiểu sao, khi chia tay, Bính phóng xe đi, Lua lại buồn. Đan Quế nói:

— Anh Bính nói chuyện vui quá. Bỏ thấy Bính thế nào?

— Thì như Quế vậy,

— Hai cô làm thỉnh. Đường về có nhiều lá me bay. Chiều nay cơn mưa không đến và cây cối như nôn nao chờ đợi. Xe hai cô đuổi theo giòng xe cộ trên đường và rồi về tới ngõ nhà Lua.

— Về nghe.

Đan Quế phóng xe đi. Lua bước vào con hẻm, mắt cô không thể không liếc vào nhà Hải, và bước chân hồi hộp chờ. Nhưng không

có Bình. Lua bỗng nghĩ thầm : Dám anh chàng đang đợi đầu ở nhà Đan Quế.

— Mày mua vải được không ?

Chị Tư hỏi. Lua gật đầu :

— Có chứ, chị.

— Tưởng mày quên. Mày hay quên lắm mà.

Chừng đó là đủ. Đố chị tìm ra câu gì để thách mắc, bắt bẻ nữa.

Mãi đến tối, lúc cả nhà rời máy ti vi để về phòng riêng mỗi người, Lua mới nhớ tới cuốn sách của Bình đưa. Ờ, cái gì mà gói kỹ thế không biết ? Lua nhìn trên bàn, sách vở như có dấu tay lục soạn. Lua cười thầm : Cho chị Tư tức nhé. Tức nhiều lắm chứ không ít đâu. Lua lại cười nữa. Rồi, bây giờ thì mình lấy ra coi. Chắc là tiểu thuyết gì đây, cuốn sách có vẻ dày chứ không như mấy cuốn trước Lua với Đan Quế mở ra thì là chuyện nhi đồng, đầy tranh vẽ.

Lua thận trọng mở lớp giấy bao. Cô ngần người. Một tập thơ tình và không phải Bình cho mượn mà Bình đề tặng. Chỉ có hai chữ giản dị : *Tặng Lua*, và Bình ký tên. Chữ ký của chàng vẫn tắt, khó mà đoán ra được.

Lua bỗng để ý tới một lá thư nằm gọn

giữa lòng sách. Cô lấy lá thư ra. Lá thư mỏng manh chỉ có mấy hàng chữ viết bằng mực tím. Lá thư ghép giữa có những câu :

*Áo nàng vàng anh về yêu hoa cúc
Áo nàng xanh anh mến lá sân trường
Sợ thư tình không đủ nghĩa yêu thương
Anh thay mực cho vừa màu áo tím...*

Lụa hồi hộp quá. Thiệt Bính làm mình teo tim luôn, hồi hộp thế này dám đau tim, dám nhức đầu lắm. Bày đặc thư từ, kỳ thấy mồ đi. Ừ, con gái thế đấy, nhưng đừng ai tin vào những lời cô vừa lầm bầm đó, trách vậy là trách thân mật đó mà. Coi, viết gì đây.

Lụa,

Phải mất một tuần lễ tập trung can đảm mới dám viết thư này cho Lụa. Lụa có tin đây là lá thư tình đầu tiên trong đời tôi không? Nếu Lụa hiểu và cũng... mến... tôi thì chiều thứ năm tuần tới, Lụa tới thăm tôi nhé. Dù trời mưa, trời bão gì thì Lụa cũng tới, và mặc chiếc tím Lụa nhé.

Lá thư cụt ngắn, đứt ngang với chữ ký nét không được thẳng lắm. Chắc Bính cũng đang teo như như mình chờ gì. Chắc Bính cũng vừa viết vừa run như mình vừa đọc vừa run chờ

gì ? Tội nghiệp Bính... Ơ, mình vô duyên đến vậy thì thôi. Vậy mình cũng đang run đây thì ai tội nghiệp mình chớ. Lạ chưa, chỉ có một mẩu giấy nhỏ mà bắt Lua đọc đi đọc lại mãi. Đọc thuộc lâu lâu, nhưng không nhìn thấy nét chữ với màu mực tím thì cô chưa đủ để bàng khuâng, nao nức. Đây cũng là lá thư tình đầu tiên Lua nhận với sự xúc động, rộn ràng. Có nhớ hồi còn ở Nha Trang, cô cũng có nhận được một lá thư tình dài tới năm trang giấy pelure màu xanh, tả cảnh tả tình tới hơn bốn trang và để tới câu chót mới phê một câu : *Hãy trả lời cho anh biết, em có chấp nhận tình anh không ?* Con Mai đọc xong phê một câu : *Hắn hạ bút độc địa quá. Mi sẽ trả lời ra sao.* Lua đâu có trả lời, và Lua đâu có rung động gì. Lá thư đó, lạc đi đâu cũng không biết nữa.

Có tiếng cửa bên phòng chị Tư mở ra. Rồi tiếng gõ cửa phòng Lua :

— Máy còn thức không, Lua ?

Lua vội vã dấu lá thư vào dưới chõng sách cao và ra mở cửa. Chị Tư đi vào.

— Máy còn cây bút nào không, tao mượn một cây.

— Bút chị đâu ?

— Bút tao ruột hết mực rồi.

Lụa đưa cho chị cây Bic, nhưng chị còn đứng lại :

— Hồi chiều, Bình cho mày mượn cuốn sách gì đâu ?

Lụa chỉ cuốn thơ trên bàn. Chị Tư cầm lấy, chị bỗng nhìn Lụa vẻ nghi ngờ, rồi tò mò chị lật trang đầu. Lụa thót bụng lại. Không biết Bình có đề gì ở những trang đầu không, dám hồi nãy mình nhìn chưa kỹ. Nhưng Lụa yên lòng, chị Tư không tìm ra dấu vết gì hết. Chị dở những trang khác, đọc bằng mắt và nói :

— Bộ Bình thích thơ ông Nguyễn Sa lắm hả ?

— Em đâu có biết.

— Tao cũng mê thơ ông này.

Ai cấm chị mê đâu. Phiền quá, đúng là lúc người ta cần yên tĩnh thì chị vác xác vô phá đám. Ghét ghê.

— Anh Bình có tâm hồn nghệ sĩ ghê. Chắc Bình có làm thơ.

— Em không biết.

— Mày cho tao mượn tao đọc chút nghe.

Sáng mai tao trả cho.

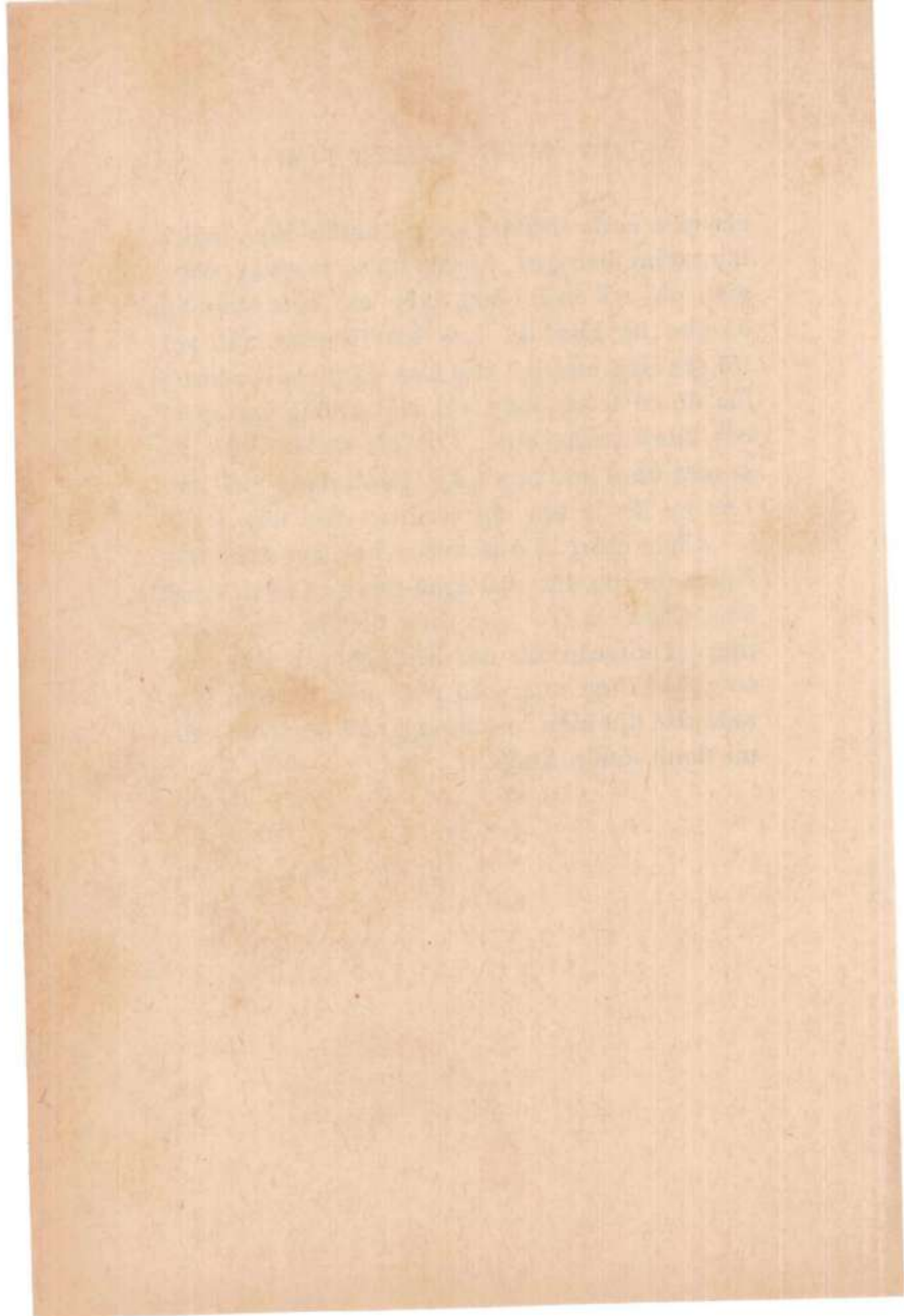
— Em chưa coi mà.

— Thì tao mượn rồi mai mày coi.

Vậy là không chờ Lụa bằng lòng hay không,

chị cầm cuốn thơ đi ra. Lua muốn đấm mạnh tay xuống bàn quá, nhưng cô sợ làm vấy, chọc giận chị rồi mất công nghe chị kèn cựa. Xá bả cho bà khất đi. Lua kéo lê chân xèn xẹt tới gài chặt cửa lại. Rồi Lua dậm chân, nhưng lúc đó cô trông thấy cái mặt không giống ai của mình trong kính, Lua bật cười. Thôi, xá gì một chút bực mình ấy, mình đang vui mà. Lua lại lấy lá thư của Bính ra đọc nữa.

Chắc hẳn là quá mười hai giờ đêm rồi. Ngoài đường đâu còn nghe tiếng xe cộ gì vọng vào. Chắc chị Tư còn thức để đọc thơ. Lua nhớ lại bốn câu thơ nơi Bính ghép lá thư cho cô : *Anh thay mực cho vừa màu áo tím. Một màu tím dịu hiền, mơ mộng, vừa đậu trên viên mi đang muốn khép.*

CHƯƠNG NĂM

TRONG ĐỜI HỌC SINH, ĐỒ CÔ CẬU NÀO không thích ngày chủ nhật. Một ngày không phải nhìn thấy bảng đen, không nhìn thấy thầy giáo, bài làm, sổ điểm. Nhưng sao lại chỉ có ngày chủ nhật mà không có những ngày khác nhỉ ? Như Lua, ngày thứ năm còn đẹp hơn nhiều, mong nhớ hơn nhiều. Từ buổi trưa đi học về lòng Lua đã nôn nao. Nói là trưa, chớ thật ra, sự nôn nao kéo dài từ ngày nhận được lá thư của Bình, và đến ngày hôm nay thì nung nóng để sọt luôn. Đan Quế chở Lua về,

nó hỏi gì mấy lần mà Lua không nghe, con bé kêu ầm :

— Hôm nay mày điếc đó hả ? Lua ?

— Hả ?

— Tao hỏi mày có điếc không ?

Đáng nhẽ, như thường lệ Lua phải đùa :

— Hả ? Mày nói gì ?

Rồi Đan Quế hét lên :

— Tao hỏi mày có điếc không. Có điếc không ?

Đợi cho Đan Quế giận tràn hông, Lua mới đứng đĩnh :

— Thì tui trả lời bồ rồi ?

— Trả lời hồi nào. Kỳ cục.

— Trả lời đó thôi. Tui điếc, làm sao nghe.

Đan Quế cười là cái chắc, và giận Lua gì nữa. Nhưng bữa nay Lua cũng không thích đùa. Cô trả lời :

— Tại xe ầm ầm. Thôi xin lỗi bồ.

Đan Quế còn hỏi nữa :

— Nè, mấy bữa nay ông Bình đi đâu mất biệt. Có tới nhà bồ không ?

— Không.

— Là chưa. Mình cũng không gặp. Hay chiều tui mình tới ông thử coi ?

Có chết không ? Phải tìm cách ngăn lại

mời được. Lua làm bộ bất bình :

— Oï, hơi đâu đã mất công đã chớ. Kệ ông ấy. Minh tới hoài rồi ông ấy tưởng ông ấy ghê lắm, lên mặt.

— Ăn nhằm gì.

— Bờ chẳng biết gì cả. Con trai mà mình tỏ ra cần họ là họ làm tàng lắm.

— Bính đâu có vậy ?

— Họ giống nhau hết. Thì coi, mấy ông anh của Quế đó, có phải mấy cô bạn gái tới hoài, Quế coi thường không ?

Quế ngẫm nghĩ gật đầu :

— Ờ, cũng đúng. Thôi vậy. Để mấy ngày nữa coi. Tụi mình đồng làm mặt giận ông ấy nghe. Cho bõ ghét.

— Ờ.

— Nhớ nghe.

— Nhớ chớ.

Buổi cơm trưa, Lua ăn vội vã để rút vào phòng. Nhưng chị Tơ đi theo :

— Mấy hôm nay mày gặp ông Bính không ?

— Không, chi vậy chị ?

— À, tưởng gặp hẳn tới chơi. Tao muốn mượn mấy cuốn thơ.

Lua sực nhớ là tập thơ của Bính cho mượn chị Tơ còn giữ. Suýt nữa quên. Ờ, mình đem

cuốn thơ đến trả Bính như cái cờ, chớ tự nhiên đến thăm thì kỳ quá, tự nhiên đem tâm trạng mình phơi ra cho người ta biết. Như vậy, chẳng khác nào bằng lòng hết rồi, Bính bảo thư năm tới là thư năm tới liền, Lua hỏi :

— À, chị trả tập thơ cho em.

— Trả cho mày làm gì. Để bữa nào tao trả cho.

Tức chết được. Tại sao chị lại có thể đọc tài tới như vậy. Lua nhủ mày :

— Đâu được. Chị để em trả chớ. Ông ấy cho em mượn mà.

— Bộ chỉ mày quen thôi à ? Tao cũng biết ông ấy vậy. Để tao trả cho.

— Nhưng...

— Mày làm như của mày...

Lua đăng hòng. Cãi chầy cãi cối như chị thì Lua đành thua. Nhưng một lúc, Lua nghĩ ra, nói :

— Anh Bính nói cho Đan Quế mượn mà. Hồi nãy con Quế nó hỏi.

— Sao mày biết ? Bộ mày có gặp Bính hả ?

Chuyện này nói dối dễ ợt. Lua nhanh nhẩu :

— Không. Nhưng ngày nào Bính chẳng tới nhà Đan Quế chơi. Ông ấy là bạn với anh của Quế mà.

— Bộ con Quế nhiều anh trai lắm hả?

— Nó toàn anh trai không.

— Vậy mà mày cứ tới nhà nó chơi hoài. Mày không thấy kỳ sao?

Thiệt muốn cắn cho chị một cái. Người gì mà... Nhưng chị Tơ cắn nắn tiếp:

— Được rồi. Để tao đưa. Làm như quý lắm.

Quý là cái chắc. Lua nói thăm. Chị Tơ vô phòng lấy tập thơ, xô vào phòng Lua:

— Đó. Trả mày.

— Chiều em đem cho Đan Quế.

— Sao nó không tới lấy mà cứ rủ mày về nhà hoài vậy. Bộ mày cũng thích qua nhà nó?

— Em cũng phải có bạn chơi.

Chỉ có câu đó mà chị Tơ nổi sùng:

— Mày trả lời tao vậy đó hả? Con này hỗn quá. Ai cấm mày chơi với bạn đâu. Nhưng chơi cũng tìm người đáng hoàng...

Ờ hay, vậy Đan Quế không phải là người đáng hoàng? Đối với chị Tơ thì như thế nào là đáng hoàng, như thế nào là không đây? Nhưng mà hỏi chị thêm một câu để nghe chị cắn nắn thêm một tiếng đồng hồ nữa. Kệ, đang tức mà, đến đâu thì đến. Lua nồ:

— Bộ người nào có nhiều anh trai là không đáng hoàng...

— Tao không nói thế... tao...

Cứng họng mà. Muốn kê cho một cái tủ nữa vào mồm. Nhưng chừng đó cũng đủ. Lua tìm cách vuốt chị :

— Tại chị không nói chuyện nhiều với nó rồi chị ghét nó, chứ nó thương chị lắm. Nó vẫn khen chị hoài.

— Ai mượn nó khen.

Tuy nói vậy chứ Lua vẫn thấy mặt chị cũng vui hơn. Thế là huề được rồi. Chị Tư bấu môi đi ra khỏi phòng :

— Mày liệu đó. Tao mà thấy mày có gì tao mách ba cho coi.

Vậy là thuốc nổ tịt ngòi, Lua đóng cửa lại. Cô muốn ngủ một giấc ngắn rồi mới tới nhà Binh. Nhưng cô không thể ngủ được, và cô đọc hết tập thơ, rồi đọc đi đọc lại hai ba lần nữa.

Thời gian gì mà đi chậm còn hơn rùa bò. Có mấy tiếng đồng hồ mà như cả tuần lễ. Nghe đồng hồ điểm ba tiếng, Lua vùng dậy. Cô đi rửa mặt, thay áo, rồi chải tóc. Soi mặt trong gương, Lua thấy mặt mình không được tự nhiên, xấu hơn thường này, trơ trẽn hơn thường ngày. Lua cười thử, ôi nụ cười của ai ở trong gương chứ đâu phải của mình ? Trời ơi, sao mình thay đổi nhanh quá, mình như

lớn hơn, già dặn hơn, bộ điệu hơn. Minh đúng là cái hình ảnh của các cô gái làm điệu bộ mà lâu nay mình ghét kinh khủng. Đã thế, cái mặt trong gương còn như nhạo báng Lua nữa chứ. Nhạo báng, bưng bình, chống đối, ngu muội. Thế có ghét không?

Nhưng chỉ vài giây phút, Lua cũng hết lạ khuôn mặt đó. Nụ cười, ánh mắt Lua bỗng sáng rõ.

Lua tìm khăn tay, ô lạ quá, sao lúc nào cũng phải có cái khăn trong tay, khăn là bạn của mình, là nỗi trấn an của mình. Lúc nào mình sợ hãi, tay toát mồ hôi, khăn thấm khô cho mình nỗi lo sợ đó.

Lua cầm cuốn thơ của Bình xuống nhà. Lại đụng độ với chị Tơ, nhưng Lua không thấy chị gắt gỏng nữa.

— Mày tới con Quế hả?

— Dạ.

— Mày về sớm nghe. Chiều nay phần mày ủi quần áo mà.

— Em nhờ chị Tám rồi. Nhưng em về sớm, tới chút em về liền.

Lua ra khỏi nhà. Cô chạm ngay một luồng gió lạ và lá cây đang xào xạc trên đầu cô. Lua nhìn bầu trời, mây xám đang chuyển dần tới,

không khéo chiều nay sẽ mưa mất. Mình lại không đem áo mưa. Nhưng đem kè kè cái áo mưa thì quê quá. Lụa tắc lười. Tắc lười là bảo kè nó đấy mà. Và từ nhà Lụa tới nhà Bình đầu có xa gì, đi bộ một chút cho người tỉnh lại. Sao trong bụng thấy đánh lô tò ghê quá vậy nè, sao run quá vậy nè, teo quá vậy nè.

Teo nhất là lúc đưa tay bấm chuông. Trời ơi, lỡ ấn ngón tay vào cái nút đỏ, đèn đỏ bật mất rồi. Cái mặt chó vẽ nơi bằng sắt nhe răng ra dọa cô. Lụa phải ngó lơ không dám nhìn vào cái bằng đó nữa, tìm người ta đập chết cha mà còn nhe răng ra dọa rồi người ta bất tỉnh ra đây thì sao. Lại nữa, hai ba con chó chồm chồm ra, Lụa lùi lại. Nhưng một người đàn bà đã theo sau, gọi chó, trông lại, rồi Bình lật đật đi ra.

— Ủa, Lụa.

Lụa cố gượng cười, gượng cười mà môi tái ngắt, cứng đờ như bị ngâm dưới nước hàng giờ. Tức chưa, đã thế mà còn làm như ngạc nhiên lắm.

— Vô đây, Lụa.

Xi, mau mau đoảng chưa. Làm như hoạt bát lắm, viết lá thư cụt ngủn, chẳng đầu chẳng đuôi. Lụa lấy lại bình tĩnh rất nhanh, cô theo

Bình vô nhà. Nhà đẹp quá, lại ở trong khu vườn rộng. Lua vừa đi vừa nhìn bãi cỏ. Mấy con chó bị xích lại rồi, còn gầm gừ dọa, nhưng khỏi ai sợ cạp giầy đi.

— Đi lối này, Lua.

Già mà vòng vo thế này. Qua một lối sỏi nhỏ, dẫn ra dãy nhà sau. Có mấy căn phòng, cửa nào cũng đóng. Bình dẫn Lua vô một căn phòng cuối.

— Nhà của tôi ở đây. Chỗ tồi nhất trong biệt thự.

Lua vẫn chưa nói một câu, chỉ trả lời bằng những nụ cười mỉm chi.

Căn phòng của Bình khá rộng, bày biện gọn gàng. Phòng ngoài vừa dùng làm phòng khách vừa phòng học kê sát tường, gần cửa sổ mở ra vườn. Bốn chiếc ghế pho-tôi và cái bàn nhỏ bằng gỗ bóng khá sang. Lúc này thì vẻ liến thoắng của Bình cũng biến mất, giọng anh hơi cuống :

— Mời Lua ngồi.

Lua vẫn đứng. Cô phải giả vờ ngó chăm chăm vào cái bình hoa chưng trên bàn học. Hoa vải khá tinh vi. Chắc cô nào tặng chứ gì ? Nghĩ thế, Lua hơi giận.

— Ngồi... ngồi đi Lua.

Không hiểu sao, Lua bị ám ảnh vì cái bình hoa vãi :

— Hoa đẹp quá.

— À. Của Đan Quế cho đó.

Hừ ? Đan Quế ? A, con bé xấu quá, tới thăm riêng Bình mà đầu cho Lua hay. Thì ra họ thân với nhau quá trời. Đã thế thì còn mời người ta tới đây làm gì. Còn viết thư cho người ta nữa chớ. Đan ông ghê quá. Lua bỗng thấy co người lại. Nhưng dù sao mình cũng ngồi xuống đã chớ, đừng hoài trông mất lịch sự quá.

— Vậy mà không biết. Biết vậy hôm nay rủ Đan Quế tới luôn.

Không biết Bình có hiểu không mà Lua thấy anh cười, người ta cười vui thì việc gì mình tức. Lua đặt cuốn thơ lên bàn :

— Đem tới trả anh tập thơ.

— Thơ gì ?

— Tập thơ anh cho mượn chớ thơ gì nữa.

— Trả làm gì ?

— Ờ, của anh thì phải trả cho anh chớ, bộ...

Lua không biết nói gì thêm. Bình cũng vậy. Hai người ngồi im, cố không ngó nhau, và Lua ngó vu vơ quanh nhà. Trên tường nhà Bình có treo mấy bức tranh rất đẹp. Bình cầm

tập thơ lên, dở dở mấy trang rồi hỏi :

— Lua đọc hết chưa ?

— Rồi, anh.

Lại hết chuyện. Lua đâm ra luống cuống. Căn nhà rộng và vắng vẻ quá, Lua lại ngồi với Bình trong một căn phòng tíu phía sau. Minh bạo ghê, gan dạ ghê. Má Lua bỗng nóng bừng, cô vắn vế hoài chiếc khăn tay.

— Lua đọc thư tôi gửi có tức cười không ?

Tức cười ! Run thì có. Lua trách :

— Anh làm Lua sợ quá. Anh kỳ ghê...

Câu nói của Lua làm cho Bình can đảm thì phải. Lua thấy mặt anh tươi lên :

— Thì tại... tại tôi cũng sợ nữa...

— Xi...

Lua ngượng quá, lúc này mà Bình đem chuyện như đã viết trong thư ra nói thì Lua biết trốn vào đâu đây ? Lua đánh trống lấp :

— Đan Quế cho anh bình hoa hôm nào vậy ?

— Lâu rồi, có hơn tuần lễ. Quế tới mượn mấy cuốn sách. Nghe nói Quế làm lấy đó.

— Ờ, Quế giỏi ghê há.

— Còn Lua...

— Lua quê lắm không biết làm gì hết.

Bình ngập ngừng :

— Lua, Lua đọc thư rồi Lua nghĩ...

— Anh làm! Lua sợ quá, bà Tư mà biết thì chết Lua.

— Tưởng hôm nay Lua không tới chớ. Đợi hoài, sao Lua tới muộn vậy?

— Thì tới đó thôi. Anh có nói giờ nào đâu mà biết.

— Ờ há. Lua biết không, cả buổi trưa tôi đứng chờ ở cổng hoài, tưởng Lua không tới, vừa vào thì nghe tiếng chuông. Lật đặt vùng dậy đâm đầu vào cửa còn u đây nè.

Lua quên hết hờn, cười khúc khích. Bình đã lấy lại can đảm và bắt đầu nhón rồi. Ờ, có vậy chớ không ngồi ngó nhau, run thấy bà luôn. Tự nhiên mà ngồi ngó nhau, hai đứa hai đồng coi chẳng giống ai hết.

— Gì mà cười...

— Ai biểu anh... xì, anh khó thấy mồ.

— Hôm nay mời Lua đến đây biết để làm gì không?

— Chịu.

Lua lại run rẩy, mặt mũi nóng bừng. Nhưng chắc Bình cũng chẳng khá hơn đâu, vì thế, Bình lại lặc đề:

— Ủa, quên, đề lấy nước Lua uống nghe. Lua thở ra.

— Thôi anh. Lua không... không uống đâu,

không mà.

Lụa nhìn ra ngoài vườn. Lúc này Lụa mới để ý thấy trời đất đang tối sầm lại. Chết, chắc mưa đến nơi. Gió thổi rào rào trên lá cây như một cơn bão nhỏ. Và mưa bỗng lác đác rơi, rồi càng lúc càng nặng hột :

— Chết, mưa...

— Không sao, mưa bóng mây mà...

— Bóng mây gì. Mưa lớn rồi... Phiên ghé, làm sao Lụa về.

— Đừng lo, lát tạnh liền. Lụa ngồi chơi đã, còn sớm.

— Mà biết giờ nào tạnh mưa...

— Lúc nào Lụa muốn, trời sẽ tạnh ráo...

— Anh dóc.

— Thì đó, mưa chưa dứt là tại lòng Lụa chưa muốn...

— Thôi mưa thì mưa, Lụa về...

— Bộ giận hả ? Tôi nói đùa, tại lòng tôi chưa muốn trời tạnh đó.

— Bộ anh là ông Trời.

— Không, trời cao quá, muốn làm ông đất để gần Lụa hơn.

Bên ngoài, mưa đổ rào rào. Mưa hắt cả vào cửa sổ. Bình muốn đóng cửa sổ nhưng Lụa không cho.

— Kệ, anh.

— Mưa tạt ướt nè...

— Kệ, ướt cho mát.

— Ướt mà mát. Ướt rồi cảm, rồi không đi học được, không biết bao nhiêu cây trước cổng trường nhớ Lua.

— Cây mà cũng biết nhớ, anh dóc.

— Thì cây si.

— Lua không có cây si...

— Giả thử bây giờ có một cây si thì sao?

— Lua không có biết.

— Lua thân với Đan Quế lắm à.

— Dạ.

— Ngoài Quế, Lua còn thân với ai nữa không?

Lua bỗng nhớ tới Mai. Mai chưa hề biết chuyện gì về Bình hết, mặc dù Lua đã viết tới hai ba lá thư, nhưng chưa lá nào được gửi đi. Lua vui vẻ:

— Lua có một cô bạn thân lắm, nhưng ở xa. Cô bạn tên Mai, ở tận Nha Trang lận. Con nhỏ hiền lắm.

— Hiền bằng Lua không?

— Xi, Lua mà hiền.

Đôi mắt Bình bỗng nhìn đắm đắm vào mặt Lua. Cơn mưa bên ngoài càng lúc càng nhiều,

và ánh sáng trong phòng hiem hoi. Đôi mắt Bính đen và sâu thẳm, Lua không còn chút bình tĩnh nào trước ánh mắt của Bính.

— Bật đèn lên đi anh.

Bính đứng dậy, anh bật một que diêm, châm vào ngọn đèn cây rồi để trên bàn học. Anh lại ngồi xuống đối diện với Lua. Ánh nến làm da mặt Bính hồng hào và đôi mắt sáng hơn. Lua nép người vào ghế cổ nhỏ bé hơn nữa.

— Lua.

Đầu Lua càng cúi thấp hơn, cô muốn dấu mặt trong mái tóc.

Tiếng gọi của Bính êm ái, xuyên qua tim phổi, đầm ấm cả cõi lòng Lua đang xao xuyến, nồn nao. Lua muốn ngược mắt lên lắm nhưng không còn chút hơi sức nào giúp Lua nữa hết.

— Lua, anh... anh muốn nói với Lua...

Tiếng anh của Bính như một mũi dao, làm Lua xây xẩm muốn chìm ngất xỉu luôn. Ghê quá. Cảm giác của tình yêu là như thế này đây. Sung sướng đến muốn xỉu, lo sợ đến muốn ứa nước mắt, xấu hổ muốn bỏ chạy. Nhưng Lua vẫn ngồi chết trân trên ghế.

Nhưng tiếng nói ghê gớm đó rồi cũng được Bính nói ra.

— Anh thương Lua, thương...

Lua đâu có thể chịu đựng lâu tới như thế. Lua bỗng bật dậy như cái lò so, hoảng hốt đưa

tay che miệng :

— Anh Bình, đừng...

Cô đã tới bên cửa sổ, quay lưng về phía Bình. Bầu trời bên ngoài tối sầm và mưa, mưa không dứt. Tai Lua ù, đầu Lua đang như mê đi, bỗng tỉnh táo lại, rồi âm thanh của mưa thật ồn ào, mưa tạt vào mặt, vào môi, vào áo. Kệ, cho ướt luôn, lúc này Lua còn muốn băng ra ngoài mưa nữa.

Bình cũng đứng bật dậy, đi tới bên Lua. Vô tình, Lua giúp Bình gần gũi hơn, dễ thở lộ hơn. Và lạ lùng làm sao, Lua đang ướt vì mưa lạnh, vì gió tạt mà cô vẫn nhận rõ hơi thở của Bình, và mùi mưa, mùi lá, mùi đèn cầy, làm không khí bao quanh Lua bỗng trở nên ngậy ngất. Lua cảm tưởng mình đang mềm nhũn, lao đao như đang ngồi trên ngọn sóng. Kia, tay Bình đã chạm khẽ vào tay Lua :

— Vô đi Lua, vô không ướt hết.

— Kệ... Lua.

— Đi, vô ngồi đi. Coi, kia... Lua...

Giọng Bình bỗng lạc đi :

— Lua, vô đi mà, sao Lua tái mét vậy, Lua...

Lua tưởng mình sắp rụng xuống như trái chín, nhưng không hiểu sao cô gượng lại rất tài tình. Lua hất nhẹ bàn tay Bình ra, ngừng

mặt đưa tay vuốt mấy sợi tóc dính ướt. Và khi thấy khuôn mặt còn sưng sờ của Bính, Lua bỗng mỉm cười.

— Vô đi, Lua.

Lua dạ ngoan như cô em gái thật hiền. Mưa bỗng dịu hạt dần, và trong ánh sáng lung linh của ngọn đèn cây, khuôn mặt Lua trắng hơn, mịn hơn vì những giọt nước mưa thấm ướt.

— Lua làm anh hết hồn luôn, tưởng Lua giận.

— Gì nữa, anh làm Lua sợ đến chết. Ghê...

— Gì đâu mà ghê?

— Thì ghê... như vậy là ghê chớ gì nữa...

Ai mượn khi không anh...

— Khi không sao được. Tại vì Lua chớ bộ.

— Sao lại tại Lua.

— Thì tại Lua dễ thương...

— Xi, ghét anh.

Nói ghét nhưng Lua lại cười. Bính nói:

— Ngày mai anh đi đón Lua nhé?

Trời ơi, muốn chết đòn hay sao đây? Lua vội vã:

— Không được đâu.

— Gì mà không được. Lua không thấy mấy cô bạn của Lua có người chở đó thôi.

— Đôi khi anh người ta thì sao...

— Thì Lua cũng có anh vậy.

Lua lắc đầu.

— Lua cấm anh đó. Anh làm vậy bà Tô biết được thì Lua chết liền. Lua nói thật đó.

— Còn Đan Quế thì sao? Có cho Đan Quế biết không?

Lua lại càng lắc đầu nhiều hơn:

— Ý, đừng nghe. Lua cấm anh đó. Anh kỳ quá, đâu có gì mà anh đòi cho Đan Quế biết cơ chứ. Lua khỏi đi chơi với anh nữa đi.

— Bộ Lua không thương anh hả?

— Không.

— Nói láo.

— Nói thật. Không gì hết.

— Nói láo. Tưởng người ta...

— Lua nói với anh bao giờ đã chớ... Bày đặt không.

Và Lua chỉ bình hoa trên bàn cười khúc khích:

— Đan Quế mới đúng là thương anh.

— Lua lại nói vậy. Ghét ghê.

Bình tròng mắt. Lua quay mặt đi dấu nụ cười. Lua dấu dễ lắm, vì chỉ quay đầu một cái, nụ cười của Lua đã khuất vào trong tóc.

— Thôi Lua phải về đây, anh.

— Còn sớm mà Lua, ngồi chơi đã. Để anh soạn cho Lua mượn ít sách nhé.

Bính đã soạn sẵn từ bao giờ. Còn có cả một gói sẵn, Bính đưa cho Lua :

— Gói này là của Lua, không phải cho mượn đâu nghe.

— Anh nói gì trong này đã Lua mới cầm.

— Thì sách.

— Bộ sách không thôi đó ?

— Ờ...

Nhưng khi đưa Lua ra cổng, lúc đang đi trên lối sỏi, Bính ghé tai Lua :

— Có thư của anh trong đó nghe.

Mặt Lua đỏ rừ. Làm như cái bà lúc nãy mở cổng biết hết chuyện, đang ở đâu đó ngó theo hai người. Lua bỗng đi xa Bính ra. Cô nhìn những tàng cây ở góc vườn :

— Vườn nhà anh đẹp quá.

— Đâu phải nhà anh. Nhà bà cô của anh. Anh chỉ xin có một phòng nhỏ trọ học.

— Lúc này là cô anh đấy hả ?

— Ừa...

— Anh chẳng nói trước gì hết. Lần sau Lua khỏi tới nữa đi...

Bính chỉ cười cười cầu hòa. Lua biết mình đã bắt đầu có quyền hành đối với người con

trai này. Đàn ông, con trai tưởng là cái gì ghê lắm, thật ra, tại mình đề cao họ quá đấy thôi. Lúc mới làm quen với người ta thì ra vẻ oai lắm, nhưng sau đó thì... Lua quay đi cười. Bính làm sao có thể hiểu được nụ cười của Lua nên mặt anh ngơ ngơ, anh mở lớn mắt:

— Cười gì đó, Lua.

— Cười anh chớ cười gì nữa. Lua về đây.

Người Lua nhẹ tênh, cô có cảm tưởng như mình gầy đi, cao hơn lên và cũng mềm mại, đầm thắm, duyên dáng hơn lên. Lua đi mà như mắt Bính còn dõi theo đằng sau lưng cô mãi.

Lua về tới nhà đúng năm giờ. Chị Tư đã đi rồi, nhưng thằng Minh vừa thấy Lua là túm lấy.

— Chị đi đâu về đó chị Lua.

— Đi đâu hỏi làm gì, thằng này tò mò ghê.

— Chị Tư nói chị tới chị Đan Quế hả?

— Ừa...

— Chà. Ừa mạnh dạn quá há?

Lua trừng mắt nhìn em:

— Bộ phải dạ với mày hả? Khỉ nhỏ.

— Em đâu bắt chị dạ hồi nào. Nhưng có chắc chị tới chị Quế không.

— Chắc thì sao, không chắc thì sao?

— Chắc thì chị Quế nói xạo.

— Gì ?

— Chị Quế vừa mới tới đây tìm chị nè. Ê, em biết chị đi đâu rồi nè, chị đi...

Lựa tái mặt. Chết với thằng nhỏ này thôi. Nó mà tía lia cái miệng là bà Tư biết hết. Con nhỏ Quế kỳ quá, đến làm gì vậy không biết, làm người ta hư bột hư đường hết trơn.

— Chị đi chơi với anh Bình hả ?

Lựa đưa tay dọa em :

— Mày nói tầm bậy. Đan Quế tới hồi nào ?

— Lúc bốn giờ. Chị đi ba giờ phải không ?

— Tao không biết.

— Thôi, để hỏi chị Tư vậy.

Thằng Minh bỏ chạy ra sân. Rắc rối tới nơi rồi đây. Không biết lúc đó bà Tư có ở nhà không ? Gì xui quá thế này không biết.

Lựa đi theo em :

— Minh, chị hỏi cái đã này...

Thằng Minh đứng lại, vênh mặt :

— Hỏi gì thì hỏi nhanh đi. Người ta còn li có công chuyện...

— Chị Quế tới chị Tư có nhà không ?

— Em không biết nữa...

Lựa biết tính thằng này, tuy ưa làm vẻ khó khăn để dọa nạt nhưng lại ưa dễ ngọt lắm.

Với lại, nó với Lua hạp tính nhau, nó thương Lua hơn thương chị Tư là cái chắc, Lua xuống nước :

— Năn nỉ mà, làm khó thế.

— Ừa, em nổi tiếng khó khăn mà.

— Đâu có. Minh đâu có khó với chị. Nói đi, mai chị cho cái này...

Thằng Minh bấu môi làm bộ không mấy tin tưởng :

— Mai coi bộ lâu quá. Em ghét cái gì phải đợi.

— Minh muốn gì. Xì, hôm nay trông Minh dễ thương ghê.

— Ê, không mượn chị khen nghe. Thì vẫn dễ thương.

— Thì vậy. Hèn chi chị thấy cái con nhỏ ở đầu ngõ chiều nào cũng đứng trước sân chờ Minh đi qua liếc một cái.

— Nè, chị ăn nói độc địa. Cái con nhỏ đó, xời ời, dễ sợ chết được. Cái con nhỏ mắt như ốc nhồi, môi vều, trán dô, đi ưỡn a ưỡn ẹo, ề, em nói cho chị biết chẳng bao giờ em thèm chơi với bọn con gái. Con gái chúa ở dơ, ăn quà, nói dối, hay khóc. Thấy là ghê rồi ai dám đến gần.

Lua phì cười :

— Thiệt há.

— Chớ sao. Cái con khỉ đầu ngô muốn quen em thấy mồ, nó làm em phát ngượng luôn.

— Ờ, Minh ngon lành chớ bộ.

— Nhất định.

— Thì trả lời đi.

Thằng Minh chợt nhớ, mặt đang hớn hỏ, sầm lại.

— Ghét chị, chị cũng nói dối.

Rồi nó hầm hầm :

— Biết hết mà. Chị tới nhà anh Bình. Anh Hải vừa mách với em nè, rồi chị Quế tới tiết lộ hết bí mật nè. May mà chị Tơ không có nhà. Em mét chị Tơ.

Lua thở ra. Miên là chị Tơ chưa biết. Còn Thằng Minh, ngó cái mặt hầm hầm của nó là Lua yên chí rồi. Nó làm bộ để khỏi phải phì cười đấy thôi. Lát nữa, Lua có chán chị cách để nó về phe với với Lua. Lua nghĩ đúng, vì khi thấy bà Tơ phát phơ từ ngoài đi vào, nó ghé tai Lua :

— Bữa nào nói anh Bình dẫn em đi ciné nghe. Em chỉ khoái phim chưởng. Phim chưởng càng ít đàn bà càng tốt. Thấy con gái đánh kiếm coi không được, dở ẹc. Nghe, nghe.

Bà Tơ thấy thằng Minh thì thầm với Lua,

bà tưởng là hai chị em đang âm mưu chi, bèn nhìn bằng đôi mắt như dao sắc. Thấy thế thằng Minh bỗng xô Lua ra, hét lên một tiếng như trông thấy quỷ, rồi vùng bỏ chạy. Lua cố không cười nhưng trông mặt chị Tư, chị đang sùng hết cỡ. Giọng chị như hét:

— Minh, Minh, bộ mày điên hả?

Thằng Minh làm cái vẻ mặt vô tội:

— Dạ, tại chị Lua kể chuyện ma cho em nghe mà. Eo ơi, con ma dễ sợ quá, em hổng thích ma.

Lua thấy phải lĩnh lên phòng. Gói sách còn cầm ở tay, vô phúc mà chị ấy trông thấy, đôi coi thì lộ tẩy hết. Mặc cho chị Tư hăm hè với thằng Minh, Lua làm bộ đứng đĩnh vô nhà, rồi thoát cái lên phòng. Hú vía, Lua dúi cả gói vào ngăn khóa lại, dấu chìa khóa dưới một cuốn sách dày.

Lua chưa muốn mở ra, vì giờ cơm đã tới mà bà Tư, chắc lòng đầy nghi ngờ. Lúc ngồi vào bàn ăn, Lua cố ăn uống đàng hoàng mà chị Tư vẫn nhắc nhở:

— Khiếp con Lua, mày ăn cơm mà hồn vía ở đâu vậy.

Hồn vía để ở đâu thì chỉ có mình Lua biết. Ở, sao lòng mình lạ lùng quá, niềm vui trong

gia đình hình như hết hấp dẫn, và tâm hồn Lua như gửi tận đâu đâu.

Sau bữa cơm, lúc đứng trước hiên với Thăng Minh và chị Tơ, Lua nghe tiếng Bình hát bên nhà Hải, ngay ở ban-công. Hình như Bình hát cốt để cho Lua nghe, một mình Lua nghe mà thôi, và Thăng Minh mách lẻo :

— Chị Tơ, anh Bình hát đó.

— Vậy hả? Vậy mà lâu nay tao tưởng ông gì tên Hải, bạn mày đó.

Thăng Minh trợn mắt :

— Bạn em? Mấy anh đó lớn thấy mờ. Họ làm quen với em là vì chị đó.

Trả lời chị Tơ mà nó nhìn Lua cười hóm hỉnh. Thời gian cứ thông thả đi. Lua còn muốn nghe thấy tiếng hát của Bình mãi.

Chị Tơ bỗng nói bâng quơ :

— Hôm nay trời nhiều gió quá, đẹp ghê.

Rồi chị tự trả lời :

— Tại chiều mưa lớn quá. O, có trăng nữa nè.

Lua nhìn lên, tàng cây che một phần bầu trời nhưng không che ánh trăng lười liềm đang bò ra khỏi một đám mây. Biết tôi không? Lòng Lua vui mừng. Tôi đang vui lắm, cảm ơn. Và tự nhiên Lua bỏ chạy vào nhà, lên phòng. Chắc

chăn chị Tor có nhìn theo và nói: Con khùng.
Ăn nhầm gì. Kệ chị.

Những trang giấy học trò rời ra, những
giòng chữ mực tím trải nhẹ dưới mắt Lua. Đây
là lá thư tình đầu tiên mà Lua nhận trong đời
với trái tim đang đập liên hồi vì xúc động, vì
sợ hãi, vui mừng. Có ai nghe ngóng gì không?
Chắc là không, đêm yên tĩnh quá. Và những
giòng chữ mực tím hiền như lụa mỏng, trôi
vào mắt cô, mềm và dễ tan như khói.

Lua ơi,

*Anh biết lòng người ta dễ thay đổi lắm,
như hôm nay, lúc anh ngồi viết thư này cho
Lua thì khung cửa sổ mở ra một nền trời xanh
có những đám mây trắng rất mỏng. Nhưng
rồi, chiều nay, khi Lua tới, liệu bầu trời cũ,
lúc anh ngồi mơ mộng này có còn không, hay
sẽ nặng nề mây, và mưa buồn khóc cho tình
không được đáp lại?*

*Đôi lúc anh tưởng anh hối hận đã gửi lá
thư ngắn đi cho Lua, đó là một hành vi đại
dột, thơ ngây? Nhưng anh cũng hiểu rằng,
không gửi đi lá thư như thế, anh sẽ không còn*

làm được việc gì cả. Lòng anh nung nấu vì mối tình đầu, Lua ơi, anh muốn nhìn vào mắt em, nhắc mãi tới nghìn lần, vạn lần câu : Anh yêu Lua, anh yêu Lua, anh yêu em. Chỉ một câu nói ngắn ngủi, và dường như ai cũng nói được, vậy mà sao anh không nói được. Lát nữa đây, khi Lua đến, liệu anh có đủ can đảm để thực hiện những điều anh nghĩ từ nhiều hôm nay, để nói được với Lua ba tiếng ngắn ngủi nhưng ý nghĩa thì chớ không biết bao nhiêu thuyề tình không hết đó. Không biết Lua có nghi ngờ gì anh không ? Lua có tin đây là mối tình đầu tiên trong đời của anh không ? Tình đầu và là tình cuối, nếu Lua cho phép anh được yêu thương Lua mãi. Không biết chúng mình yêu nhau rồi, có bao giờ Lua thắc mắc hỏi anh : Tại sao anh yêu Lua mà không yêu một người nào khác không phải Lua ? Anh sẽ trả lời như thế nào để Lua hiểu mà không phải phan trái tim của anh ra cho Lua nhìn. Anh yêu Lua vì Lua tên là Lua, không phải là cô Hồng Yến, cô Thanh Thanh, cô Cẩm Hồng, vì Lua hiền như mực tím, vì Lua là hình ảnh học trò, vì bất cứ cô gái nào muốn là học trò, là sự tinh khiết, thơ mộng, phải có một chút gì giống Lua. Vì Lua làm cho lòng anh nhói

đau vì yêu, làm cho anh ngáy dai vì nhớ, và làm cho anh điên cuồng vì xa cách. Lua là một bài thơ không bao giờ anh diễn tả được thành lời. Ôi Lua, giá chiều nay em đến để đem tới cho tôi hạnh phúc.

Già Lua tới ngồi như một bức tượng trinh nữ, chỉ biết mỉm cười vô tội, chỉ biết giương ánh mắt thơ ngây, tinh khiết nhìn tôi. Và trời liệu có một cơn mưa nào để em quên đường về.

Suốt từ hôm gửi lá thư ngắn cho Lua, anh đã ngơ ngẩn như người mất hồn. Anh đã ngồi ở khung cửa sổ này đếm không biết bao nhiêu lá vàng, nhìn không biết bao áng mây trôi. Anh không cất nổi một tiếng hát. Anh như con chim bị giam giữ trong lồng, chờ em tới giải thoát cho để được tung tăng trong nắng sớm, bay lượn trong vòm cây. Và điều làm anh ngạc nhiên là anh trở thành thi sĩ. Thi sĩ bất đắc dĩ. Anh nhớ hôm nào gặp em lần đầu, lúc giới thiệu tên, anh nói bông đùa: Tui là Nguyễn Bình, không phải thi sĩ Nguyễn Bình đâu mà ham. Vâng mà lúc này, ông Nguyễn Bình đó như là ân nhân của anh, là bạn thân thiết của anh, đã chõu giùm vào thơ cho anh bao nhiêu cơn mộng đẹp.

Không biết em sẽ trả lời anh ra sao? Lua

sẽ cười vào mặt anh, làm cho anh đau khổ mà bỏ cái khu này, trốn chui trốn nhủi một nơi khác, hay là Lua sẽ nói... Lua ơi, anh chờ, anh chờ đợi biết mấy. Dù sao, lá thư này cũng phải tới với em. Vì anh biết rằng, khi gặp em, ngồi trước mặt em, anh sẽ vụng về lắm, anh không nói gì được đâu.

Anh ghét anh lắm, ghét cái tính nhút nhát, bình thường Lua vẫn chọc anh là lém lỉnh, thật ra, không phải anh lém lỉnh đâu, mà cố để lấp đi cái sợ sệt, dại dột, nhút nhát đó thôi.

Anh chưa biết Lua sẽ quyết định ra sao, sau khi đọc lá thư này. Dù sao thì tối hôm nay, khi em về tới nhà, anh ở nhà Hải và sẽ hát cho em một bài, anh chỉ hát cho mình em nghe, hát để tặng riêng mình Lua thôi đấy nhé. Còn nếu không, anh cũng có thể hát nhưng hát để tặng nhau lẫn cuối và mất nhau mãi mãi...

Nhưng Lua ơi, em coi chừng. Coi chừng cơn điên của tuổi trẻ, của đam mê, của buồn chán, tuyệt vọng. Nếu em chà đạp tuổi trẻ tôi, dầy vò mơ mộng của tôi, tôi sẽ oán hận em, oán hận em ngàn đời, linh hồn em sẽ không bao giờ yên ổn nữa đâu... Nếu tôi, vì yếu đuối, vì tuyệt vọng mà phải chết trước em, tôi vẫn theo em, ám ảnh em mãi mãi.

Lụa rùng mình. Hình như gai ốc đã nổi lên đầy trên hai cánh tay và những sợi lông măng cứng nhắc, sừng sốt. Ghê quá, Bình là một kẻ đam mê hay là một người quá yếu đuối? Không đâu, trong mắt chàng là sức mạnh, là quyến rũ, là tràn đầy, là niềm tin, sức sống. Đây là những lời chàng muốn cho ta hiểu mà không thể nói ra bằng lời với ta đó thôi. Trái tim Lụa nhói lên, nhưng không cho cô cảm giác đau đớn nào, mà những gai nhỏ li ti, chích chích trong da thịt, va chạm trong mạch máu đang căng của cô những vết xước dễ chịu.

Lụa cố đọc mấy câu thơ viết ngoặc mà Bình đã dập đi, nhưng cô đọc không hết nổi, Lụa lơ mơ hiểu được một hai câu :

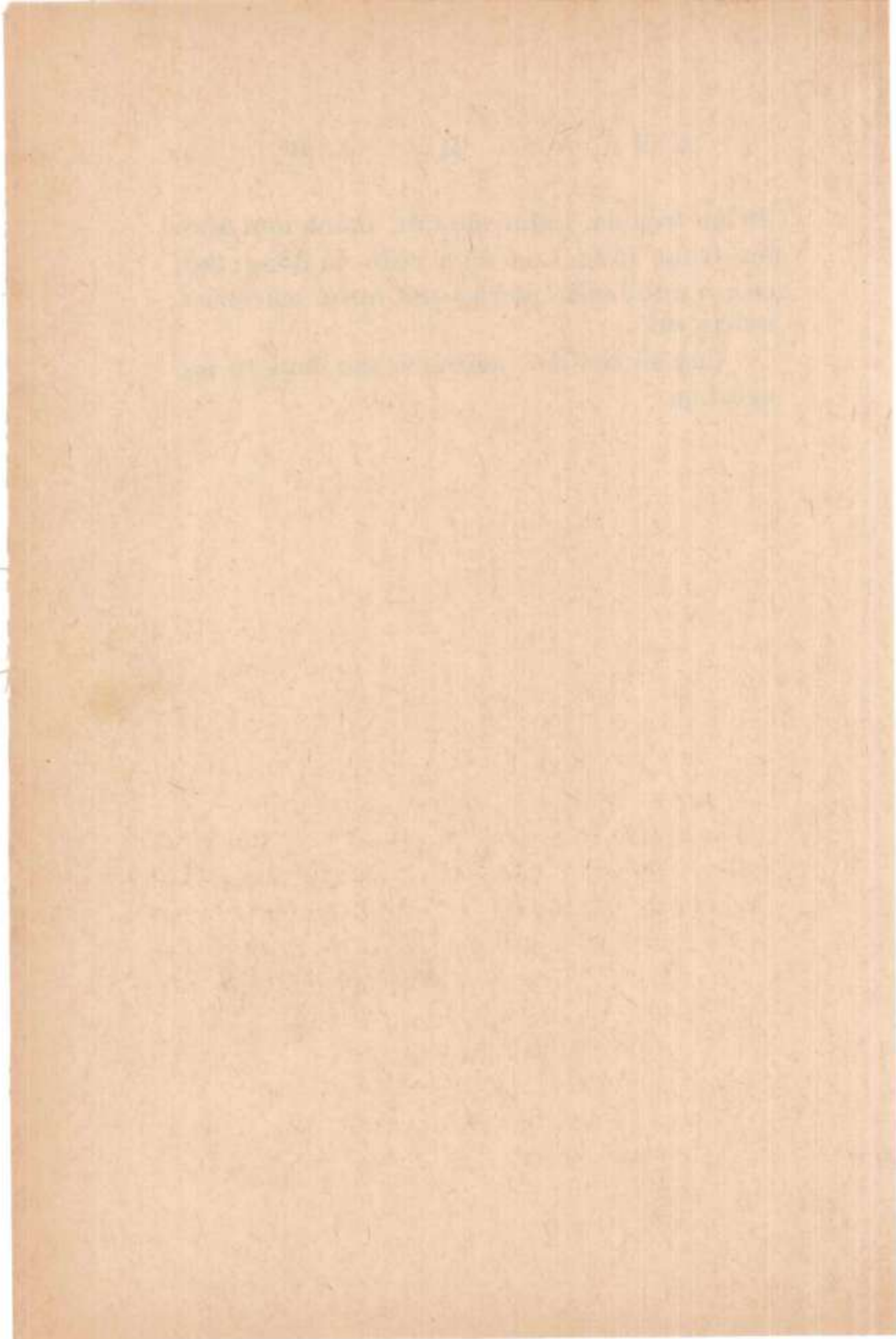
*Anh đã viết những giòng cầu kỳ vô
nghĩa lý*

*Trong đêm đen giấc mộng im lìm
Anh đã trải lòng anh trên mực tim
Kêu tên em. . .*

Những chữ bị dập xóa, bôi bấn đen kịt, dày như sự nôn nao đang dâng trong lòng Lụa. Mùi mực, mùi giấy thoang thoang một hương thơm đầm ấm, phút chốc hương thơm

đó lan trên da, thấm vào thịt, thành một khối ấm trong lòng. Lua mỉm cười và đồng thời cô rơi nước mắt, những giọt nước mắt lo sợ, mừng vui.

Cửa sổ vẫn mở, những vì sao đang tò mò ngó Lua.

CHƯƠNG SÁU

— LỤA.

Dù biết là ai gọi rồi, Lụa vẫn cứ giật mình như thường. Thằng Minh có thể đang lảng vảng đâu đó, và bà Tư có thể đang đứng trong sân, sau bức màn nơi cửa sổ hay trên ban-công. Lụa đi nép vào một bên hẻm và vẫn giữ ý tứ đi cách Binh một khoảng.

— Lụa, chiều tới anh nghe.

Lụa vẫn nhìn thẳng, trả lời thật nhỏ.

— Không, chắc không được đâu.

— Vậy anh tới Lụa nghe.

Lụa làm thình. Bình nhắc lại :

— Anh tới nhé. Ủa...

Nghe tiếng kêu ngạc nhiên của Bình, Lụa hoảng hốt. Điều Lụa nghĩ tới trước tiên là bà Tư. Lụa đảo dác nhìn quanh. Lúc đó, Lụa mới nghe tới tiếng máy xe nổ và giọng cười của Quế :

— Xin lỗi, làm hai người giật mình há.

Lạ chưa. Lúc này, Đan Quế chở Lụa về, thả Lụa ở đầu ngõ và đã rồi máy chạy khi Lụa quay lưng đi. Vậy mà sao con bé lại quành xe lại. Nó có chuyện gì muốn nói hay chỉ để dò xét, trêu mình đây ? Lụa luống cuống chưa biết phải ăn nói ra sao thì Bình đã cười :

— Không chừng hù người ta, người ta không sao mà mình giật mình đó nghe.

— Xí, sức. Ăn thua gì mà người ta giật mình.

Và Quế lại cười ròn rã :

— Về nghe... hai người.

Lúc đó Lụa mới mở miệng được :

— Có chuyện gì không ?

— Không, không có gì hết.

Và Quế lại vòng xe đột sau khi liếc nhìn Lụa chém một cái, vừa tỏ ra diễu cợt vừa đe dọa. Khi không Lụa bực tức mà không biết

đồ lên đầu ai. Lua mím môi, bước nhanh, bỏ Binh lại đằng sau.

— Chiều nghe Lua.

— A, anh Binh. Anh đi đâu giờ này.

Lần này thì bà Tư. Chị đỗ xe lại, cười cười. Lua bắt buộc cũng dừng chân. Binh mau mắn :

— Tôi tới Hải vừa ra về gặp Lua.

— Sao mấy hôm nay anh không lại chơi.

— Mới hôm qua đây thôi, lâu gì.

— À, hôm qua Tư bận đi phố, về có nghe nói lại.

Rồi Tư tiếp theo :

— Anh vào nhà chơi đã.

— Mười hai giờ trưa rồi, tôi phải về, giờ này bà cô đã đứng đợi ngoài ngõ.

— Anh làm như anh còn nhỏ lắm.

— Không nhỏ, nhưng cũng thuộc vào loại ba-bi-lắc. Thôi, tôi chào cả hai người.

Lua đi trước chị Tư, nhưng chị Tư nói với theo :

— Ý, quên, lúc nãy quên hỏi anh Binh mượn mấy tập thơ. Anh ấy khoe có mấy tập thơ chép tay đẹp lắm.

Lua hẳn học. Chị Tư chuyện gì cũng biết hết. Cách đây bốn năm hôm, Binh tới, có Lua

ở trên nhà mà chị Tư bảo Lua đi vắng rồi ngồi tiếp chuyện với Bính cả giờ. Đã thế, buổi tối, chị lại còn kể toàn chuyện Bính cho Lua nghe. Chị làm như hai người đã thân với nhau lắm, hai người đã là bạn thân và Lua là hàng đàn em vậy. Tuy vậy, Lua cố dằn sự khó chịu xuống. Chị mà biết chuyện Bính và Lua thương nhau thì còn mệt với chị. Không biết chị có nghĩ ngờ gì không mà chị thường vào phòng Lua bất chợt mắt dõi từng thứ Lua để trên bàn, đôi lúc chị còn mượn cuốn tự điển hay vài cuốn sách, cuốn truyện. Chị luôn hỏi : Bính có cho mày mượn cuốn nào mới không ? Chị làm như Bính có một kho sách, và kho sách đó chỉ dành riêng để cung cấp cho chị đọc.

Sau bữa cơm, đáng nhẽ là giờ đi ngủ, chị lại bỏ vô phòng Lua, không thêm đề ý xem Lua có ham nói chuyện không, chị nằm ra giường.

— Giường con này nệm còn mới nè. Tao nhường đó nè, đáng lẽ bữa trước tao đòi rồi.

Chỉ một chỗ nằm mà chị cũng kèn cựa. Chán chết đi được. Thì đó, muốn đòi cứ việc đòi. Thấy Lua làm thính, chị lại nhìn ra cửa sổ :

— Phòng này nằm không bị chói nắng. Phòng tao buổi trưa nắng chói vào nóng thấy mồ, không dám mở cửa sổ.

Rồi chị tự an ủi :

— Nhưng phòng tao rộng. Tao thích ở rộng rãi.

Chị chồm người cầm cuốn truyện Lua đang đọc dở, có tờ gấp làm dấu.

Chị kêu :

— Truyện của Bình cho mày mượn hả ?
 Bao giờ đây, sao tao không biết ?

— Của con bạn em ở lớp, em mượn đó.

— Ôi, tụi mày bây giờ bày đặt đọc tiểu thuyết không ? Tụi mày còn nhỏ mà hơn tụi tao hồi trước nhiều.

Bây giờ chị tưởng chị còn nhỏ à ? Già rồi, xưa rồi. Để nhớ coi, lúc chị ngồi nói chuyện với Bình. Tóc rũ xuống, lúc nào cũng phải che cho được một con mắt. Áo cánh trắng có thêu hoa tỉ mỉ và móng tay rửa bằng chanh đỏ hồng, sạch láng. Lúc nào chị cũng cười nửa miệng hay mím chỉ thôi, và còn cái điệu đầu môi tỏ ra vừa nũng nịu vừa ngây thơ. Tự nhiên Lua muốn dấm vào bất cứ cái gì, và không dấm được, Lua nắm chặt tay lại.

Chị Tư bồng ngó lên bàn học của Lua, mắt chị dừng vào con búp bê da đen, tóc vàng cháy, môi dầy ra. Lua hơi giật mình, món quà của Bình tặng Lua đó. Cầm món quà đó

mà hồi hộp chết được. Rồi bây giờ, còn sự xoi mói của bà Tư. Biết mà, chị Tư ngạc nhiên :

— Ở đâu mà mày có con búp bê đẹp vậy ?

— Của em.

— Bộ mày mua. Thôi đi, ai cho phải không ?

Lụa nói dối. Biết nói dối lâu rồi chớ bộ :

— Em có con bạn học cùng lớp, bữa trước nó mời em tới nhà chơi, nó có cả chục con búp bê đẹp lắm. Nhà giàu mà. Thấy em thích, nó đem tới lớp cho em một con.

Chị Tư không vui :

— Mày sao kỳ quá. Làm gì như chết thêm vậy. Bộ mày làm như cả đời chưa thấy con búp bê nên nó mới thương hại gửi cho chứ gì.

Mặc kệ, chị nghĩ sao thì nghĩ, miễn là chị không biết con búp bê đó của Bính cho. Lẽ ra mình phải dấu nó trong tủ, không nên bày ra bàn làm chi. Nhưng giờ thì lỡ rồi. Lụa làm bộ cười :

— Kệ, nó nghĩ sao cũng được, nó cho mà mình từ chối thì phụ lòng nó quá.

Nhưng chị Tư còn ganh tức, chị không muốn Lụa có một con búp bê đẹp để dễ ngắm

trong khi chị không có. Chị nói bằng giọng đầy tình thân ái gia đình :

— Ủ, con búp bê đẹp quá. Mày nên đem xuống chưng dưới tủ ở phòng khách cho đẹp. Để ở đây chỉ một mình mày nhìn thôi.

Lụa làm thình. Chị tưởng đã đắc thắng lắm rồi nên làm bộ như không chú ý mà dở dở mấy trang sách. Lụa nghĩ hoài mới ra một câu để nói :

— Không được đâu. Đem để dưới phòng khách rồi con bạn em nó tới chơi, thấy mình chưng trong tủ kỳ chết. Làm như nhà mình nghèo lắm.

Đó chị tìm ra lý do gì nữa đi. Biết ngay mà. Cứng họng rồi nhé. Lụa không thấy chị nói gì nữa. Nhưng mắt chị nhìn đưng vào con búp bê thì đầy thêm muốn và ganh tị. Ủ, chị chưa có một món quà nào ra hồn. Lụa thấy lòng mình dâng lên một niềm vui do lòng ích kỷ, nhưng cô vẫn thấy mình không đáng trách.

— Chiều chị có đi phố không ?

— Mày hỏi làm gì ?

— Em tưởng chị có đi, em gửi mua sách.

— Xi, ngày nào cũng đi phố, tiền đâu. Chiều nay tao ở nhà ngủ. Buổi sáng ở lớp

giờ toán tao buồn ngủ quá trời mà cứ chống mắt lên. Ông thầy này dữ nổi tiếng. Dạy con gái mà không biết ga-lăng, buồn năm phút.

— Chắc tại hôm qua chị thức khuya để trả lời thư cho ông nhà thầu...

— Nhà thầu nào?

— Ông gì viết thư cho chị tả nhà cửa, buồng tắm, cầu thang đó...

Chị Tư phì cười. Rồi chị tiết lộ :

— Thằng mất dạy. Mà biết không, mới tuần trước nè, tao đi phố gặp hấn đi với vợ con hấn, hấn bông con. Gặp tao, tao cười cười làm hấn quê quá. Chắc lúc đó hấn thấy đất dày ghê. Đường đúc bê tông, hấn chui xuống gì nổi.

Chị tưởng tượng thế chớ. Nhưng Lua không muốn làm chị cut hứng :

— Hấn trông thấy chị à?

— Thấy chứ. Tao cười nữa chớ. Lúc đó tao đi với con bạn. Hấn dẫn vợ đi vào một hành lang. Tao định đi theo trên tức chơi, nhưng thấy mặt con vợ hấn coi ghê quá, chẳng chọc làm gì.

Vậy là tan tành một buổi trưa. Chị Tư nói đủ chuyện và khi chị ra khỏi phòng thì Lua buồn ngủ rục. Lua nằm xuống, nhủ lòng chỉ

nằm nghỉ ngơi một chút thôi nghe, nhưng cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Lúc trở dậy, Lua không biết mấy giờ nữa, nhưng coi ánh nắng ngoài cửa sổ thì biết cũng khá chiều rồi. Cô nhớ lại lời hẹn của Bình. Chết chưa, nếu hẹn, thường anh tới khoảng hai giờ rưỡi, vì lúc đó nhà vắng, nói chuyện được lâu, chẳng sợ đôi mắt dòm ngó của ông bà họ. Nhưng giờ này, Lua vội vã rửa mặt, chải tóc rồi xuống nhà. Lua đụng thẳng Minh ở cầu thang. Nó níu tay Lua :

— Đừng có xuống. Ông Bình ở dưới nhà đó.

— Ủa, tới lâu chưa ?

— Lâu rồi. Có chị Tơ dưới nữa. Yên trí đi. Bà Tơ tiếp giùm cho rồi.

Lua lặng người. Nhưng thế nào mình cũng phải xuống chớ. Cô trở lại phòng, thay bộ quần áo khác rồi ngồi một lúc cho tỉnh. Cứ yên trí đi, chưa gặp mình Bình không có về đâu. Mà tại sao bà Tơ không kêu giùm mình đã chớ ? Cả thẳng Minh nữa. Lúc xuống nhà gặp thẳng Minh, Lua trách :

— Sao không kêu chị chút.

— Xời, lên thấy ngủ ngay đơ. Đập cửa rầm rầm đâu có nghe. Con gái mà ngủ dữ dằn quá,

sợ luôn.

Khỉ, cái thằng miệng cứ bô bô. Thôi, chọc thêm nó đại người, nói tử tế với nó lúc này cũng không nên nữa. Lua cố làm mặt tươi tỉnh đi ra phòng khách. Chị Tư đang cười nói vui vẻ, thấy Lua, chị nói :

— Ngủ giờ mới dậy, dữ không.

Lua tức muốn khóc. Sao khi nào chị ấy cũng luôn luôn rình rập để phớt cho mọi người biết tính xấu của Lua vậy. Sao chị ghét Lua, thù Lua vậy ?

Sự xấu hổ làm mặt Lua đỏ lên, mắt Lua như lặc hết tinh thần và giọng Bính kinh ngạc :

— Lua làm sao vậy ? Lua có vẻ ốm. Bệnh rồi đó.

Lua thở phào. Lúc nào Bính cũng giải vây cho Lua.

— Trưa nay Lua thấy nhức đầu quá.

Rồi Lua trấn tĩnh nói thêm :

— Lua không biết anh tới nữa. Lua dậy lâu rồi, mới nghe thằng Minh chạy lên báo cho biết. Anh tới lâu chưa ?

— Cũng khá lâu. Nhưng ngồi nói chuyện với Tư vui lắm.

Lua ngồi xuống. Ở góc bàn là một chồng sách của Bính. Cái cơ để Bính tới thăm Lua là

lấy sách và cho mượn sách.

Gần đây, Lua có cảm tưởng chị Tư thân mật với Bình quá.

Có chị Tư ngồi án ngữ thì hai người còn biết nói chuyện gì với nhau nữa. Và chị Tư nói hết.

— Bữa nào anh Bình cho Tư mượn chép mấy bài thơ của Lưu Trọng Lư nghe anh.

— Tập thơ tôi chép tay qui lắm. Nhưng Tư đã hỏi mượn thì tôi không dám từ chối rồi.

— Anh thích thơ ai nhất?

— Thời tiền chiến, tôi thích thơ Huy Cận, quen, còn một người nữa: Quang Dũng. Có hai câu mà lúc nào nhớ tới, tôi vẫn xúc động, bồi hồi như lần đầu mới đọc, đó là câu: *Mai chị về em gửi gì không? Mai chị về nhớ má em hồng. Đường đi không gió lòng sao lạnh. Bụi vương ngang đầu mong nhớ mong.*

Chị Tư có vẻ thích thú, như tìm được một kẻ tri kỷ. Mắt chị sáng lên, giọng chị vội vã:

— Quang Dũng còn thơ gì đây nữa này...

Sớm mát như sớm năm xưa

Gió thổi mùa thu hương cốm mới

Cỏ mòn thơm mãi dấu chân em

Gió thổi mùa thu vào Hà nội...

— Không phải. Đó là thơ của Nguyễn đình Thi. Tôi cũng thích bài này lắm. Đọc lại, thấy

như đang hít chút không khí Hà nội vào buồng phổi. Mặc dù tôi bỏ Hà nội những ngày còn quá nhỏ... Nhưng chắc còn lâu lắm, bao giờ hòa bình...

— Tôi cũng thích Hà nội lắm, chưa thấy nhưng nghe nói đã mê rồi. Anh Bình, anh thuộc nhiều thơ Huy Cận không?

Tai nương giọt nước mái nhà

Nghe trời lạnh lạnh nghe ta buồn buồn... gì nữa nhỉ?

Bình tiếp :

— Nghe đi rồi rạc trong hồn

Những chân xa vắng dậm mòn lẻ loi

A, ngồi đây để nghe họ bàn nhau chuyện thơ phú, và câu chuyện tới đâu mới dứt đây. Chị Tôi lúc nào cũng tỏ vẻ thuộc nhiều thơ, tâm hồn lãng mạn, dễ xúc cảm, nhưng chị nhớ lộn xộn thấy mồ. Bài nọ xọ bài kia, thơ của người này, chị gán cho người khác. Thiệt mình ở đây cũng bằng thừa. Lựa vòng tay trước ngực, lơ đãng ngó bình hoa. Bình hoa chưa được thay, mấy bông hoa lai-dơn màu nhưng đỏ héo rồi trông càng chán ngắt.

— Giọng anh chắc ngâm thơ hay lắm. Anh đọc đã thấy hay rồi.

— Đừng khen tôi mắc cỡ lắm.

Và Bình nói với Lua :

— Còn Lua, Lua thích thơ ai ?

Lua chưa kịp trả lời thì chị Tư đã chen vô :

— Con đó mà thơ với thần. Cầm tới tập thơ là nó ngáp.

Lua cố để khỏi mím môi. Bình cười như muốn nói với chị Tư là cho anh được phép không tin điều đó. Và chị Tư cũng có vẻ ngượng, chị khỏa lấp :

— Lua chịu khó vô lấy thêm nước đi. Lấy phần của Lua nữa nghe.

Rồi chị làm bộ như vừa nhớ ra, lên giọng :

— A, pha nước cam sành ý Lua. Má vừa mới tăng cường trong tủ lạnh một chục cam ngon lành.

Sai người ta đi cho khuất mắt để ngồi đọc thơ cho nhau nghe. Lua miễn cưỡng xuống bếp. Thăng Minh ở đâu ra hù. Lua nổi cáu :

— Khỉ, làm người ta hết hồn.

Thăng Minh xoa tay vào nhau, hít hà :

— Buồn quá hén, bị chị Tư ngồi làm vali, đâu dám ngó nhau, chỉ có liếc. Em coi nào. Ừa, mắt chị có hơi lé.

— Tao đập chết bây giờ. Đi lấy nước đá giùm, mau lên.

— Em à ? Chị sai em ? Phải chị sai em không ?

— Sai mà chớ còn ai. Bộ sai con gián hay con thạch sùng ?

— Em. Em thì... em xin lỗi chị. Em đã ngán con gái, ở nhà lại có nhiều chị quá.

Vậy là nó đông. Lua lúi húi pha và dọn nước cam sành. Uống cam sành cho chị Tơ thanh giọng, nói chuyện dai hơn. Lua ngồi đây để ngóng chuyện thôi mà. Bình lại lái sang chuyện khác, mục thơ chấm dứt rồi.

— Hải nó khen Tơ lắm đó nghe. Nó nói Tơ hiền.

Chị Tơ tủm tủm cười :

— Tơ nghi là nói khác kia, nhưng anh sợ Tơ buồn.

— Từ hôm Tơ về đây, thấy nó diện nhiều, ăn nói cũng đứng đắn hơn. Nó khen Tơ đẹp, ngoan, đủ thứ.

— Bộ Lua nó pha nước cam chưa đủ ngọt hay sao đây.

Chị Tơ lại cười nữa. Lúc nào có chị Tơ là Lua như cái bóng mờ. Chị Tơ lúc nào cũng nhí nhảnh, bạo dạn tự nhiên, câu chuyện nào chị theo cũng kịp, cũng dễ dàng. Cho tới lúc Bình đứng dậy, sắp về thì chị Tơ ngó tới mấy

cuốn sách :

— Sách gì đó anh ?

— À, mấy cuốn sách mới lấy bên Hải.

— Truyện hả anh. Cho Tơ coi tí.

Và chị Tơ chọn ngay một cuốn, dấu ra sau lưng :

— Cho Tơ mượn cuốn này.

Đôi mắt Bình có vẻ lơ lảo. Bình đưa tay :

— Không Tơ, tôi cần cuốn đó lắm. Mai tôi cho Tơ mượn.

— Mai thì cũng như hôm nay. Tơ mượn bây giờ.

— Bây giờ... tôi cần lắm.

— Không, Tơ muốn bây giờ thôi.

Lụa tái mặt. Biết đâu trong đó Bình dấu một mảnh giấy nhỏ hay một lá thư cho Lụa. Nhưng thấy Bình có vẻ bình tĩnh lại.

— Thôi được.

— Cuốn này hay không anh ?

— Đó là một thi sĩ lớn. Thơ hay lắm, người dịch cũng khá hay nữa. Tôi đang đọc.

— Tơ đọc trước nhé. Anh có phiền không ?

— Không. Không có gì.

Và Bình vội vã từ biệt. Chị Tơ còn cố đưa Bình ra sân, còn Lụa, cô đứng bên rèm cửa, lòng còn hồi hộp về cuốn sách của chị Tơ cầm.

Sao chị không vô tình bỏ lại ở phòng khách, Lua có thể nhanh tay lấy coi sơ qua một chút.

Chị Tư trở vào. Cuốn sách cầm trên tay. Mặt chị rạng rỡ :

— Dọn giùm mấy cái ly đi Lua.

Lua biết chị Tư làm gì rồi. Chị đi lên phòng và chúi mũi vào cuốn sách của Bình. Một buổi chiều coi như không có gì, Lua tiu nghỉu dọn dẹp ly tách. Thắng Minh ở đâu hiện ra :

— Hồi nãy chị Quế có tới mà không vô. Em chơi ngoài ngõ gặp chị. Chị hỏi ai ở trông, em nói anh Bình. Vậy là chị về.

— Nói gì nữa không ?

— Không, chị về.

Lua ngạc nhiên. Có Bình sao Đan Quế không vào ? Đan Quế giận gì Bình đã chớ. Lua bắn khoăn và tự nhủ ngày mai phải hỏi cho ra mới được.

— Chị đã nói với anh Bình chưa ?

— Nói gì ?

— Thì chuyện ciné đó. Bộ chị quên rồi à.

— Không có quên, nhưng mà đề thông thả đã. Hay đề chị đền cho Minh được không ?

— Thế nào cũng được. Em dễ chịu mà.

Hi, hi...

Buồn chán, thất bại, hao tài. Lua tự cho

là tại hôm nay gặp xấu. Cô đi lên lầu, ngang phòng chị Tư, Lua muốn vào. Nhưng rồi cô ngần ngại dợm đứng, dợm đi. Sau cùng, Lua đi thẳng.

Sáng hôm nay, trông Đan Quế như có điều gì khó nghĩ, lúc ra chơi, nó kéo Lua đi lui đi tới trong sân, rồi trong hành lang, muốn nói gì xong lại thôi. Lối nói chuyện của Quế cũng lạ lùng nữa, đang từ chuyện nọ xọ sang chuyện kia, không đầu đuôi gì hết. Lúc ngồi trong lớp, Đan Quế bắn qua Lua một mảnh giấy, Lua mở ra coi. Quế ghi: *Về nhớ đợi mình nghe.* Lạ chưa, bữa nào mà Lua không chờ Quế để theo xe Quế cùng về. Con nhỏ lẩn thẩn gì đâu.

Lua vò miếng giấy ném xuống chân. Cái trò đòi giấy qua đòi giấy lại trong giờ học nguy hiểm lắm. Bà giáo mà bắt gặp thì nhục nhã với bà.

Tan học, Lua vội vã đuổi theo Quế:

— Về chưa. Bộ bận chuyện gì đó?

— Bận gì đâu. Về thì về.

Nhưng lúc dắt xe ra cổng, Quế bắt đầu tra vấn Lua. Câu chuyện loanh quanh Bình.

— Bộ bồ có gì dấu mình?

— Không, có gì đâu.

— Hôm kia lúc đưa Lua về mình gặp Bình đón Lua, rồi chiều mình tới định vào, lại gặp Bình ở nhà Lua.

— Ủa, sao bồ không vô cho vui.

— Vô rồi phá đám bồ à ?

— Đâu có, cả chị Tư nữa chứ. Mình ngủ quên, lúc xuống nhà, Bình đã nói chuyện cả giờ với chị Tư.

— Sao dạo này hẩn siêng tới nhà Lua thế.

Biết Quế nghi ngờ, Lua giải thích :

— Có gì là lạ. Anh Bình với ông Hải nhà bên cạnh mình thân nhau lắm, ngày nào họ không gặp nhau.

— Bộ không phải Bình cảm bồ à ?

— Nói bậy. Cảm với sốt gì.

— Thôi đi, mình biết nè. Bộ Lua không tin mình sao đâu ?

Lua đã bắt đầu đỏ mặt, nhưng vẫn cố dối :

— Thì không có gì hết bảo người ta nói sao bây giờ. Bộ chuyện tình cũng có chuyện tình giả tưởng như chuyện khoa học giả tưởng nữa sao đây.

Quế bỗng hẩn học :

— Hẩn không phải là người đứng đắn.

Lua bỗng nghi ngờ. Hay Bình cũng có gì

với Đan Quế nữa đây, một áng trời buồn
thoảng trong mắt Lua. Giọng Lua như lạc đi :

— Hắn làm gì Quế mà Quế bảo không
đứng đắn...

— Hắn... hắn...

Quế ghen lời. Rồi nó lặng lẽ dắt xe đi
tiếp. Lua càng nghi ngờ thêm. Cô níu tay bạn :

— Quế, bộ hắn...

— Không.

Rồi phản ứng của Quế làm Lua sửng người :

— Lua đừng có làm bộ. Lua mới là...

— Quế. Là gì ? Làm sao ?

— Hắn... hắn làm Lua thương hắn phải
không, Lua...

Mặt Lua đang đỏ hồng tái nhợt.

— Quế, bộ Quế... bộ Bính tán Quế...

— Không, không bao giờ. Không bao giờ
mình thèm hắn. Mình ghét hắn, ghét hắn.

Lua nhớ bình hoa ở phòng Bính, mặt Lua
càng tái hơn :

— Sao Quế nhục mạ hắn. Bộ Bính không
tới nhà, bộ Quế không tặng hắn hoa...

— Gì...

Quế run lên như đĩa phải vôi.

— Gì. Bộ hắn nói với Lua, bộ hắn... Hừ, đồ
tàn nhẫn, đồ...

— Không phải đâu, Quế. Không phải...

— Gì nữa. Không phải hẵn thì ai ? Quế giận dữ. Tồi, mình ghét hẵn. Hẵn tồi quá. Hẵn đi mách lẻo đủ chuyện. Không hiểu sao Lua có thể thương hẵn được.

— Quế nói gì ? Mình thương hẵn. Trời ơi, Quế nói độc địa... Quế..

— Mình biết. Lua đừng làm bộ. Lua tới nhà hẵn, hẵn nói mình tặng hoa chớ gì. Hẵn nói vậy mà Lua cũng tin. Hẵn là đồ tồi. Đồ thiếu tư cách.

Tự nhiên nguyên rửa một người vắng mặt. Dù chưa hiểu chuyện Lua cũng bất bình.

— Nhưng Quế giận Bính thì mắc gì tới mình mà gây với mình.

— Gây, Lua có thể nói thế. Mình chỉ nói chuyện với Lua về Bính.

— Ừa, thì nói vậy đủ rồi.

— Mình...

— Quế vô lý lắm. Mình không nghe nữa đâu.

— Bộ đụng tới Bính Lua bình. Lua bênh bạn trai, bỏ bạn gái. Hừ, vậy mà nói thân nhau, thương nhau đó.

— Quế giận quá đó thôi. Mình bao giờ cũng..

— Bao giờ gì. Nó làm nhục bạn Lua mà Lua còn bênh...

— Nhưng mình có hiểu chuyện nhục ra làm sao. Làm nhục ra làm sao...

— Thì chuyện bình hoa. Mình biếu hẳn để trả ơn hẳn cho mình mượn sách chớ bộ. Vậy mà cũng nói tùm lum...

Lua đã trầm tĩnh hơn một chút. Giọng cô bớt lạc :

— Thôi bỏ chuyện đó đi.

Đan Quế hậm hực, rồi hai đứa cũng lên xe. Dọc đường chẳng đứa nào nói chuyện với đứa nào. Lua buồn ghê lắm. Thái độ hằn học của Quế làm Lua không khỏi hồ nghi. Có thể trước đây, Bình và Quế có cảm tình với nhau. Rồi còn chị Tư nữa. Hình như chị Tư cũng không muốn mình thân với Bình, có Bình. Vậy thì thôi, tình trạng này chỉ đưa tới rắc rối. Lúc này, chỉ mới là bắt đầu, mình bấm gan chịu buồn, xa nhau đi là hơn. Dù chưa quyết định gì cả, Lua vẫn thấy quặn quại đau, nước mắt muốn chảy.

Xe dừng lại trước hẻm. Lua muốn nói với Đan Quế một câu để phá vỡ bầu không khí khó chịu này, nhưng cô không tìm ra được một câu nào. Đan Quế như chờ không được,

trước khi cho xe vọt, thả lại một câu :

— Mai tui tới đón.

Lụa lăm lăm đi vào ngõ. Có thể trên ban-công nhà Hải, mấy anh con trai đang đứng ngóng và Bình cũng có mặt. Nhưng Lụa không còn thấy nòn nao. Cô thấy cô bắt đầu bị mất mát nhiều thứ, và thứ làm cô ray rứt, phiền muộn là tình cảm.

Buổi cơm trưa không thấy ngon. Lụa chỉ muốn được yên tĩnh trong phòng một mình. Cô cố giữ vẻ mặt thản nhiên, nhưng ánh mắt người nào nhìn cũng khiến cô chột dạ. Cô có cảm tưởng họ nhìn suốt, hiểu hết những điều cô đang ray rứt.

Chị ở xin đi thăm bà con từ sáng sớm. Buổi trưa hai chị em phải dọn cơm, và sau đó, còn phần rửa chén và một thau đồ. Chị Tư chia việc :

— Tao dọn xuống, con Lụa rửa chén bát, xong phụ với tao giặt đồ. Công bằng rồi nhé.

Không biết có công bằng không, vì đối với chị Tư, quả cân luôn luôn phải trĩu xuống một đầu. Cô cũng thấy sự vui vẻ sáng trên mặt chị, nhưng cô không hiểu chị vui vì chuyện gì. Mãi đến khi Lụa ngồi rửa chén bát, đáng lẽ chị Tư vò quần áo, chị lại ngồi đầu chuyện :

— Ê, Lua. Mà biết cuốn tập hôm qua tao vớ được của anh Bính là gì không?

Đoán là một cuốn tiểu thuyết hay một cuốn sách gì đó, nhưng Lua cứ lắc đầu:

— Em làm sao biết được.

— Ủ, mà làm sao biết được. Ly kỳ lắm. Đó là một cuốn thơ chép tay, nhiều bài hay lắm. Nhưng có mấy bài của Bính. Chắc anh ấy bỏ quên.

Lua tái người. Cô dò trên mặt chị Tơ coi chị có nét nghi ngờ nào không, nhưng chị chắc lưỡi:

— Mấy bài thơ hay lắm. Tao không ngờ anh ấy làm thơ hay đến vậy.

Chị lại cười rúc rích ra vẻ thú vị lắm:

— Tao sẽ lấy luôn. Chắc anh ấy bỏ quên, không nhớ đâu. lát nữa tao cho mà coi. Thơ làm cho một cô nào thì phải.

Chị Tơ bỗng đưa tay chống cằm, nghĩ ngợi:

— Chắc làm cho con Quế hay cho mà đó thôi.

Lua dấy lên:

— Em. Xời, chị chỉ nói mò không.

— Bộ làm cho tao?

— Há. Cái gì vậy? Chị Tơ vừa nói câu

đó đây sao ? Lua chưng hửng :

— Làm cho chị ?

— Khi. Tao có nói làm cho tao đâu. Nhưng bộ không phải cho mày thì cho tao chắc ?

— Em đâu biết.

— Chắc anh ấy có cảm tình với mày ?

— Em cũng không biết nữa. Ủa, mà sao chị thăm vấn em hoài. Em có phải là tù đâu. Em không biết gì hết. Nếu làm cho em thì anh ấy đã đưa cho em, sao lại lọt vô tay chị.

Chị Tư gật gù :

— Ờ há.

Lua đã rửa xong phần chén bát. Chị Tư dục :

— Mày bỏ thuốc ngâm rồi vò đi. Tao xả cho. Gớm, mua thứ bột giặt này hư tay hết. Đáng lẽ mày phải có cái găng tay để giặt kia.

Lua chẳng trả lời. Biết ngay mà, chỉ nài việc và làm tài khôn.

— Mày ngâm một chút đã. Ngâm đó cho nó thấm, nó tẩy bột dơ rồi lát vò. Rửa tay lên tao cho đọc mấy bài thơ của anh Bính.

Lua uể oải :

— Em buồn ngủ lắm. Thôi, lát tối đi.

— Ngủ chút rồi mày dậy vò quần áo đó nghe. Tao xả thôi.

— Được rồi.

Chị Tư làm bộ như giờ này mới nhớ ra :

— Chết, quên, còn đồng quần áo chưa là nữa. Hay may là đi, lát nữa tao giặt giùm với.

Vậy là hết nghỉ trưa. Lụa hậm hực nhìn chị Tư ông ẹo đi lên lầu. Đồng quần áo đâu có ít ỏi gì. Hình như cái chị Ba này cũng nài việc nữa, biết hôm nay được đi chơi, hôm qua dồn lại một đồng để bắt bọn Lụa làm. Mà bọn Lụa thì có những ai nào, trước sau gì cũng một mình Lụa lãnh đủ.

Đồng hồ đánh ba tiếng, Lụa mới là xong đồng quần áo. Chị Tư lại xuất hiện. Chị tới lựa quần áo của chị đem đi cất và soạn một bộ mới ra :

— Tao đi tắm cái đã. May giặt đồ đi.

Kiếp sau nhé. Kiếp sau tui sẽ làm chị của chị, sẽ làm di ghẻ của chị, cho chị biết hận thù thế nào. Lụa nghiêng răng quay đi. Tiếng nước dội trong buồng tắm như cơn mưa rào rào bên tai Lụa, cơn mưa quĩ ám tới phá cả một buổi chiều đẹp. Đã thế, lúc tắm xong, chị còn đứng trước mặt Lụa :

— Mát mẻ, phê quá.

Rồi chị cười thật tươi :

— Lua, mày có cái cặp lông mi đâu rồi. Trong phòng hả? Tao lên mượn cặp lông mi coi thử có đẹp không nghe.

— Ở trên.

Chị đi rồi, Lua nghiêng răng như cóc cầu trời mưa. Cả Lua cũng thấy ề người và nổi gai ốc luôn. Cái con nhỏ Mai tự nhiên nổi hứng, gửi vô cho một cái cặp lông mi làm chi vậy không biết. Cả đời Lua, chắc chẳng bao giờ phải dùng tới mấy thứ linh kinh đó. Còn bà Tư, Tư. Trời, mơ mộng gì chị đó. Sao chị không có cái tên giây thừng, Mít Tố Nữ gì đi, gọi còn đỡ chướng hơn. Bây giờ bà ấy đang ngồi trong phòng mình, chồm chệ trên ghế, soi soi, cặp cặp, ngắm ngắm, vuốt vuốt. Rồi còn gì nữa. Ai mà không biết cái tính của bà, lục lọi đồ của người ta để rình coi thư từ, sách vở. Chết, không biết ngăn kéo đã khóa chưa đây. Trong vở nháp mình viết mấy chữ bày bạ nữa chớ. Thiệt giận mình quá sức, viết làm chi vậy không biết. Mấy câu vớ vẩn đó, bà Tư mà đọc được thì phiền với bà. Tim Lua như bị chân bà Tư dẫm nát, từng bước, từng bước bà đang đi xuống đó.

— Ê Lua, coi nè.

Lua chưa kịp nhìn thì có tiếng chuông reo

Chị Tư chạy lên dòm rồi ngo xuống :

— Ủa, Bình tới mày ơi.

Chị vui vẻ :

— Tao ra mở cổng. Mày rửa tay đi.

Lụa bồng mím môi :

— Thôi, chị nói giùm em đi vắng.

— Mày không ra gặp Bình hả ?

— Không.

Chị Tư vụt đi nhanh. Một lát, tiếng chị cười ở ngoài sân :

— Anh đem xe vô đi chớ. Đem vô không mất à nghe.

Tiếng nói cười của chị Tư dẫn vô phòng khách :

— Anh ngồi. Hôm nay con Lụa nó đi vắng rồi. Chỉ có Tư ở nhà. Anh ngồi, Tư đi lấy nước nhé.

Chị Tư đi xuống bếp, lục tủ lạnh. Khi đi ngang qua chỗ Lụa ngồi, chị đá nhẹ vào chân Lụa :

— Tao nói mày đi vắng rồi.

Lụa muốn xé rách một cái áo đang vò trong tay. Nhưng vải dai thấy mồ. Áo của bà Tư đây. Kê, vò sạch mất công. Lụa nhúng cả hai bàn tay mình vào bọt xà phòng, những bọt nhỏ tan dần và cô thấy những đường gân

xanh trên mu bàn tay. Cô lật tay lại, bàn tay Lua đỏ ửng, da mỏng sát tới những gân máu nhỏ.

Da sẽ còn mỏng hơn, máu sẽ hồng hơn với nhiều thì giờ ngâm trong chậu thau, và tai nghe đủ mọi chuyện trên phòng khách đưa xuống. Giọng chị Tơ vui vẻ khác thường :

— Hôm nào Tơ phải tới lục tủ sách của anh mới được. Chắc nhiều lắm phải không anh Bính. Coi chừng anh trở thành con mọt sách nghe.

Rồi chị huyền thuyên :

— Trong nhà này chỉ có Tơ là ham đọc sách. Con Lua nó ham chơi lắm. Giờ này chắc lại lông nhông ngoài phố với mấy con bạn các kè. Sao con nhỏ thích ngấm mãi mấy dãy phố đó chờ với Tơ, Tơ thấy chán ngắt.

— Lua đi lâu chưa ?

— Mới đi đấy thôi. Bộ anh có chuyện gì cần nói với Lua à ?

— Không. Lấy mấy cuốn sách. Nhưng không cần lắm.

— Cuốn gì ? Để Tơ lên tìm cho.

— Thôi, chưa cần đâu. Tiện thì lấy không thì để lần sau. Ngồi nói chuyện với Tơ là vui rồi.

— Nói thiệt hén. Tưởng anh tới là vì con Lua chớ.

— Tơ đừng có đùa tội tui lắm.

— Xì, anh mà tội.

Ruột gan tim phổi Lua teo thắt lại. Bầm người vì giận, vì xấu hổ, vì buồn. Tiếng cười của chị Tơ làm đầu óc Lua mù mịt, ngu dần. Chậu quần áo vò hoai không hết. Đụng cái nào cũng toàn quần áo chị Tơ.

Câu chuyện của hai người trên phòng khách bỗng như dịu dàng hơn, không còn tiếng cười nhiều nữa. Và Lua nghe không được bao nhiêu. Rồi, tiếng chị Tơ lại trong trẻo vang lên vui vẻ.

— Rồi bữa nào sinh nhật Tơ, Tơ bắt anh tới nghe.

.....

— Anh phải hát nữa. Anh hát hay quá trời. Hôm đó, Tơ sẽ rủ bạn thật đông, nhiều bạn gái. Chắc tụi nó sẽ thích anh lắm. Anh hát nè, ngâm thơ nè. Anh Bình, hôm đó anh phải ngâm một bài thơ của anh mới được.

— Ý, tôi có biết làm thơ bao giờ đâu.

— Thôi đi. Người ta biết hết trơn rồi nè. Ông Nguyễn Bình.

— Chết. Đừng gọi tôi vậy, con cháu ông

Nguyễn Bình làm đơn lời tôi ra tòa về tội mạo nhận thi phiến. Hư hết đường công danh của tôi.

Chị Tư thích chí cười hoài. Ở dưới nhà, Lua ghé răng cắn đứt hạt nút đính trên áo chị. Cắn nữa, một hạt nữa, rồi một hạt nữa. Lua múc một thau nước, tạt mát cái cúc cho chảy tọt xuống hố. Làm xong việc đó, Lua ngẩn ngơ tiếc cho mình. Lua ơi, mi thật bần tiện. Tao ghét mi. Tao thù mi. Lua lại nhúng tay vào nước, thần thờ nhìn, và cô ứa nước mắt.

.....

— Ủa, còn sớm mà, anh ngồi chơi đã.

— Sợ Tư bận.

— Bận gì đâu. Nhà có chị ở giỏi lắm anh, thành ra bọn Tư cũng đỡ.

Rồi chị Tư cao giọng:

— Hôm nay, nước chanh Tư pha đó nghe. Tại chị ở bận, chị đang tối tăm mặt mũi với những chậu thau quần áo.

Phụt. Phụt. Muốn bắn một mũi tên trúng mắt chị. Chột mắt. Bắn một mũi nữa trúng miệng chị. Veu mồm. Bắn vào cái mũi hếch hếch, đối trá.

Lua đứng bật dậy, cô dội nước ào ào. Nước tràn ra thau, mặc kệ. Lua dội miết, dội

mãi mà không trôi hết cơn giận dữ.

— Mai anh tới chơi nghe. Mai chắc con Lua ở nhà. Nếu không, Tơ bảo nó gửi trả anh sách.

— Vâng, mai.

— Anh về.

Chắc họ ra tới sân. Còn đứng chuyện trò một lúc nữa chớ. Rồi tiếng dép chị đi thật nhẹ vào nhà, và rộn rã từ phòng khách xuống bếp. Chị ngồi xuống cạnh Lua :

— Hẳn về rồi.

Lua nuốt mạnh cho khối nghẹn ngào chui xuống. Chị Tơ lại cười vui :

— Xong chưa ? Chưa xong hả ?

Lua bỗng đứng bật dậy, chân cô đụng vào cái thau, đau điếng.

— Rồi đó. Phần chị xả áo đi.

— Ủa, sao lại tao.

— Làm đi. Cái gì cũng nài em hết.

Lua bỏ đi. Chị Tơ hầm hừ :

— Được rồi nghe. Coi chừng tao.

Muốn làm gì thì làm. Cóc cần. Lua muốn hét lên. Cô lại nuốt nước bọt.

— Đồ con khùng.

— Làm xong phần em thì thôi. Ép vừa thôi chớ.

Lụa kéo dèp thật mạnh, bỏ lên lầu. Ngang giữa cầu thang, cô đứng lại, đưa tay chùi nước mắt.

Lụa nhắc cái chân đau lên. Diên tiết, muốn đá thêm một cái vào tường. Cho đau nữa luôn. Nhưng ai mà dám. Lụa lại chùi nước mắt nữa.

CHƯƠNG BẢY

ĐAN QUẾ VÀ LỤA GIẬN NHAU. NGUYÊN do làm hai đứa giận nhau không rõ rệt. Hình như sự xích mích đã ngấm ngấm có từ lâu rồi, chỉ chờ cơ hội thuận tiện là bùng nổ. Nào có gì đâu, buổi sáng hôm trước vì bị bà Tư sai làm mấy việc vặt, Lụa ra trễ, để Đan Quế phải đợi. Con bé làm cái vẻ mặt hằm hằm dễ ghét. Từ nhà tới trường nó chẳng trò chuyện, Lụa có hỏi thì nó trả lời nhất gừng, đôi khi còn lờ lờ, Lụa không chịu đựng được lâu. Trưa hôm đó, Quế dùng dằng đợi Lụa để chở về. Lụa mắc bận nói chuyện với Trang một

chút, mặt Đan Quế nhăn như bị rách. Nó đạp cho máy xe nổ, đi một vòng rồi quành lại. Làm như nó là gì ghê lắm. Lua ầm ừc, mình đi nhờ xe, mình có mặc cảm rồi, và lý do để mình buồn vững vàng hơn nó. Lên ngồi sau yên xe rồi, Lua bỗng đứng xuống :

— Thôi. Phiền Quế quá rồi. Để mình đi xe Lam.

— Không đi hả ?

— Không.

— Tùy.

Vậy là Đan Quế vọt xe luôn. Lua đứng lại, tìm lịm người. Trang mò tới hỏi thăm :
Ủa, giận nhau hả ? Lua lắc đầu, gượng cười. Cười mà nước mắt muốn ứa. Đã vậy, vì chờ xe Lam về trễ, bà Tư lại nghi ngờ. Lua nổi nóng, nổi nóng bậy quá, gây thêm vờn bà Tư một hiềm khích nữa.

Cả buổi sáng hôm nay, trông mặt Đan Quế thấy mà căm người. Vừa mới nghỉ chơi với Lua, Quế đã làm ra vẻ thân thiết với đứa khác. Giờ chơi, Quế cặp bạn mới đi dung dăng dung dẻ, khi qua mặt Lua, nói gì nho nhỏ và cười phá lên. Còn Lua, Lua buồn hiu hắt, đứng một mình. Trang mân mé tới hỏi, cô chẳng buồn giả nhời nữa. Thấy Đan Quế như

có vẻ khiêu khích mình, Lua dẫn lòng, nhủ thầm là đừng để ý. Nhưng mỗi lần nghe tiếng Quế cười, Lua lại ăm ức, muốn khóc. Tưởng hờn giận nhau như mọi lần, về ngủ một đêm, sáng ra ngỡ đã thấy Đan Quế tươi cười đứng đợi. Hôm nay ra ngỡ không có Quế, Lua nghĩ là tới trường gặp nhau, Lua sẽ cười trước, thế nào Quế cũng vui vẻ lại. Nhưng khi thấy Lua, Quế quay mặt đi, và bây giờ thì không còn một dịp nào nữa. Vào giờ học, Trang thấy Lua buồn, hỏi :

— Bộ Quế với Lua giận nhau hả ?

— Không biết.

— Xi, giận nhau mà không biết. Đừng dẫu nữa, người ta biết hết rồi nè. Giận chuyện gì vậy ?

— Nào có chuyện gì đâu.

Trang cười bí mật :

— Thiệt không chuyện gì hả ? Người ta đã nói từ đầu, bà Quế ghê lắm, chơi không nổi đâu. Đã không nghe còn có vẻ giận người ta nữa, bây giờ thì biết nhé.

Lua nuốt nước bọt. Không, Quế đâu có gì xấu với Lua trừ việc giận nhau hôm nay. Trang tiếp :

— Vừa mới không chơi với nhau đã nói

xấu nhau rồi, Sợ luôn.

Lụa giật mình :

— Nói xấu chuyện gì ?

— Con Kim vừa mới kể lại lúc nãy. Con Kim nói con Quế nó không dám chơi với Lụa vì Lụa ghê lắm. Lụa có bồ, Lụa không hiền lành gì, chơi rồi để mà bắt chước à.

Lụa đưa tay chùi nước mắt. Cô vừa giận vừa xấu hổ. Lẽ nào Đan Quế lại đặt chuyện ra để bôi xấu Lụa. Mà Bình có phải bạn riêng mình Quế đâu. Tại sao bỗng dưng Quế thù hằn mình. Trang thấy Lụa chùi nước mắt thì cuống quýt :

— Ê Lụa, nó nói mà tao đâu có tin. Con đó ưa đặt chuyện tầm bậy tầm bạ. Lụa, đừng chơi với nó nữa nghe.

— Chắc Kim bày đặt. Quế không nói vậy đâu.

— Thì Lụa hỏi con Kim đi. Nó không nói làm sao con Kim biết đã chớ. Xi, Lụa ngu lắm, nó đối với Lụa đâu có tốt đẹp gì mà Lụa bình.

Lụa ngồi chịu trận giờ học cuối. Lụa nghĩ ra rồi. Tất cả tại Bình hết. Thôi, đừng chơi với Bình nữa là xong, Lụa đọc trong một cuốn sách nào đó : *Tình yêu là sự đau khổ ngọt ngào*

và những giọt lệ đẹp. Đẹp ở đâu nào ?

Tình yêu là sự rắc rối, là bà chẳng tình cướp mất sự hồn nhiên. Thôi, chẳng yêu nữa. Nói sao nghe dễ quá, trong khi lòng mình đang muốn tan nát ra.

Lụa đợi tới giờ tan học. Tan học mình phải gặp Quế hỏi cho ra.

Lụa không cần tìm lâu, Quế dẫn xe ra cổng, tay còn vẫy theo Kim : Chiều tới tao, tao kể chuyện này cho nghe. Nhớ nhé. Kim gật đầu, Lụa thấy con bé liếc mình một cái, mặt vênh vênh vào vào coi chẳng giống ai. Lụa vội vã bước tới gần Quế.

— Quế...

— Gì ?

Quế kênh mặt, dừng xe lại. Lụa nghẹn ngào. Thôi đã đến nơi này mình chẳng cần tử tế làm gì. Con giận trào lên, Lụa mím môi nói :

— Quế, tại sao Quế đi nói xấu mình với Kim ?

— Nói gì ?

— Quế bịa đặt toàn chuyện dễ sợ...

— Bịa đặt gì đã chớ. Tui không bịa đặt gì hết.

— Không bịa đặt ? Xi, Quế nói tui có bồ.

Quế dựng đứng chuyện độc địa.

Quế mỉm cười, khinh khỉnh :

— Chuyện đó có chi mà bịa. Thiệt đó mà.

Lụa không cầm được nước mắt. Cô cố rắng :

— Tại sao tự nhiên Quế lại nói thế ?

— Tự nhiên gì. Ai mượn Lụa.

— Mình làm gì.

— Không biết.

— Quế không được nói xấu mình. Mình đâu có phải là hạng người tầm bậy tầm bạ. Mình cóc cần, không chơi thì thôi.

Quế cười cười :

— Ai mà dám chơi với Lụa.

Lụa bật khóc :

— Ừa, mình xấu lắm, đừng chơi.

— Dĩ nhiên. Không xấu mà vậy. Lụa chỉ đánh lừa được ông Bính chứ đánh lừa được ai. Lụa xám mặt. Tay chân cô run lẩy bẩy. Chưa bao giờ Lụa bị sỉ nhục tới thế. Đồ tồi. Quế tồi quá. À, mình hiểu ra rồi. Tất cả chỉ vì Bính đây mà. Không còn nghi ngờ gì nữa, con nhỏ này cũng yêu Bính. Trời ơi, chi mà kinh khủng vậy, cả bà Tư, rồi tới Quế, họ cùng về một phe với nhau để bứt mình ra khỏi Bính. Không cần họ bứt đâu. Cho họ đó, đem về

mà kho, mà ướp muối, làm mắm để dành. Đan Quế vẫn cái giọng như chém chuối :

— Rồi chưa, cho người ta đi.

Lụa không nói được một câu nào nữa. Cô lẳng người nhìn Đan Quế dẫn xe đi xa mình dần. Một vài cô nhỏ tò mò nhìn Lụa, Lụa vội vã đưa tay dụi mắt, làm ra vẻ như bị bụi bám vào mắt, rồi ra cửa. Quế đang dừng lại bên kia đường, nói chuyện với một người nào. Lụa nhìn, mặt cô càng tái hơn khi nhận ra người bên kia đường là Bính. Bính đang dõi mắt qua bên này cổng trường và Quế thì đang nói huyền thuyên. Lụa bặm môi, lặn vào đám đông, đi vô lại sân trường. Lụa cứ đi vòng quanh trong sân, lòng nóng như lửa đốt. Cảnh Bính với Quế đứng bên kia đường, trước cổng trường làm cho cô đau lòng. Cô chỉ muốn được tới một chỗ nào yên tĩnh để khóc cho vơi sự buồn tủi, thất vọng.

Đến khi học sinh đã vắng, Lụa ra tới thì không thấy Bính và Đan Quế đâu nữa. Lụa chờ hoài mới có một chuyến xe Lam còn chỗ. Về tới nhà, bà Tư căn nhắc :

— Nữa, mày lại về trễ. Ham chơi vừa vừa nghe chưa.

— Ham chơi gì. Em đi xe Lam thì phải về mượn chớ.

Chị Tư ngạc nhiên :

— Ủa, con Quế không chớ máy nữa à ?

— Không.

Chị tò mò :

— Bộ giận nhau.

Lụa làm thinh. Chị Tư cười :

— Giận nhau rồi phải không ? Biết ngay mà. Máy mà chơi với ai bền được. Nó giận máy hay máy giận nó.

— Mặc kệ chuyện bọn em. Ai mượn chị xía vô.

— Con này hỗn. Tao đập cho một đập bây giờ. Máy giận nó chớ tao làm gì mà máy gây tao. Xí, cái mặt đó có chớ nó chơi với.

— Em không cần.

— Tao không nói với máy nữa.

— Không nói thì thôi.

Đã lỡ nói không nói, chị Tư làm thinh thiệt. Lụa lên lầu, cắt sách vở. Cô lợi dụng một mình trong phòng riêng, Lụa nằm vật xuống giường khóc vùi. Tức quá là tức. Sao ai cũng ghét mình, mình đâu có làm gì ai ? Lụa dấm tay xuống giường : Tui đâu có làm gì ai đã chớ.

Khóc nữa, chỉ có khóc mới làm Lua nhẹ người được.

— Trời ơi, xuống ăn cơm. Bắt cả nhà ngồi đợi sao đây.

Thằng Minh đá vào cửa rầm rầm. Lua ngồi dậy :

— Xuống đi. Chị xuống liền giờ.

Lua lau mặt soi gương. Mắt cô đỏ hoe. Dù vậy, Lua không thể bỏ buổi cơm được. Ông già bà già nghi ngờ thì phiền. Thêm bà Tư, bà chỉ đưa đây vài câu thôi, Lua cũng lãnh đủ. Lua đứng hóng gió một chút rồi xuống nhà. Chị Tư mở màn liền :

— Đi học về là ở tiết trên đó. Ai hầu cơm mày đã chớ.

Lua vội ngồi xuống, nhưng bà già đã chăm chăm nhìn vào mặt Lua :

— Ủa, sao mắt đỏ kè vậy ? Khóc hả. Ở trường làm sao đó ?

— Làm sao nữa. Chắc học hành chớ gì. Phạt kỷ luật hay dè rờ bài ?

Nghe ba nói, chị Tư cười cười :

— Con đó vô duyên lắm ba. Nó giận nhau với bạn mà cũng om sòm vậy đó. Con này dữ quá trời. Giận bạn, về nhà nó gây con.

Thằng Minh lợi dụng cả nhà đang chăm

chú nghe chuyện Lua, lừa gắp một miếng thịt kho ngon lành và bự nhất. Vừa nhai thịt, nó vừa góp :

— Con gái rắc rối vậy đó. Sao các bà chơi với nhau hay giận chớ bọn con trai chơi với nhau dễ tính lắm. Đàn ông người ta rộng lượng khoan dung.

— Ổn mày. Con nít ranh mà cũng bàn chuyện người lớn. Mày biết gì ?

— Biết chớ. Biết hôm qua chị tới nhà anh Bình nè.

— Thằng này...

Chị Tư với qua định đánh. Thằng Minh né người. Má gắt :

— Ăn cơm không có đập nhau. Trời đánh còn tránh bữa ăn. Mấy chị em bây đạo này làm sao ấy. Lớn rồi càng khó dạy.

— Con Tư, con lớn rồi phải đàng hoàng cho các em bắt chước chớ.

Vậy là câu chuyện của Lua được nhận chìm, Lua ăn vội vã rồi đứng dậy. — Nó giận bạn bỏ ăn luôn, tức cười không ? Chị Tư phê bình. Lua bỏ ra sân. Câu nói của thằng Minh về chị Tư ám ảnh Lua mãi. Biết chị chiều qua tới nhà anh Bình. Chị Tư tới Bình làm gì ? Họ đã liên hệ gì với nhau ? Lua điên đầu luôn.

Chị Tư rồi Quế nữa. Tất cả đều dính dấp, liên hệ mật thiết với Bình. Bình tới đón Đan Quế ở cổng trường làm gì? Bình đem mình ra làm trò đùa gì đây. Mỗi tình đầu của Lua sao thế thảm quá.

Mình có nên quên Bình không? Quên nổi không? Trời ơi, sao ánh mắt, nụ cười của Bình cứ ám ảnh Lua mãi. Buổi chiều với cơn mưa hôm nào, lần cầm tay đầu tiên còn run rẩy hoài mỗi khi nhớ tới. Phải tìm một nơi nào để chết đi, để khóc lóc, để vật vờ. Trong nhà, bữa cơm đã xong, và chị Tư đang rót nước cho ba má. Lua trở vô phụ với chị Tám dọn dẹp. Sau khi rồi rảnh, chị Tư đi theo trò chuyện với Lua :

— Hôm qua tao tới anh Bình nè. Anh có cả đồng thờ chép tay. Tao rủ con bạn học cùng lớp tới, nó phục Bình quá trời.

Rồi chị thắc mắc :

— Mà sao mày tránh gặp anh ấy hoài vậy. Lần nào anh tới mày cũng bảo tao nói mày đi vắng, đi vắng hoài.

— Em không thích anh ấy. Với lại anh Bình giờ là bạn của chị rồi.

— Mày sao bất thường quá Lua ơi. Khi anh ấy tới mày cũng tử tế một chút chứ.

— Thì chị tử tế đủ rồi.

— Con này. Hôm nay bộ ai mày cũng gây. Mày có đọc mấy tập thơ không, qua phòng tao mà lấy.

— Em không thích thơ.

Và Lua đi nghỉ. Lua gài cửa phòng lại để ngồi chờ người trên ghế. Con búp bê của Bình vẫn nằm dài trên bàn, ngó Lua như muốn hỏi Lua buồn gì? Lua buồn nhiều lắm, buồn ghê lắm. Và Lua lại khóc. Chưa gì mà Lua có quá nhiều kỷ niệm với Bình. Một con búp bê, những cuốn sách để tặng, những lời tỏ tình nồng nàn, thắm thiết, thơ mộng trong một buổi chiều mơ, những bài thơ tình đầu ngập ngừng, đã vương trong tóc nhau, bèn tai nhau hơi thở nồng ấm. Làm sao Lua quên được những kỷ niệm đó? Những giọt nước mắt rơi như không bao giờ ngừng. Bây giờ mình đâu còn gì nữa, không còn Bình, cũng không còn tình chị em với chị Tư, tình bạn với Đan Quế. Mình sẽ trả lại tất cả những món gì của Bình. Con búp bê này nữa. Lua cầm con búp bê lên, cô khóc ròng. Chúng ta phải xa nhau mãi mãi, Xa nhau mãi mãi. Lua nói với ai đây? Đâu phải nói cho con búp bê vô tri giác này nghe, mà nói để tạ từ với Bình. Phải rồi, người ta khinh mình quá

mà. Người ta hẹn tới trường đón mình nhưng để đón nhau. Họ cười nói với nhau trên sự đau khổ của mình. Lúc đó, Bình đâu thềm hiều là mình đang chết bầm chết dập ở một góc sân trường.

Lụa vội ngừng khóc. Có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, rồi giọng thẳng Minh :

— Chị Lụa. Chị Lụa...

Lụa vẫn ở trong phòng, hỏi ra :

— Gì đó.

— Mở cửa em nói chuyện này cho nghe nè.

— Thì nói đi.

Lụa hé cửa. Thằng Minh chui tọt vào. Nó lôi trong túi áo ra một phong bì thư. Lụa hồi hộp gờm. Cô đoán ra thư của ai ngay. Minh nói :

— Cửa anh Bình đó. Anh đi lui đi tới, đợi hoài ngoài đường. Em ra mua kem gặp anh, anh kêu lại. Nói đưa cho chị mà đừng cho ai biết.

Lụa cuống quít, nhưng cô còn che đậy bằng sự gắt gỏng :

— Ai mượn mày cầm về. Kỳ chưa.

— Kỳ há. Kỳ thì đưa đây. Để đưa cho bà Tư vậy.

— Xí. Làm bộ.

Lụa giựt lá thư. Thằng Minh cười hề hề :
— Công cầm về là một túi kem đó. Bỏ tú
lạnh ăn giờ tới chiều chắc mới hết nổi... Ủa, gi
mà chị khóc ? Nó nhăn mặt. Con gái kỳ quá,
lúc nào cũng khóc được. Ăn cà rem không ?

Lụa lắc đầu. Thằng Minh biến. Cô cầm lá
thư của Bình. Mình có nên để nguyên thế này
để trả lại cho anh ấy không ? Mình sẽ trả cùng
với những thứ mình đang giữ. Nhưng lòng tò
mò xúi dục, Lụa không để yên lá thư. Nàng
mở đọc :

Lụa,

*Anh rất làm ngạc nhiên khi thấy Lụa tránh
gặp mặt anh. Nào anh đã làm gì lầm lỗi để
Lụa đối xử với anh như thế ?*

*Anh rất khổ tâm. Anh tới cổng trường đón
Lụa nhưng không gặp Lụa. Đan Quế cho biết
là Lụa cũng không cần Quế làm tài xế nữa rồi,
chắc Lụa có tài xế mới. Anh hỏi thêm, Quế bảo
không biết gì hơn, vì Lụa không muốn chơi thân
với Quế nữa. Tại sao thế Lụa ? Tại sao Lụa
tránh gặp mặt anh. Mỗi lần anh tới nhà, chị
Tơ đều nói Lụa đi vắng, nhưng anh biết chắc
chắn Lụa có nhà. Lụa ghét anh tới vậy sao ?*

*Anh rất thương yêu Lụa, nhưng anh không
phải là người đi cầu cạnh, xin xỏ tình yêu. Vậy*

Lụa hãy cho anh biết. Dù Lụa không yêu anh nữa, hay có khinh ghét anh, cũng cho anh biết một lần để anh không thắc mắc gì nữa. Cũng may những lần anh tới, Tơ đã vồn vã đón tiếp anh, chứ không, anh qué như thế nào ?

Anh mong tin Lụa. Hoặc Lụa gửi thư, hoặc Lụa đến gặp anh, chiều thứ năm này. Chiều thứ năm anh sẽ không đi đâu hết, chỉ ở nhà đợi Lụa, mong Lụa.

Anh không đủ kiên nhẫn để chịu đựng sự dày vò lâu hơn, Lụa hãy cho anh biết. Nếu Lụa không còn mến anh, anh sẽ không bao giờ làm phiền gì Lụa nữa. Anh chỉ xin giữ lại tất cả những gì mình đã cho nhau, để làm kỷ niệm mối tình đầu, dù anh ngu đần, vụng dại.

Anh chờ Lụa.
Nguyễn Bình.

Lụa cắn môi. Đừng khóc, đừng để nước mắt trào ra nữa. Ta sẽ không tới gặp Bình đâu. Gặp nhau làm gì để càng thêm khó xa nhau. Bình đã có chị Tơ đó, có Đan Quế đó. Họ sẽ vui trên sự đau khổ của mình một cách tỉnh bơ mà. Bình nói dối đấy thôi. Chính mình đã trông thấy tận mắt cảnh Bình đón Quế và hai người trò chuyện.

Lụa gạt nước mắt. Cô bỏ tờ thư vào phong bì, dấu vào ngăn kéo. Con búp bê vẫn nhìn Lụa như hỏi han, chờ đợi. Lụa dăm dăm nhìn con búp bê, và cô ôm mặt khóc òa. Rồi cô vừa khóc vừa viết thư cho Mai. Làm như Mai mới là bạn thân, mới là người cô sẵn sàng tâm sự. Nhưng rồi Lụa lại vò nát lá thư. Nói cho nó biết rồi nó viết thư an ủi. Mà những lá thư đó dăm lọt vào mắt bà Tư trước lắm. Lụa lại nhặt những tờ giấy đã vò nát lên, xé vụn.

Lụa mệt mỏi, buồn chán bước xuống xe Lam. Cô chợt nhận ra là mình đã hấp tấp hô xuống xe sớm quá, còn một đoạn đường xa nữa mới là đầu hẻm nhà mình. Lụa tắc lưỡi : Thấy kệ. Mình mất hồn mất vía ở đâu không biết. Nhưng hôm nay là thứ sáu. Một ngày thứ năm cố gắng, xích chân không tới nhà Bình, bây giờ Lụa như rã người, chẳng còn thiết gì nữa hết. Trường học, bảng đen, chữ nghĩa nặng như đá, khô như gỗ, lời giảng không bay vô tai nào nên chẳng lọt ra khỏi tai nào. Một ngày thứ năm, trời đất như sắp tận thế, quả đất sắp hết quay. Lụa đã nằm

xuống, ngồi dậy, mặc áo, thay áo, đứng trước gương xỉ vả mình. Đi hay không? Mi đi hả? Mi ngu lắm. Mi ở nhà hả? Không được hả? Tao ghét mi. Lua ơi, tao ghét cái mặt mi. Cuối cùng, thì giờ trôi qua thật dễ sợ, như gươm dao gì đâu, chém nát như cả tâm hồn lẫn thể xác của Lua.

Lua suýt té vì bước vào một ổ gà trên lề đường. Chân cô quẹo qua bên, khi gượng lại được thì đau điếng. Còn ngượng nữa chứ. Mấy đứa con nít trông thấy bèn ề ề, mắc cỡ chưa. Lua vừa mắc cỡ vừa nổi cộc. Bước mau cho qua khoảng đường này, gồm, con nít ở đâu mà như kiến. Lua cố gượng để khỏi há miệng ngáp. Khóc chán, quay quắt chán, rồi lười biếng và bây giờ chỉ buồn ngủ. Vậy mà khi nằm ngủ thì đổ ngủ được đi. Sao mà cái gì cũng buồn, cũng ứa nước mắt được. Trời buồn, cây cối buồn, cảnh trời đất như loại trừ Lua ra, dành cho ai mà không cho Lua dự phần nữa.

— Lua.

Lua giật mình. Cô tránh sát vào phía trong lề đường. Chỉ cần nghe gọi, Lua đã biết là ai rồi. Cô càng cúi gằm mặt xuống.

— Lua, anh muốn hỏi Lua một chuyện.
Tại sao hôm qua Lua không đến.

Lua muốn khóc. Khóc vu vơ thương trăng thương gió còn được, huống gì chuyện chính lòng mình. Ở tuổi của Lua đang tràn đầy sự mơ mộng và cũng tràn đầy nước mắt. Ghét mình ghê đi. Giá lúc này mình đừng rớt nước mắt, mình bình tĩnh một chút.

— Lua, mình vô quán nước nói chuyện một tí đi. Anh năn nỉ Lua.

— Không.

Bính đi sát vào Lua hơn :

— Lua giận anh chuyện gì vậy ? Sao tự nhiên lách mặt anh. Nếu anh có làm gì Lua không bằng lòng, Lua cũng phải cho anh biết chứ. Thiệt mấy hôm nay anh không học hành gì được. Lua giận anh gì vậy ?

Lua đưa khăn tay chùi nước mắt :

— Anh đừng gặp Lua nữa. Lua đã hết... đã hết... Hic... Lua hết thương anh rồi.

Khỉ quá, cố gắng đừng có nắc lên, vậy mà cũng phải nắc nở hai ba lần mới nói hết câu. Bính nín Lua ngay giữa đường làm Lua quê quá, nổi cáu :

— Anh làm gì vậy ?

— Trả lời cho anh biết đã. Lua không thể

vô lý như thế.

— Gì đâu mà vô lý.

— Lua không nên đem chuyện tình yêu ra mà đùa bỡn. Lua ác lắm.

— Hừ, anh ác thì có. Anh đừng có đung vào tay tôi. Người ta ngó kỳ quá.

— Tôi ác ? Ác gì mới được chứ.

— Anh biết đó.

— Tôi biết. Tôi chẳng biết gì cả. Tự nhiên Lua lánh mặt, Lua tránh luôn cả Đan Quế là làm sao ?

Nghe nhắc tới Đan Quế, Lua ghen ngào :

— Anh đừng nhắc tới Đan Quế nữa. Tui không bạn bè với ai hết.

Giọng Bình câu kinh :

— Lua vô lý lắm, Đan Quế làm gì mà Lua giận ?

Ờ. Lua cắn môi. Đan Quế làm gì thì Bình biết sao được. Mà chuyện Quế với Lua thì ăn nhằm gì Bình đã chứ. Hay là... Biết rồi, họ bình nhau, họ thân với nhau rồi cả hai muốn làm khó dễ mình đây mà. Lua khổ quá, không còn biết xấu hổ nữa, cô đưa khăn tay lên mặt, lau hoài những giọt nước mắt.

— Lua, anh xin lỗi. Lua đừng khóc.

— Anh đang ra.

— Lua đừng đuổi anh. Tại anh buồn quá. Tại Lua làm anh lo quá. Nói với anh đi Giận anh gì thì nói đi.

Lòng mình sao mềm quá. Mới nghe Bính dịu giọng van lơn, Lua đã muốn lạc lòng rồi. Hình như có mấy người đi đường đang nhìn hai người ghê quá. Lua cố đấu dịu :

— Tại anh đó.

— Tại anh làm sao ?

— Thì tại anh mà Lua bị bao nhiêu chuyện rắc rối. Chị Tư suốt ngày hạch hỏi, còn con Đan Quế thì quạu cọ, gây gổ, rồi nghỉ chơi với Lua chớ Lua nghỉ chơi với nó hồi nào.

— Có vậy mà cũng giận anh. Lua con nít quá. Làm anh hoảng luôn, tưởng chuyện gì ghê lắm.

— Ghê chớ sao không ?

— Gì đâu mà ghê. Thiệt Lua làm anh hoảng rồi mất hết bình tĩnh.

— Có nhiều chuyện đâu nói với anh được. Mới hôm nọ thấy anh tới đón Quế này. Hai người vui vẻ ghê.

Bính bỗng bật cười :

— Thôi, anh hiểu rồi. Lua ghê lắm nhé. Vậy mà cứ tưởng là hiền. Nếu Lua muốn, anh không gặp Quế nữa. Để anh giải thích. Hôm

đó anh tới trường tìm Lua, rồi gặp Quế đó chớ. Mọi lần Lua đi về cùng với Quế. Hôm đó Quế nói có người tới chở Lua rồi. Anh hỏi có phải Tư không, Quế lắc đầu có vẻ bí mật lắm. Anh cũng buồn, cũng nghi chớ bộ.

— Con Đan Quế hiềm độc lắm.

— Thôi mà, Lua không chơi với Quế thì ăn nhằm gì tới anh đâu. Giận anh có phải oan cho anh không. Đã bình tĩnh chưa để anh giải thích cho nghe.

— Thì nói đi.

— Thế này nhé. Anh nói phải nghe cho ra chữ không được giận. Lua phiền chị Tư, phiền Quế rồi đổ lên đầu anh. Làm anh lo xẩn vẩn bấy lâu nay, có phải như vậy là Lua bậy không. Ví dụ Lua giận Quế, rồi Lua giận luôn anh, Lua không vui chớ Quế có gì không vui đâu. Lần sau có gì nói với anh chớ đừng vậy nữa nhé.

— Anh làm sao biết được Lua có nhiều chuyện khổ tâm lắm.

— Thôi, hôm nay gặp Lua, anh đỡ thắc mắc. Vậy cho anh biết còn giận anh không? Đã thấy Lua vô lý chưa?

Lua thấy lòng đã nhẹ nhàng hơn. Thật ra, chuyện đâu có gì trầm trọng. Vậy mà bao

nhiều ngày cô thắc mắc, tưởng như không còn một lối nào để thoát ra. Lua gượng cười :

— Anh để Lua về đã, bữa khác gặp nói chuyện lại.

— Không. Lua phải nói không giận anh nữa.

Đâu còn gì bận trong lòng để giận nhau nữa đâu. Vậy mà mấy phút trước đây, tưởng không ngó nhau được nữa. Lua lí nhí :

— Thì giận gì đâu.

— Vậy chiều nay anh đợi ở nhà. Đến không ?

— Không biết.

— Anh cứ đợi.

Lua còn cố hờn dỗi :

— Không biết đâu nghé. Chưa chắc Lua đến, ở đó mà đợi.

— Anh cứ đợi.

Lua dừng lại :

— Thì đợi. Nhưng anh đừng đi theo, để Lua vô nhà đi.

— Không. Ngó anh, cười một cái đã.

— Không.

— Không thì anh đi theo vô nhà cho coi.

— Lý.

Lua đành phải cười. Bình còn dặn với :

— Nhớ nhé.

— Không nhớ gì hết.

Cảnh đời tươi vui lại tới làm quen với Lua, thân ái, không một chút ngỡ ngàng. Cô hàng bán sinh tố hôm nay cười đẹp chi lạ. Cái mặt anh chàng Hải cười cười muốn làm quen với Lua mà làm quen hoài không được thấy cũng bớt dễ ghét hơn mọi hôm. Cửa ngõ nhà Lua đâu có sơn lại mà màu sắc cũng mới mẻ. Trên cây mận, những chùm trái đỏ tươi lấp ló trong đám lá xanh, du dỗi.

Buổi trưa, Lua cố giữ vẻ mặt bình thản hàng ngày để đánh lừa chị Tơ. Để chị không biết gì hết. Chắc chị thấy mình không còn thân thiết với Bình, chị khoái lắm. Còn Bình, với chị Tơ, chị chẳng có thể khoái Bình đâu, nhưng nếu Bình thích Lua thì chị Tơ không bằng lòng. Chiều hôm nay, mình bắt Bình phải bừa với mình một điều là trước mặt chị Tơ, hai đứa phải coi như chẳng hạp gì nhau, nói chuyện với nhau chẳng qua là vì lịch sự vậy.

— Chiều nay tao đi may áo dài. May có đi đâu không?

— Chưa biết.

— Ê. Nếu chiều nay anh Bình lại may nói họ là tao chép chưa xong cuốn thơ của anh cho

mượn. Mai mốt tao trả. À, mà mày không thích gặp anh ấy hả. Vậy thì mày nói với thằng Minh nói lại cũng được nghe. Tao hẹn anh chiều nay tới lấy đồ, nhưng mà tao nóng lòng đi may áo dài. Cũng có thể tao về kịp lắm.

Chị Tư nói vậy mà chị ngủ giấc trưa li bì. Khi Lua đi rồi chị chưa dậy. Chị ấy thay đổi chương trình soàn soạch ấy mà. Khi ngủ dậy, mục đi may áo của chị sẽ dời vào hôm sau, rồi hôm sau nữa cũng có.

Khi Lua nhón gót bấm chuông nhà Bình, Bình như đã chờ đợi sẵn, chính anh mở cửa cho Lua.

— Tưởng Lua không đến chứ.

— Định không đến nhưng lại sợ người ta đón đường.

— Người ta là ai? Không nói người ta nghe. Hỏi thăm một câu đi.

— Không.

— Khó há. Vậy mời vào nhà vậy,

Lua cố nhin cười. Hôm nay, Bình làm dáng trông thấy. Áo sơ mi trắng mới. Tóc chải bông bênh kiêu mây trời. Đầu cô thoáng một câu hỏi tinh nghịch: Có cần máy sấy tóc không đó? Lua ngó quanh quất:

— Bà cô của anh có nhà không đã. Sợ chết.

— Gì mà sợ. Vô đi.

Lụa cảm thấy như ở đâu đó có một đôi mắt đang ngó mình trừng trừng. Cô đứng khựng lại. Bính lên giọng :

— Bộ có bà rồi bà ăn thịt được hả. Bà đi chợ rồi. Yên tâm đi.

Bính tiến lên đẩy cửa. Lụa rút rè bước vào. Hai cánh cửa sổ được mở ra lùa vào phòng một ánh sáng trong trẻo, mát dịu hơi lá cây. Căn phòng như vừa mới được xếp đặt lại, khéo léo, kín đáo. Không hiểu sao Lụa không ngồi xuống ghế sa-lông, mà tới đứng nơi bàn học của Bính. Nàng bắt gặp những tờ giấy bừa bộn ghi những giòng thơ dập xóa lung tung. Bính bước tới định dăng nhưng Lụa giữ lại. Vô tình, tay Bính chụp vào bàn tay của Lụa. Lụa rút ra dấy nẩy :

— Anh kỳ.

— Xin lỗi Lụa.

Lụa kéo áo ngồi xuống. Bính đã thả mấy tờ giấy ra. Lụa mở lớn mắt :

— Anh làm thơ hả ?

— Ừ, thơ tình ?

— Thơ tình tán ai đó,

— Cho một người.

Lụa cảm thấy nhột nhột. Bính đứng gần

cô quá, cô cảm thấy hơi nóng quện cùng một mùi lạ lan man qua da thịt cô. Bất giác Lua thu người lại, hơi thở của Bình sát bên má Lua làm cô nóng bừng bừng. Mình phải nói gì thêm chứ. Nhưng sao nghĩ hoài không ra. Lua thu cả hai tay vào vạt áo dài. Lua nhìn Bình, cô vội cúi ngay xuống. Đôi mắt của Bình nhìn cô như muốn thôi miên :

— Anh kỳ.

— Kỳ gì đâu. Sao chê anh hoài vậy ?

— Gì nữa. Một người của anh là ai đã chứ ?

Cho biết được không ?

Hỏi xong, tim Lua đập thình thịch. Hồi hộp chết được. Đúng là mình mở đường cho voi chạy rồi. Biết ngay mà, Bình đáp ứng ngay :

— Lua chớ ai.

— Ý. Gì. Em hả. Sức.

Và Lua ngượng quá, nói lạc cả giọng luôn :

— Làm cho ai đấy chớ. Cho Đan Quế hả ?

Hay cho bà Tư ?

— Lua. Em mà còn nói giọng đó nữa...

Bình đưa tay ra. Nhưng Lua đã dấn kín vào trong áo, Bình đành buông tay xuống. Lua đứng bật dậy, đi lại sa-lông. Bình theo Lua, ngồi đối diện. Lua đã bình tĩnh lại, cô cười :

— Nào, anh có chuyện gì thì nói đi.

Giọng Bình nhỏ hần lại :

— Lua. Em đã hết giận anh chưa ?

Lua mím môi. Hết giận thì cô hết giận từ khuya rồi. Nhưng trả lời là không giận nữa thì Lua không trả lời được. Bởi vậy, Lua làm thinh. Bình thắc mắc :

— Bộ giận anh dữ vậy hả ? Anh có làm gì đâu ?

Đúng vậy. Bình đâu có làm gì để Lua giận. Nhưng Lua vẫn có trăm lý do để giận chàng. Có những hờn giận vu vơ sao Bình không biết tới nhỉ ? Con trai sao vô tâm quá. Con gái bằng tuổi Lua là cả bao nhiêu vấn đề, con trai ở tuổi Bình, đã cách tuổi Lua xa, vậy mà lòng họ trong veo, thẳng băng, không có chút rắc rối nào hết.

Tự nhiên Lua thấy chẳng còn chuyện gì để nói với Bình nữa. Và vô lý cứ ngồi đề lâu lâu ngó nhau cười một cái. Lua lên tiếng :

— Bây giờ Lua nói Lua không giận anh nữa. Vậy đã hết chuyện chưa để Lua về.

— Không giận mà sao lại về ?

— Ở lại làm gì ?

— Nói chuyện chơi.

Chán không. Lua lắc đầu :

— Anh đọc thơ cho Lua nghe đã. Bài mới

làm ấy.

Bính mở lớn mắt.

— Lua ghét thơ lắm mà.

Bà Tơ nói thế mà Bính tin được. Lua thất vọng. Sao Bính chẳng hiểu sâu một chút. Bây giờ giải thích làm sao đây? Lua đành cười:

— Hồi đó không thích. Giờ thích rồi. Vì vô lễ Lua không thích thơ hoài, để anh làm thơ đem đọc cho chị Tơ với Quế nghe hoài sao?

— Thật hả. Vậy anh có cả chục bài thơ để cho Lua đọc.

— Cả chục bài thơ chưa làm phải không?

Lua cười khúc khích. Khi ngẩng lên, Lua thấy Bính đang nhìn ra cửa. Cô đưa mắt theo. Chiếc khăn đang vò trong lòng tay bỗng rơi xuống đất. Chị Tơ đang bước trên lối trái sồi, lơ ngơ nhìn vào.

— Anh Bính.

Lua kêu lên. Chưa chi mặt đã tái ngắt. Cô cúi xuống lượm chiếc khăn. Chị Tơ đã vào gần, cánh cửa không đóng và Tơ đã nhìn vô thấy Lua. Chị khựng lại một chút, hơi ngạc nhiên, rồi lấy ngay vẻ ngạc nhiên bằng một nụ cười. Lúc nào môi chị cũng có nụ cười đó. Nụ cười không ai hiểu ý nghĩa gì cả.

— A, có con Lua ở đây...

Giọng chị thiết cao, thiết trong. Và đang rút rè, chị mạnh dạn bước vào. Làm như Lua là vị cứu tinh của chị vậy. Chị liếc Lua một cái, rồi đôi mắt đong đưa về phía Bình :

— Tơ đến có gì phiền cho hai người không?

Bình rất bình tĩnh :

— Tại sao lại phiền. Tơ ngồi đi. Lua cũng vừa mới tới đó.

— Nó đi từ lâu rồi mà giờ mới tới đây. Chắc đi chơi đâu hén ?

Chị lại liếc Lua. Chưa bao giờ Lua thấy chị Tơ để lộ cái dã tâm ra ngoài lộ liễu tới như thế. Nhưng vô lễ ngồi im chịu trận, Lua cũng gượng cười. Chị Tơ lại phớt tỉnh :

— Bộ hai người có chuyện gì cần nói với nhau hả ? Bộ tui phá đám hả.

Bình cười :

— Đâu có gì. Tui này nói chuyện tầm phào ấy mà.

Chị Tơ có vẻ thích thú :

— Vậy hả ? Tơ cũng khoái chuyện tầm phào lắm. Cho Tơ góp chuyện được không ?

— Cũng vừa mới hết chuyện tầm phào. Lua định về đó.

— Còn Tơ, Tơ có con bạn ở gần đây. Tới nhà nó không gặp, định tạt qua đây nhờ anh

chút việc. Nhờ được không ?

Lụa cắn góc khăn tay. Đau khổ mà cười hòa theo sự vui vẻ của chị. Bính làm ra vẻ chú trọng :

— Chuyện gì ? Sợ có vượt ra ngoài khả năng của tôi không ?

— Không đâu. Biết anh làm được mới nhờ chứ. Chuyện ở trường ấy mà. Tụi này định làm bích báo, muốn có mấy bài thơ của các thi sĩ tiền chiến nói về thời cấp sách đỏ anh. Biết anh là một kho thơ, tới nhờ anh tìm giúp, chắc thế nào cũng có.

— Tôi sẽ cố gắng. Bao giờ Tơ cần.

— Càng sớm càng tốt anh. Hôm nào Tơ ghé lấy.

Và Tơ ngó Bính, môi chị nở nụ cười đẹp nhất :

— Và bây giờ thì Tơ về.

Chị quay sang Lụa :

— Lụa về sau nghe.

Bính vội vã :

— Tơ ngồi chơi đã. Làm gì mà khách sáo thế ?

— Thôi...

— Thôi là sao ?

— Thôi là về. Tơ sợ lắm, đi chơi không về

lo bữa cơm chiều bà già đánh cho ấy.

Trời ơi. Làm bộ. Chị mà làm bếp rồi gãy hết móng tay tô hồng, hư mất làn da đang tốn của tốn tiền nuôi dưỡng kem tốt? Bộ chị không ngượng gì hết với mình sao đây? Mà chị ngượng gì nữa, mình đang là một kẻ bị lép vế, teo tới xương sống rồi. Lựa lạnh mình trước đôi mắt chị Tơ khi hướng về Lua :

— Mà chưa về hả? Tao về trước.

— Ôi. Trước sau gì thì mình cũng sẽ bị bà hành hạ tới da tới xương.

Lua đáp gọn :

— Chị về đi. Em về liền.

— Mà cứ thông thả. Đi đâu mà vội.

Và chị ngó Bình :

— Tơ về nghe. Thôi... đừng có đưa làm gì mất công. Tơ ra một mình được rồi.

Chị lại cười, ngó lui :

— Hồi nãy đứng ngoài ngó vô thấy không có chó, biết chó bị nhốt mới dám tự tiện đẩy vô. Nhà anh có chó dữ bỏ xù ấy.

— Chó thôi chó người đâu có dữ.

— Biết đâu được?

Vạt áo dài của chị kéo qua, che mắt Lua rồi vụt biến mất. Sự lo sợ bỗng hết trần lì, và tim bỗng đập mạnh như muốn vỡ cùng lúc

với tiếng dội ngoài cửa sắt. Bình nhìn Lua, mắt thương xót :

— Lua, làm gì mà sợ dữ vậy. Coi tay Lua...

Lúc này Lua mới nhận ra bàn tay mình đang run rẩy trên vạt áo trắng dài. Sự chú ý của Bình làm cho Lua ngượng quá, hóa giận. Đang nguội ngất, tái tê vì sợ, Lua bỗng nóng ran. Cô đứng dậy :

— Lua về.

— Kìa, Lua. Lua ngồi xuống đi.

Lua rời cả người xuống ghế. Cô ôm đầu :

— Anh thiệt rắc rối. Rồi Lua nói làm sao với chị Tư đây.

Bình ngạc nhiên :

— Nói gì ? Bộ Tư cấm Lua không được làm quen với anh sao ? Anh quen với Lua trước cơ mà...

— Nhưng Lua tới đây...

— Thì có làm sao ?

— Chị ấy sẽ ghét Lua, sẽ...

Bình nhăn mặt :

— Lua chỉ tưởng tượng.

Ngủ ối. Anh có làm con gái đâu mà biết. Bọn con gái rắc rối mọi bề. Bọn con gái có ba bốn cái lưỡi, năm bảy lá gan, đầu óc từng ngăn từng lớp. Lua muốn khóc luôn.

— Bộ Lua buồn anh hả ?

Lua thở ra. Nghe mà hết buồn luôn. Thôi, về quách cho xong. Hôm nay sao quả tạ chiến rồi. Về nhà mà lãnh đủ.

Bính ngạc nhiên đi lò rò theo sát Lua :

— Bộ Lua sợ thiệt hả ?

Lua dẫu môi, mắt trút hết oán hờn vào Bính :

— Tại anh hết đó.

— Tại anh ?

Bính như trên trời rơi xuống. Cố gọi với theo Lua :

— Lua. Lua.

— Anh vô đi.

— Không. Lua. Lua giận anh hả ? Lua, Lua vô lý.

Lua vô lý. Lua độc tài. Lua tàn nhẫn. Lua đang teo nữa đây. Thôi đừng để anh ấy hét vang đường rồi những màn lò rò đứng trước công trường, lò rò theo vào hẻm nữa. Lua đứng dừng lại :

— Anh vô đi rồi Lua về.

— Lua không giận chứ ?

— Không.

Lua cố mỉm cười. Bính vẫn đứng ngó theo, ngạc nhiên, ngơ ngác, tối tăm mặt mũi.

Còn Lua, tất cả mọi điều Lua tưởng tượng trên đường về đều không kinh khủng bằng sự thật. Lua vừa bước vào nhà đã thấy chị Tơ. Mọi chị mím lại, mắt độc ác. Chị ngó Lua như ngó một con quái vật hay một con bú dừ trong sở thú. Lua đợi chị nói một câu gì. Nhưng chị không nói, chỉ có đôi mắt của chị chiếu hoài những tia miệt thị, khinh bỉ, riễu cợt lên người Lua. Rồi đôi mắt chuyển sang sự ghê tởm. Lua đứng như trời trồng, cảm tưởng mình như nhóp từ chân lên tới đầu. Và không chịu đựng được cái nhìn đó, Lua vùng bỏ chạy lên cầu thang.

— Lua.

Lua khóc. Đứng lại. Chị Tơ tiếp tục ngó bằng con mắt khinh bỉ :

— Giỏi lắm. Nứt mắt đã tới nhà trai.

Lua muốn nhào xuống cắn cho chị một miếng. Còn ghê gớm hơn nữa, Lua muốn có một cái đinh để đâm vào mắt chị.

— Chị chỉ nói em. Bộ chị đẹp dễ, sạch sẽ lắm.

Chị cười bằng giọng mũi và mặt chị kênh kênh.

— Tao tự hào tao sạch sẽ hơn mày. Mày giỏi nói nữa đi, rồi lát ba về, mình nói chuyện.

Thôi, Lua thua. Cô lủi thủi đi lên phòng. Bắt đầu từ giờ phút này, Lua sẽ không còn thanh thoi, cô sẽ bị đày đọa như một nô lệ dưới mắt chị. Lua chờ đợi chị khui cho cả nhà biết. Nhưng chị Tư độc ác hơn Lua tưởng. Chị giữ lấy một mình, giữ lấy để độc quyền hành hạ Lua.

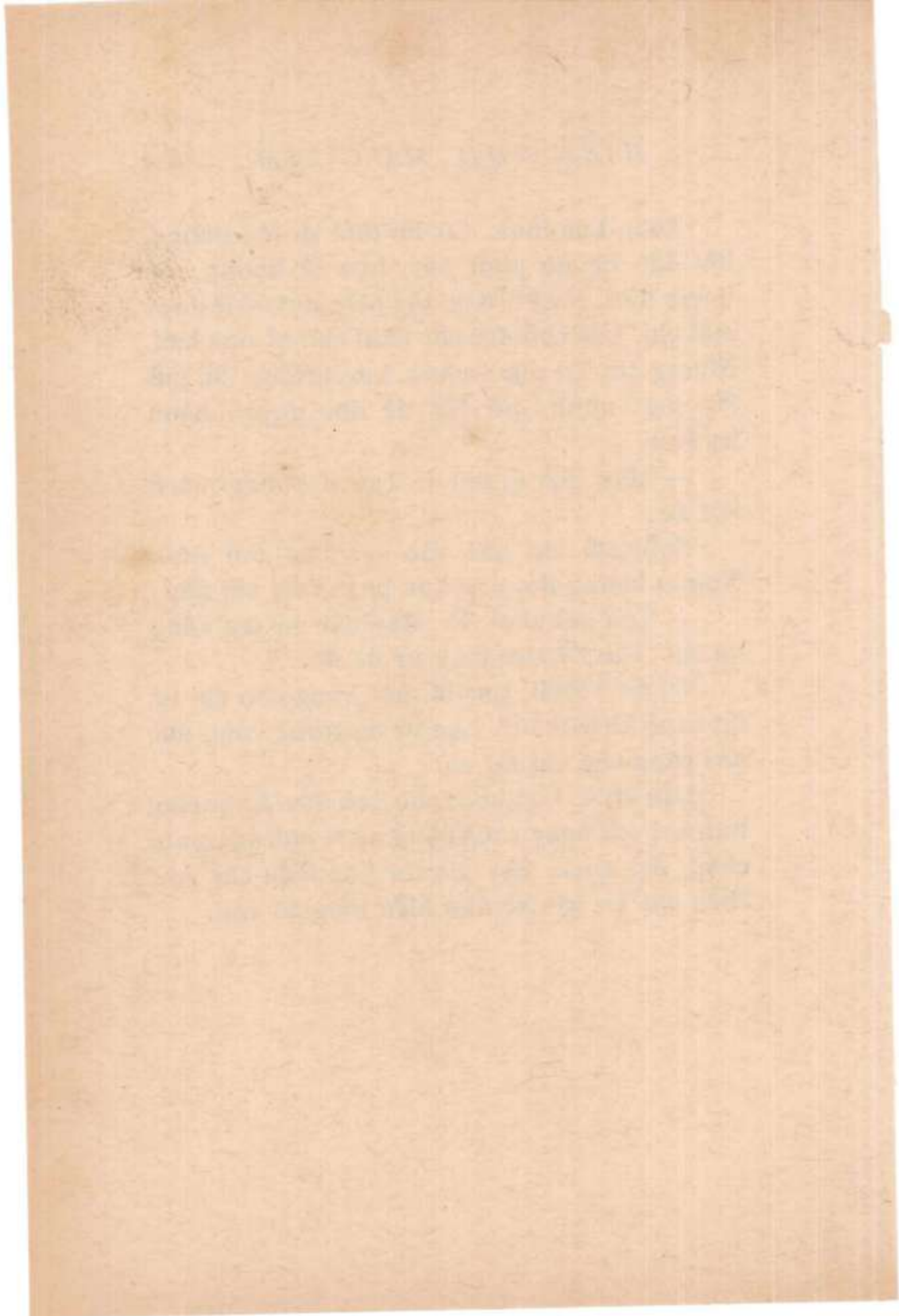
— Mày năn nỉ tao đi. Tao sẽ không mách với ba.

Buổi tối, chị ghé vào tai Lua nói nhỏ. Nhưng không đợi cho Lua phản ứng chị tiếp :

— Tao nói chơi đó. Mày năn nỉ tao cũng vô ích. Tao để cho mày tự do đó.

Tự do ? Phải, Lua là một vùng cho chị tự do oanh kích thì có. Lua tự do trong vòng đai nói rộng của chị thì có.

Lua khóc. Lua khóc cho tình đầu. Khóc cho tình chị em ngày càng nặng nề vì những tranh chấp, thủ đoạn. Bây giờ thì Lua hiểu chị Tư. Hiểu chị Tư cặn kẽ như hiểu lòng cô vậy.

CHƯƠNG TÁM

LỐI XỬ SỰ CỦA CHỊ TƠ LÀM LỰA NGẠC
nhiên. Lựa không ngờ chị tàn nhẫn tới thế.
Chị đoán được mọi chuyện rất nhanh. Chỉ
hai ba hôm, chị đã gặp Đan Quế, đôi bạn chềnh
lệnh tuổi tác cố thân ái với nhau, một bên cố
làm ra vẻ người lớn, một bên cố hạ xuống
cho kịp nhõng nhẽo ngây thơ, tạo ra những
chuyện tức cười. Tất cả phơi bày trước mặt
Lựa, cố tình khiêu khích. Họ chờ nhau ở trường
để song song với nhau trên đường về. Ngang
qua chỗ Lựa, bao giờ họ cũng cười lớn, tiếng

cười của họ làm Lua bủn rủn, tím lịm người. Buổi chiều nghỉ học, Đan Quế hay tới tìm chị Tơ. Lua ít khi xuống nhà dưới, cô tránh chạm mặt Đan Quế. Bởi vì đã một lần nghe chuông gọi, Lua ra coi ai. Cô đứng đầu ngay Đan Quế. Hai đứa không hỏi gì nhau, Quế nhìn đi chỗ khác và Lua vô bảo chị ở đi gọi chị Tơ, rồi lần. Tâm hồn Lua không bao giờ được yên ổn. Đôi mắt chị Tơ thả lỏng Lua một cách cố ý. Trước mặt ba mẹ, Chị Tơ cố gắng để hiền hòa với Lua, đóng vai chị cả khoan dung, độ lượng. Thực ra, chị ấy tử tế gì. Lúc sau, chị làm ra vẻ chị đã gia ân cho Lua và Lua phải biết ơn đó mà kết cỏ ngậm vành.

Lua không gặp Bính nữa. Không phải vì Lua giận gì Bính, mà vì Lua buồn. Hai chị em càng ngày càng chia rẽ trầm trọng, và Lua không lạ gì nguyên nhân. Nhưng sự cố gắng của Lua, chị Tơ không biết. Sự nhường nhịn của Lua đối với chị Tơ là một khiêu khích, lì lợm, chống đối ngầm. Đan Quế và chị Tơ bỗng thân với Bính hơn. Đan Quế gần như thường trực ở nhà Lua, và khi Bính tới, chắc chắn chỉ để gặp Lua, thì họ xô ra nói chuyện hết cả thì giờ. Đối thoại của họ được xếp đặt tinh vi. Như khi Bính vừa ngồi chưa nóng chỗ thì

chị Tư đã cười cười, làm ra vẻ chế riếu :

— Bộ con Lua nó giận anh đấy à ?

— Đâu. Có giận gì đâu.

— Sao cứ thấy anh tới là nó lánh mặt. Hôm trước thấy nó tới thăm anh vui vẻ lắm mà.

— Tôi không biết.

— Con đó như người khùng. Chắc nó chạm giây điện.

Đan Quế làm như vô tư hết sức :

— Em cũng không hiểu nữa, chị Tư. Tự nhiên mà Lua giận em. Em có làm gì đâu. Em theo làm quen hoài mà Lua cứ lạnh như băng vậy đó.

Bính còn ngu dần không tha thứ được :

— Chắc Lua sợ Tư.

— Ủa, Tư làm gì mà nó sợ. Anh không thấy đó sao, từ hôm gặp Tư tới thăm anh, mặt nó chằm vằm coi ghê luôn. Con đó tính nó vậy đó. Ở nhà, đồ dùng của nó, đôi khi vô tình Tư không biết chạm phải là nó làm ầm ầm, nó giận Tư cả tháng.

— Thì người đẹp mà. Người đẹp nào mà không khó tính.

— Như vậy thì chắc Tư với Quế còn khó tính hơn nữa.

Cái lối nói chuyện của Bình nghe mà lộn ruột. Đôi lúc Lua không cầm được sự tò mò, đi nghe lén chứ. Đã vậy, Bình còn hớ nhiều chuyện. Không gặp Lua vài buổi là Bình quính quáng đã muốn cầu viện người này người nọ rồi. Lua chết được vì tính bồng bột của Bình. Như mới trưa hôm nay, Bình đón ngay Lua ở đầu hẻm. Mà quái ác thay, Lua vừa xuống xe, về tới hẻm thì bà Tư với Quế cũng lò rò chạy theo. Bình vừa xuất hiện thì cũng vừa lọt vào tầm mắt họ.

— Lua.

Lua nghe tiếng xe, tiếng cười nhỏ sau lưng. Tự nhiên Lua không có chút mừng vui nào vì sự gặp gỡ, mà cô bồng giận tím lịm người.

— Anh kỳ quá.

— Lua. Anh có cái này đưa Lua.

Bình cầm trên tay một gói nhỏ. Lua bức quá, hất tay :

— Anh cất đi. Đã bảo kỳ quá.

Và cô bước vội tới trước, Bình đã bị Tư và Quế chặn lại :

— Ủa anh Bình. Đi đâu lơ ngơ ở đây ?

Bình thật thà :

— Tôi có chuyện muốn nói với Lua.

— Nó còn giận phải không ? Trời đất, con

nhỏ giận dai quá. Cần giảng hòa, Tơ giảng hòa giùm cho.

Bính cười :

— Đâu có giận gì mà giảng hòa. Tơ chỉ bày chuyện.

— Không há. Nói thiệt hay nói giỡn đó.

— Không mà.

— Không thì thề đi. Dám thề không ?

Bính lúng túng :

— Từ nhỏ tới lớn tôi có biết thề thốt là gì đâu. Thôi bà tha cho tui đi.

Rồi, ở trên lầu, nhìn thấy chị Tơ và Đan Quế đang cười rĩ rượi, còn Bính thì quày quả bổi. Hình như chàng cũng cười nữa. Lua thở phào vì thấy cái gói nhỏ còn trên tay chàng.

Nhưng tai họa không phải như vậy là hết. Bính đã sốt ruột đi nhờ Hải làm quân sư. Và xế chiều, Hải mang một sứ mệnh đặc biệt khó khăn, chắc hẳn đã uống thuốc liều quá độ mới vác trên vai việc làm đó. Mà xui cho Lua là chị Tơ nhìn thấy Hải lảng xăng ở ngoài cổng. Chị ra mở cửa. Lua thấy hai người nói chuyện với nhau. Lua nghĩ là họ đã quen nhau, cô không thắc mắc gì. Nhưng câu chuyện của họ làm cho Lua chú ý. Cô đứng sau màn cửa sổ để nghe.

— Không có chị... chị Lua ở nhà hả chị.

— Lua hả? Lua ngủ trưa chưa dậy.

— Chị cho tôi gặp chị Lua một chút được không ạ?

Chị Tư làm ra vẻ suy nghĩ. Rồi chị lắc đầu:

— Nó đang ngủ, thức nó dậy khó lắm. Có chuyện gì không?

— Dạ không?

— Có chuyện gì nói với tôi cũng được, tôi nói lại cho. Cần đưa gì không?

Thôi nguy rồi, chàng trai ngu dốt không biết tính toán cắt cái gói kia đi. Cái gói của Bính mang theo lúc trưa và chắc chị Tư đã nhận ra. Giọng chị vui vẻ:

— Chắc là đưa cái gì cho Lua hả? Anh đưa tôi rồi tôi chuyển lại cũng được. Không sao đâu.

— Dạ.

Lua thấy Hải có vẻ ngần ngừ. Trời ơi, dám anh chàng cả đần này đưa cho chị Tư lắm. Lua đoán ra mọi chuyện ngay. Chắc là Bính tâm sự với anh chàng Hải này, rồi anh này lên mặt dạy đời cho Bính, và hứa giúp đỡ Bính. Mà đưa tao, tao sang đưa cho nàng, để tao nói chuyện với nàng cho, Lua còn lạ gì cái tính làm ra vẻ ta đây rành đời, đầy kinh nghiệm trên tình trường của mấy anh chàng nữa. Phải ngăn

chặn lại mới được. Những gì trong gói giấy ấy ? Một món quà. Thư, thơ ? Thôi, cái gì mà lọt vô tay bà Tơ thì cũng chết hết. Không dẫn được, Lua mở cửa đi ra làm như vô tình đi ra sân hóng gió vậy. Đòi mắt anh chàng Hải thấy Lua thì sáng lên :

— A đây rồi, Lua.

Chị Tơ quay vô. Chị khẽ cau mày rồi cười cười :

— Lua đó. Ê Lua, có anh Hải hỏi mày nè.

Rồi chị vẫn đứng đó không chịu rút lui.

Lua chào Hải :

— Dạ, có chuyện gì ạ ?

Qua phút bối rối, anh chàng mỉm cười. Anh lấy lại vẻ tự tin ngay, chắc vì anh đã nhận vai trò quan trọng của mình, và nhiệm vụ của mình với bạn.

Anh liếc thoáng :

— Xin lỗi chị Lua về sự đường đột này. Nhưng bị...

Được lắm. Gọi bằng chị nữa đi. Lua hạ Hải xuống ngang tuổi của mình, mặc dù trông Hải rắn rỏi không thua gì Bình.

— Dạ...

— Bình nó nhờ tôi sang gặp chị.

Lua liếc về phía chị Tơ. Lúc này chị đã lùi về phía cây mận, đứng tựa người vào đó,

làm ra vẻ kiểm tìm gì trên cây, nhưng Lua biết là chị đang theo dõi Lua sát nút. Lua hạ nhỏ giọng :

— Có chuyện gì vậy anh ?

— Bính nhờ tôi chuyển cái gói này cho Lua.

Hắn thở ra :

— Trời ơi, sao chị ác quá thế, chị làm cho hắn thất điên bát đảo mấy hôm nay.

Lua cau mày, bà Tư đang cười đằng sau là cái chắc. Trời ơi, tất cả đàn ông con trai đều ruột đề ngoài da hết như thế này sao ? Quen biết họ nào vui thú gì, chỉ là hồi hộp bực mình.

— Anh giữ lại trả cho anh Bính. Bữa nào Lua lấy cũng được.

Thằng cha chậm hiểu muốn đập quá :

— Không được đâu. Chị không nhận tôi biết trả lời sao với nó.

Khờ quá. Phải nói làm sao cho anh ta hiểu. Vô lẽ nói bà Tư đang rình nghe phía sau. Mà nói chưa chắc hắn đã tin, vì cái vẻ lơ đãng của bà làm như bà chẳng chú ý chuyện gì hết.

— Anh cứ đưa lại đi. Mai Lua tới lấy.

— Lua nhận giùm đi mà.

Chị Tư bỗng chen vào. Chị bước lại gần :

— Sao không mời anh Hải vô nhà chơi.

Đứng mỗi chân chết.

— Thôi được chị.

— Anh vô nhà uống nước đã. Nắng chết.

— Dạ đề lần khác.

Hắn quay sang Lua :

— Lua nhận nhé. Hắn nhờ tôi mà tôi làm không xong thì mất thể diện quá.

Chị Tư bỗng mở lớn mắt :

— Gì đấy anh. Của ai vậy ?

— Của Bính nhờ tôi trao cho Lua đây mà.

— A, của anh Bính hả. Lua, sao mày không nhận. Anh đưa tôi nhận giùm cho. Con này...

Lua bỗng giật phắt cái gói trên tay Hải.

Chị Tư cười :

— Anh coi cái lối nhận quà của nó. Anh đừng chấp nó nghe, nó lớn xác chớ còn con nít lắm.

Rồi để chứng tỏ mình con nhà nề nếp, thấy em có cử chỉ hỗn xược trước mặt người lạ, không thể dễ yên, chị Tư trách nhẹ :

— Ờ hay. Mày làm gì bất lịch sự vậy. Con nhỏ này càng ngày càng hư.

Tưởng thế là đủ. Anh chàng kéo xe đi

cho khuất mắt. Nhưng Hải còn tần ngần :

— Lua, còn...

Tim Lua muốn đứng luôn. Nhưng may quá, anh chàng chỉ nói tới chừng đó rồi lấp bắp, cà lăm hoài. Lua thấy cần phải nói gì cho hẳn cút đi.

— Được rồi. Nhờ anh nói với Bình là...

Lua nuốt nước miếng, nổi giận dưng dưng :

— Là đừng có tới đây nữa. Tôi không tiếp đâu.

— O... Lua...

Chị Tư can thiệp :

— Anh đừng có nghe nó. Con này nó khùng. Anh đừng nói với anh Bình gì cả. Tư sẽ tới gặp anh ấy và sẽ nói chuyện.

Lua hết muốn đứng đây nổi, cô chạy vào nhà. Lua suýt vấp ở cầu thang mấy lần. Vấp một cái mạnh, té và chết luôn còn sưng hơn. Lua muốn đóng cửa cái rầm cho hả giận, nhưng nghĩ tới hoàn cảnh cô thế của mình, Lua đành nhẹ nhàng khép cửa lại.

Chị Tư đâu có để Lua yên. Đưa khách xong, chị hăm hăm lên, đóng cửa phòng Lua.

— Ê. Lua, tao bảo đây.

— Cửa có gài đâu.

Chị đẩy cửa. Đứng giữa phòng trong lúc

Lụa còn nằm úp mặt lên gối, cái gối của Bình gửi đến chưa mở ra.

— Lụa, mày có điên không ? Hả ?

Lụa làm thinh.

— Mày không trả lời hả ? Đồ khỉ. Tự nhiên làm tao mất mặt mất mũi hết trơn.

Ừ. Chị nên mất bớt cái mũi càng ngày càng nở phồng như trái cà chua chín đỏ đi. Nhưng Lụa ơi, đừng có phát ngôn ra lời đó, nguy hiểm lắm. Nhưng Lụa không thể dượng vớ chị.

— Em làm gì đâu ?

— Làm gì. Tao đã nói mày ngủ rồi mà mày còn lù lù đi ra. Làm tao trở thành đứa nói dối.

— Ở... kia. Em ở trong nhà làm sao biết được chị nói gì ?

— Bộ mày không nghe ?

— Chị có hét đâu mà em nghe. Nói cái gì thì cũng cho đúng chớ. Em tỉnh cờ đấy thôi.

— Tỉnh cờ. Mày chỉ leo lẻo cái miệng. Mày mất nết thì có. Thấy thằng Hải rồi giả bộ lượn ra lượn vô.

— Chị nói gì cũng được. Chị cấm em đi ra đi vô trong sân nữa thì em còn biết nói sao.

Lụa chợt nhớ ra một chuyện nói dối:

— Em định ra quán mua cây thước kẻ.

Hôm trước thằng Minh làm gãy của em, mà mai em có giờ toán.

Thấy hết cách cần nhân Lua về điều này, chị Tư nghĩ ra chuyện khác.

— Bộ khi tao nói chuyện với người ta, mi sợ tao lấy cái gói thiết, mi giựt trên tay người ta như ăn cướp thì sao. Mi coi tao ra gì.

Lần này thì Lua đuối lý. Chị Tư được thể nổi giận hơn :

— Đồ mất dạy. Có ngày tao đánh vỡ mặt ra.

Trong đầu Lua cũng có thể điều khiển được những năm đấm chớ bộ. Và Lua chống chọi một mình, nói thầm, nghĩ thầm những lời phản kháng một mình. Giỏi đánh đi. Đánh, đánh lại chớ sợ chi. Dồn người ta tới nước cùng thì ta cóc sợ. Bất quá mét ông già, nói thừa, nói gian, nói dối, thêm bớt, ta bị vài cái tát tai. Dữ hơn là một trận đòn. Thà vậy rồi nó qua đi, chứ chị này độc địa, dễ vậy mà hành hạ người ta. Đồ gì đâu. Đồ đó tuổi sẽ hăm lên hăm xuống, sẽ ế chồng. Ủ, nguyên rửa cho ế chồng suốt đời, ở đó mà làm bà cô, tha hồ mà gắt gỏng, mà độc địa. Ta thương hại cho.

— Nè, đừng có làm cái vẻ im lặng khinh

người nghe chưa.

Ở đó mà im lặng. Còn khuya. Đồ ế chồng, đồ ống chề. Ê. Ê. Cái mặt đó còn lâu mới có người tới rước. Ở đó mà im lặng. Nhưng Lua im lặng, cô mím chặt môi lại.

— Mày bỏ cái mặt đó đi nghe chưa?

Chị Tư sủa sói vào mặt Lua. Cái mặt đó là mặt gì? Mặt Lua đang như thế nào thì Lua không biết, nhưng mặt chị Tư thì Lua biết. Không còn sự liên lạc nào giữa chị em. Máu loãng hơn nước lạnh, và căm thù. Trong một lúc, Lua nghĩ. Chắc gì mình với chị ấy là chị em ruột. Mình nghĩ bậy quá. Cò ứa nước mắt:

— Em nói thì chị bảo cãi chị. Em làm thình thì chị bảo em khinh chị. Em biết làm sao.

— Mày làm như sợ tao lắm. Mày tưởng... mày, hừ. Mày đừng có kiêu ngạo. Tao giống chơi chớ cái thứ như Binh, cho tao tao cũng đập.

— Có ai cho gì đâu.

Chết. Sao mình buột miệng đại dột thế. Nhưng mà tức. Khi tức thì còn phải trái gì nữa. Kệ, tới đâu thì tới. Đừng thêm khóc. Khóc cho chị ấy sung sướng vì chiến thắng à. Chị Tư đau lắm, Đùng mà, chị như muốn

nhảy dựng :

— Mày nói gì. Mất dạy. Mất dạy. Mày nói gì hả ? Cho cái gì. Đồ con nít mà ranh. Tao phải mách ba.

— Chị mách đi. Chị biết gì mà mách.

— Sao không biết. Mày tới nhà người ta. Người ta ở một mình mà mày dám tới vào buổi chiều vắng.

— Chị cũng tới đấy thôi. Mách em bộ em không biết mách lại.

— Cho mày nói ngược. Được rồi. Tao có chán gì cách nói. Nhưng chuyện này thì mày chối được không ?

Chị Tư chỉ cái gói trên giường :

— Cái gói này. Người ta nhờ anh chàng Hải mang qua đưa. Thư từ ái tình bấy bả này, hẹn hò này. Đưa đây. Tao là chị, tao phải kiểm soát mày. Tao coi trước.

Lụa chồm dậy ôm cái gói chặt vào người. Suýt chút nữa chị Tư lấy được. Sự chụp hựt làm chị tức điên lên. Lụa cũng tức chứ. Bước qua xác tui mới lấy được cái gói này. Vật nhau cũng được đi. Cắn cũng được đi. Ai mạnh thì được. Mà Lụa thì được. Lụa điên rồi, chết là cùng chứ gì.

— Đưa đây.

Môi chị tím bầm, mắt nổi gân đỏ.

— Mày bướng hả. Có đưa không?

— Không. Tại sao đưa?

— Tao là chị. Tao kiểm soát mày. Tao dạy mày không được sao?

Lụa lì lợm:

— Làm chị dạy được. Nhưng chị không dạy được tôi.

— Hả, Mày, mày... Tao không phải chị mày. Tao không dạy được mày hả? Thiệt không.

— Thiệt chứ. Chị không phải là chị tôi. Chị soi gương coi. Tôi là con ba. Tôi giống ba. Tôi không có giống chị.

Lụa nói tầm bậy tầm bạ cho chị Tư tức, cho chị thua Lụa và không còn cách gì lấy cái gói được. Lụa làm đúng. Chị Tư giận quá, run lên bần bật.

— Đồ nói láo.

— Hỏi ba coi. Thằng Minh nó bảo chị không phải là con ba.

— Tao tát vỡ mặt mày.

Lụa ôm cái gói lăn qua phía bên kia giường. Cô úp mặt xuống gối và đè cái gói dưới bụng. An toàn rồi. Chị không thể tát vào mặt Lụa được. Lụa gầm lên:

— Đi ra. Đi ra. Chị không phải là chị tôi

đầu. Chị không phải là con ba đầu. Đừng làm tâng.

— Tao mét ba. Đề ba về đây.

Lua cũng không vừa.

— Em không sợ. Ba tin em chứ không tin chị. Chị không phải là con ba đầu.

— Mày... mày...

Chị Tư kêu lên một tiếng, ôm đầu bỏ chạy ra ngoài. Cánh cửa đóng rầm như đè bẹp trái tim Lua. Lua sững người. Cô không thể ngờ được mình dữ dội tới thế, ăn nói mất dạy tới thế. Câu chuyện của thằng Minh trêu chọc chị Tư trong bữa cơm trưa ngày nào, đã thành một ấn tượng trong đầu Lua, và lúc này, tự nhiên phát ra. Đứng rồi. Chị Tư đầu có giống gì Lua. Lua cố bám víu vào chuyện này để dập tắt lòng ăn năn. Nhưng rồi Lua vẫn không chịu được mình, vô cô úp mặt xuống gối khóc vùi.

Ngón đòn Lua tặng chị Tư nặng nề quá. Tưởng chị Tư cũng như lần trước, với thằng Minh, chị nạt nộ, bỏ cơm, rồi tới chiều, câu chuyện chìm quên. Lần này, chị Tư làm dữ.

Chị đóng chặt cửa lại. Cho tới chiều, cơm

dọn rồi, ba má sai thằng Minh lên đập cửa phòng chị, chị cũng im lìm. Lua lại được cử lên. Cô vừa đi vừa run. Rồi nói làm sao đây. Cô gõ nhẹ cửa phòng.

Im lặng.

Lua gõ nữa, rồi rụt rè lên tiếng :

— Chị Tơ. Chị Tơ.

Im lặng nữa.

Tay Lua bắt đầu run. Hay chị Tơ làm sao ? Có lẽ nào giận Lua mà chị Tơ ngắt xiu hay ốm nặng luôn. Lua đập mạnh vào cửa:

— Chị Tơ. Chị Tơ.

Lần này, tiếng chị Tơ, chị gắt gỏng :

— Cái gì vậy.

— Chị xuống ăn cơm. Ba má nói em lên bảo chị xuống ăn cơm.

— Tao không ăn.

— Chị Tơ. Chị làm gì vậy ?

— Làm gì kệ tao. Tao chết.

Lua cuống cuống. Không ngờ câu nói cho đã giận của Lua lại đem tới hậu quả ghê gớm như vậy. Lua vừa sợ vừa ân hận, xuống giọng năn nỉ :

— Chị. Em xin lỗi chị. Lúc trưa em nóng em nói tầm bậy tầm bạ. Em năn nỉ chị mà. Chị mở cửa cho em xin lỗi.

— Cút đi. Không lỗi phải gì hết.

— Chị Tư...

— Tao đã bảo.

Rầm. Tiếng chị ném mạnh thứ gì vào cửa. Lua đợi người lại. Tiếng động vang xuống nhà và Lua thấy ba mẹ đi lên :

— Cái gì vậy ? Hả. Cái gì kêu rầm vậy ?

Lua bật khóc. Chị Tư vẫn còn quát tháo bên trong.

— Chuyện gì vậy ? Chuyện gì vậy, Lua ?

Lua không trả lời được. Nhưng chị Tư cũng không «tử tử» trong phòng được lâu. Ba má có cách bắt chị mở cửa, lôi chị xuống nhà :

— Chị em đã lớn, có chuyện gì thì nói với nhau, không thì để ba má xử. Sao lại làm kỳ cục thế.

Chị Tư khỏ sở ngồi vào mâm cơm. Lua cúi gằm mặt chờ đợi chị Tư tố cáo. Tim Lua đập như muốn rơi ra ngoài lồng ngực và tay chân Lua cố gắng hết sức vẫn không giữ khỏi run rẩy. Ba nghiêm nghị :

— Tư, có chuyện gì vậy ? Có chuyện gì mà con làm ầm lên thế. Ba rất ngạc nhiên khi thấy các con đối xử với nhau như con nhà mất dạy thế.

Chị Tư òa khóc, và chị vừa khóc vừa nói,

như trẻ thơ bị điều oan ức.

— Con khổ lắm. Con muốn chết thôi.

Má cau mày :

— Nói hay chưa. Việc gì mà tới chết được vậy ? Tơ, con lớn rồi, đừng có con nít.

Chị Tơ bỗng ngừng phất dẫy. Chị ngó chăm chăm vào mặt ba :

— Ba, con có giống ba không ?

— Tại sao con hỏi vậy ?

Chị Tơ mím môi quay sang má :

— Má, con có giống má không ?

Cặp mắt má mở lớn. Chị Tơ nuốt nước bọt, nuốt luôn tiếng khóc nấc cứng ở cổ họng, nói :

— Con không giống ba, con cũng không giống má. Ba má trả lời cho con biết đi. Con có phải là con nuôi của ba má không ?

— Con nuôi ? Tơ, ai nói với con vậy ? Con đại dột vừa vừa thôi, con là con nuôi hay là con ruột thì ba má đối xử với con ra sao, con phải biết chứ. Tơ, từ nay ba không muốn con nói chuyện đó nữa. Con còn có ý nghĩ đó, ba sẽ cho con một trận đòn. Ba giận ghê lắm.

Chị Tơ lắc đầu :

— Con không tin. Con là con nuôi mà.

Chị lại tủi thân, khóc vùi. Lụa tái mét

người khi thấy cơn giận của ba tăng nhanh quá, ông nghiêng răng trèo treo :

— Tơ. Con có im đi không.

— Không. Con không im. Để cho con khóc.
Con...

Má lặng thinh, Lua thấy bà thở dài như quá chán cảnh đang xảy ra. Ba đập tay xuống bàn :

— Đứa nào nói với con chuyện đó hả ?

Chị Tơ càng làm vẻ đau khổ hơn :

— Con nói ra con đau đớn lắm. Con Lua nó nói con. Đạo trước Thắng Minh nó nói, con còn cho là nó nói đùa. Nhưng con Lua thì chắc là chuyện có thật nó mới nói.

Lua có người lại khi thấy ba quắc mắt nhìn về về phía mình. Mặt ông rần rần, mắt ông nổi gân đỏ. Ít khi ba nổi giận như thế.

Bốp. Lua liểng xiểng, cả chiếc ghế ngã ra đằng sau, Lua tưởng đã té nhào. Nhưng có người đỡ lại. Lua nghe giọng má, bực tức :

— Ông làm gì vậy ? Chuyện gì thì cũng hỏi cho ra lẽ. Đánh con mà đánh ác như kẻ thù.

Lua có cảm tưởng một bên má mình sưng vù, tai mất thính giác. Giọng bênh vực của má như dội đầu từ không gian, rất nhỏ. Thắng

Minh đưa tay qua nắm chặt tay Lua dưới bàn. Cái tát tai của ba đau ghê, nhưng lòng Lua còn đau đớn hơn.

— Mày có xin lỗi chị không. Con quỉ.

Lua nhận ra rất nhanh. Tất cả tội lỗi đều do mình, Lua vừa thấy má nhẵn mặt và tay bà đưa lên như sắp phản đối. Nếu chuyện này xé to chút nữa, trận chiến sẽ không còn ở các nước nhược tiểu là chị Tơ và Lua, mà lan tràn sang các cường quốc ba và má. Lua cố để đừng bật khóc, nói như đọc bài :

— Chị Tơ, em xin lỗi chị. Em nói chơi với chị đó thôi chứ em biết gì đâu. Chị đừng giận em.

— Ai cho mày nói chơi kiểu đó, con mất dạy.

Má tức thì lên tiếng :

— Tôi thấy ông hơi quá đáng trong việc này. Con Lua đã biết lỗi, sao ông không tha cho nó.

— Bà biết gì. Bà im đi để tôi dạy con.

Lua thấy má nhúu mày, rồi cười lạt :

— Sao tôi không biết. Tôi biết nhiều lắm chứ. Nhưng tôi không bằng lòng ông đánh con kiểu đó. Con thì đứa nào cũng là con, nó có lỗi cứ đánh, nhưng nọc nó ra mà đánh, chứ ông

đánh đầu đánh tể nguy hiểm như vậy không được.

Má quay sang chị Tư :

— Thôi con, em nó dại, con đừng chấp. Ba đánh nó rồi. Con cũng đã lớn, con biết phải quấy. Ba mà đối đãi có đứa nào hơn đứa nào không đã nào.

Thằng Minh có vẻ hậm hực. Nó thì thầm bên tai Lua :

— Xi. Bất công. Cái gì cũng bênh. Có em với chị là con nuôi thì có.

Lua sững sờ trước sự hằn học của cậu em. Không, ba má không hề có sự phân chia gì giữa con cái. Chị Tư được cưng hơn cũng đúng vì chị là con đầu lòng. Bọn Lua với thằng Minh nhỏ hơn, lắt cắc hơn, không khôn ngoan bằng chị Tư. Lua nắm tay em, nhưng thằng Minh có lẽ đang cố đóng vai người lớn, muốn luyện can đảm, sẵn sàng chia má bên trái ra nếu má bên phải bị tát. Lua vừa hồi hộp, vừa sợ cho mình vừa sợ cho em. Nhưng cô thấy má nhìn ba, đôi mắt có vẻ gì oán trách.

Mâm cơm bỏ dở không ai cầm đũa. Chị Tư khóc quá, khóc tới gục mặt xuống bàn.

— Thì con Lua bị đánh rồi. Có gì đâu mà khóc dữ thế.

Chị Tư đứng dậy, chạy lên lầu. Má hằm hằm nhìn ba :

— Tại ông hết. Tôi đã bảo.

— Bảo cái gì. Bà im đi. Bà không bênh con hay sao. Lúc trước hờ gì bà cũng bênh con Tư chằm chập.

— Chớ sao. Bênh như vậy còn chưa vừa lòng ông nữa là. Thử không bênh coi...

— Im. Im ngay.

Từ lâu lắm rồi, Lua không còn nghe ba má cãi nữa. Hôm nay, chỉ vì sự vụng về của Lua mà đem tới mối bất hòa giữa mẹ cha, giữa chị em. Lua chỉ còn biết khóc

Thắng Minh nhìn Lua, le lưỡi. Nhưng thấy Lua khóc quá, nó chắp tay sau lưng đi ra ngoài sân.

— Ông... hừ, bây giờ ông ăn nói chẳng còn nề nang gì nữa.

Lua dơ tay chùi nước mắt. Cô bước lên phòng riêng thất thểu, buồn tủi. Lúc về phòng, Lua vừa mệt vừa đói bụng. Chuyện lằng nhách. Nhưng vì đâu mà ra đã chớ. Chỉ vì Bính. Vì mình yêu Bính và chị Tư cũng yêu Bính. Lua mở ngăn kéo, cái gói giấy của Bính nhờ Hải mang tới vẫn chưa mở ra. Lua đem ra bàn gục đầu vào gói giấy khóc nữa. Cô khóc hoài,

khóc no lòng được.

Lúc nước mắt đã ráo hoảnh, Lua mở gói giấy ra. Một tập thơ chép tay và những bài thơ tình của Bình. Lua lại khóc, nước mắt giổ trên những trang thơ tình, Lua nức nở với những giọng thơ buồn lịm người của Bình. Tất cả trang đầu là lời đề tặng Lua. Lua đọc bài thơ thứ nhất.

*...Tôi sẽ chết khi trăng vừa hé cửa
Mực nguyên màu đang viết dở bài thơ
Nhưng mà em, em hỡi có bao giờ
Tôi chưa nói cho lòng xanh ước hẹn
Tình tôi đó, gửi trong màu mực tím
Em đã đi xa mọi ngã mộng chờ
Khăn trắng mỏng lơ trời không kết kịp
Linh hồn tôi thồn thức giữa hư vô
Em yêu dấu, nếu nghe tin tôi chết
An ủi giùm bằng áo Lua mong manh
Có phân ưu ? Xin một vòng hoa nắng
Bên mộ ngồi, mắt ướt long lanh
Em có đi với ai qua con đường cũ
Xin nhẹ giùm gót nhỏ kẻ hồn đau
Trong mặt nhựa muôn vằn lời âu yếm
Dành cho em giờ đến ngàn sau*

*Thơ tình gửi, mãi đợi chờ, rạo rức
Em nhận giùm màu mực tím mau phai
Thời trai trẻ ta cũng buồn như mực
Khô kiếp này còn nuôi bóng hình ai.*

*Tôi sẽ chết không còn giờ trăng trời
Lỡ nói yêu em nên lòng cứ ngậm ngùi
Em không đến, biết còn ai vuốt mắt
Đáy bình xưa, hồn mực cũ khôn nguôi.*

Nước mắt Lua dàn dụa. Cô không khóc vì ăn năn, hối hận mà là cô khóc cho tình yêu. Khóc vì Bình, vì thơ Bình. Lua cắn chặt môi. Vấn đề không còn giản dị nữa. Không còn gia đình, không còn chị Tơ, mà là Bình. Bình với Lua.

— Chị Lua. Mở cửa, em nói cái này.

Lại cái ông tướng phá đám này nữa. Lua gắt.

— Thôi mày ơi. Làm ơn cho người ta nghỉ một chút.

— Mở đi. Chuyện ghê lắm. Không nghe rồi ăn hận ráng chịu à nghe.

Lua giật mình. Có tin gì của Bình chăng? Cô hé cửa. Thằng Minh vào ngồi xuống ghế:

— Có chuyện này ghê lắm.

Nó đi ra dòm ngoài cửa, rồi gài cửa lại :

— Sợ có ai nghe.

Lua sốt ruột :

— Mày hay đánh xi-ra quá. Nói đại đi có được không ?

— Bà Tư còn khóc ở bên.

Lua bực tức :

— Có vậy mà mày cho là quan trọng. Thôi, xong rồi, đi ra.

— Chị đói bụng không ? Lát nữa xuống ăn nghe. Ông bà già làm lành rồi, chị Tám cam đoan với em là một giờ nữa, hai ông bà ra mâm. Mà ông bà ra mâm thì mâm cơm thiếu nảo lắm. Mình chỉ còn ăn cơm với nước mắm. Chị Tám nói...

— Tao không đói. Mày chờ ở dưới mà ăn cơm.

— Em có bao giờ phải đói. Hồi nãy em đã ăn cơm tay cầm ở đầu hẻm rồi. Cái chị bán bánh mì thấy em đẹp trai bán rẻ quá. Mười lăm tí mà có cả ba-tê gan, thịt, thêm đồ chua, hành, ớt...

— Hết chưa ?

— Chưa chưa. Thiệt em hay quên quá. Định nói với chị chuyện quan trọng. Ở... mà chuyện nào cũng quan trọng hết. Chị Lua, em

tiết lộ cho chị biết điều này nghe. Mà chị thề đi. Thề không nói với ai.

Thiệt rõ chán. Chưa nghe chuyện mà thề cái gì đã chứ. Lua quay mặt đi :

— Đồ điên. Biết chuyện gì mà thề.

— Nghe xong phải thề nghe. Chuyện chị không tưởng tượng được.

— Thì kể đi.

— Nhớ thề nghe. Hồi nãy em ăn bánh mì đã, rồi về nhà uống nước. Con mẹ bán nước mía vừa lên giá ngang xương, em thêm vào. cho con mẹ ế luôn.

Lua thở dài ngao ngán :

— Khỉ. Nói gì thì nhanh lên. Đang chuyện nọ xọ chuyện kia. Tao không nghe nữa.

— Ý, quên, tại hình ảnh con mẹ nước mía in sâu đậm vào đầu em nên em phát ngôn bừa bãi. Để em kể tiếp nghe. Em về nhà thấy nhà vắng hoe. Vô coi ông già bà già còn khâu chiến không thì nghe ba má đang cãi nhau nho nhỏ về chuyện chị Tơ.

— Chuyện chị Tơ ?

— Thì vậy. Chuyện bà Tơ chó ai. Đưa tai đây nói cho nghe nè. Đưa tai đây.

Dù trong phòng không có ai, chỉ hai chị em, Lua cũng ghé tai cho Minh. Minh thì thầm :

— Em nghe ba má nói chuyện về chị Tư. Chị biết chị Tư là ai không ? Nó nhỏ giọng hơn nữa : Chị Tư con nuôi.

— Tầm bậy.

— Em nói thiệt. Ba má cãi nhau vì chị Tư đó. Chị Tư là con của cô Quảng. Cô Quảng còn sống, ở trong dòng tu kín.

Lụa bịt hai tai lại :

— Tao không nghe. Mày nói láo. Minh, mày chết nghe mày.

Mặt Minh cũng tái mét. Nó hớt hãi :

— Em thề. Em thề em nói láo cho mày bay ủi em, cho chó ăn thịt em, em thề em nói láo em làm nô lệ cho bọn con gái.

Má khóc nè. Má nói ba chỉ ưa chuyện rắc rối, cháu thì cháu, việc gì phải nhận con. Ba bảo là tại cô Quảng năn nỉ trước khi chết, cô Quảng trời lại, ba không thể nào làm trái lời người chết. Má cãi : Xi, chết. Tu ở trong nhà giòng. Ba nói là ba biết chắc cô Quảng chết, và má cãi lại. Chị Lụa, chị nghe em nói không ?

Lụa vẫn bịt tai nhưng cô không bỏ sót một lời nào. Có chuyện như vậy thật sao. Chuyện như vậy bao nhiêu năm ở trong nhà này mà không ai biết. Mà có thể lắm, chị Tư với Lụa, hai người tính nết khác nhau, mặt mày khác

nhau. Nhưng... không thể được. Không có chuyện đó đâu. Thắng Minh này bịa chuyện. Nó tưởng tượng như trong tiểu thuyết, như ba cái chuyện kiếm hiệp. Lua xua tay :

— Tao không tin. Tao không tin.

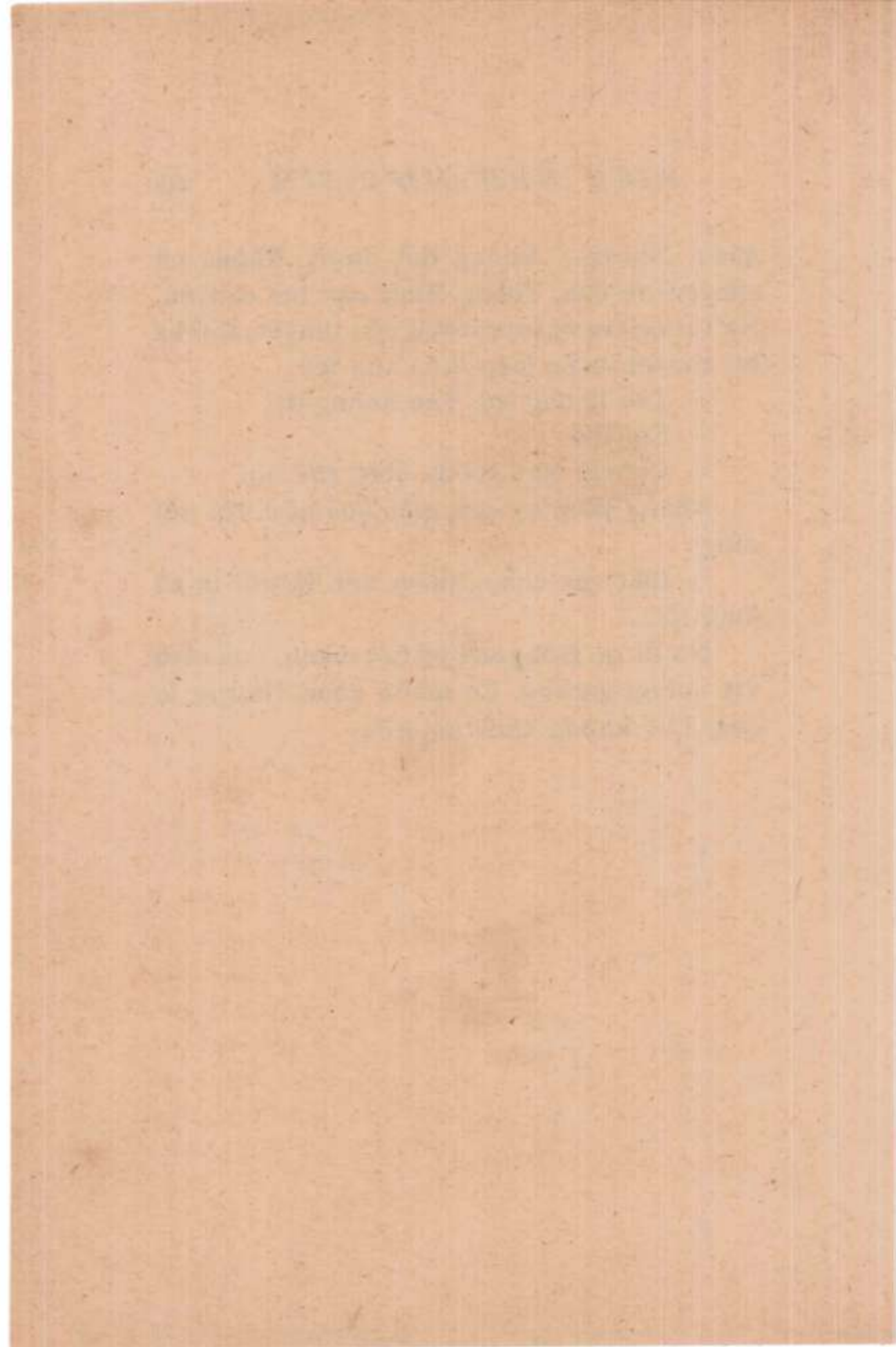
— Em thề.

— Không. Mày cắt đi. Mày nói láo.

Thắng Minh sợ quá, giận quá nữa. Nó nổi sùng :

— Biết vậy chẳng thèm nói. Người ta có lòng tốt...

Nó đi ra. Đóng cửa lại hơi mạnh. Lua nằm vật xuống giường. Cô muốn khóc. Nhưng lạ quá, Lua không khóc nổi nữa.

CHƯƠNG CHÍN

GẦN VỀ SÁNG, LẠA BÔNG TỈNH GIÁC VÌ một tiếng động mạnh. Cô lắng tai nghe. Bên ngoài, trời đang mưa và gió có vẻ bất thường. Cánh cửa khép hờ bị gió đập, dội mạnh rồi mở bung ra. Lạnh gớm, chắc có bão ở đâu. Mà cơn mưa này sẽ dai dẳng lâu nữa. Lụa tung chăn, đi gài cửa sổ lại, cái chụp đèn ngủ bị mưa hắt ướt hết, ướt luôn cả lò sách vở trên bàn. Lụa xếp đặt lại. Cô suýt xoa vì một trang thơ mở ra, nước đã nhòa nhoẹt trên từng giòng mực tím. Minh vô ý quá đi thôi. Cô trách thầm.

Xong, Lua vòng hai tay ôm vai, chiếc áo ngủ mềm mại hờ vai quá nhiều, cô cảm thấy lạnh. Và cứ ôm hai vai như thế, cô leo lên giường, kéo chăn đắp tận ngực.

Lua thử nhắm mắt. Còn sớm quá. Mình có thể ngủ lại chừng tiếng đồng hồ nữa. Nhưng Lua bỗng thấy tỉnh như sáo sậu, mắt nhắm kín bị một sức cạy vô hình mở ra. Khi nào ngủ không được thì mình đếm từ một tới một trăm. Lua bắt đầu đếm, nhưng rồi, những tiếng đếm thăm rơi đâu mất, mà âm thanh mưa gió ở bên ngoài rủ rủ bên tai cô, tan loãng trong đầu cô, gọi cho cô những nhớ nhung đâu đâu.

Có tiếng cửa sổ đóng mạnh bên phòng chị Tơ. Chị ấy vừa thức dậy. Chắc ở phòng chị mưa hắt vô cũng đang ướt loi ngoi. Chị Tơ. Lua bàng hoàng. Cầu trời cho câu chuyện do sự tưởng tượng phong phú của thằng Minh chìm đi nhanh chóng.

Bỗng nhiên, Lua cảm thấy chị Tơ cũng dễ thương ghê. Nếu chị Tơ không phải là chị ruột mình thì mình đâu có thương chị tới như thế. Mà chị Tơ đâu có ghét bỏ gì Lua. Chắc tại khắc tuổi đó thôi. Nếu không, chị đã đem chuyện của mình với Bình mách ba má. Bây giờ nhớ lại Lua còn hồi hộp. Giả sử hôm đó, chị Tơ đem chuyện đó ra, chắc Lua chết quá. Trước đó,

chị Tư đã hăm he đủ thứ và mâm cơm chiều hôm đó, Lua có cảm tưởng như mâm cơm dành cho người tử tội.

Mấy ngày nay, trông chị Tư buồn tới tội nghiệp. Lua nghĩ rằng mình phải thương yêu chị Tư hơn nữa, sẵn sàng chịu ý chị Tư. Nhưng nếu chị biểu mình dứt khoát với Bình thì sao nhỉ? Mình có dám không? Có nghe lời chị Tư không? Nếu nghe lời, mình cũng khổ không ít. Rồi mình sẽ dấu kín thư và thơ tình của Bình vào một ngăn kéo, hay mình dấu vào trong sâu thẳm lòng mình, mình sẽ gạt nước mắt, đem thư và thơ tình ra đốt? Ôi, chuyện gì mà bi thảm như thế. Mình khóc nữa ư? Ừ, chắc mình sẽ khóc ghê lắm. Nhưng Lua nghĩ sai. Chị Tư gần như thay đổi hẳn tính nết. Chị trầm tĩnh hơn, ít nói hơn. Chị bỏ tính xoi mói, theo dò, ganh ghét Lua. Lua làm gì chị cũng không để ý, Lua đi sớm về trễ, chị không có cả cái nhú mày. Với Đan Quế, gặp nhau thì cười chào, chị không cặp kè, rồi rít như đôi bạn chí thân nữa. Buổi tối, lúc cả nhà coi ti vi thì chị bỏ lên phòng. Sự buồn bã lây sang cả ba má. Thắng Minh, đôi khi cố tạo một không khí vui đùa nhưng ba má cũng chỉ cười lấy lệ. Lua nhớ coi phần má có gì đáng nghi ngờ không? Không

có gì. Tình thương của bà đối với con gái vẫn vậy, và cái phần ngã về chị Tơ một tí vẫn không suy sút. Nhưng đồng thời, bà có vẻ chú ý tới Lua hơn trước. Hôm qua, lúc chị Tơ bỏ đi lên lầu, má ngó ba :

— Cái con Tơ mấy hôm nay làm sao ấy.

Ba gạt :

— Ôi kệ nó. Tình nó còn con nít, hờn dai. Để ý tới nó, nó càng làm bộ thêm.

Nhưng Lua, Lua không thấy chị Tơ làm bộ làm tịch gì hết. Lua hy vọng chị Tơ sẽ quên, và Lua sẽ cố gắng để chị em hòa thuận. Chắc cũng không lâu đâu, vì mới đây, chị Tơ gõ cửa phòng Lua. Chị ôm qua mấy cuốn tiểu thuyết :

— Trả cho anh Bình giùm nhé.

Lua sửng sốt. Giọng nói của chị Tơ lặp lại trong đầu một lần nữa, qua những ngăn phân tích coi sức nặng của sự hờn giận còn bao nhiêu ? Không có gì hết. Đáng lẽ ra, đây là dịp để hai chị em làm hòa, vậy mà Lua để vượt qua.

— Em đâu có gặp anh Bình.

Lua trả lời có vẻ chống chế. Mặt chị Tơ vẫn nghiêm :

— Thì bao giờ gặp trả giùm.

Dịp may lại qua mất. Chị Tư đặt mấy cuốn sách trên bàn rồi đi ra. Ngu ơ là ngu. Sao mình không nói thêm gì hết vậy. Mình phải hiểu ra chứ. Chị đã qua đây chắc là chị muốn giải hòa. Lý do mấy cuốn sách thì không vững chút nào, mấy cuốn sách đó thì lúc nào trả chẳng được.

Nếu không phải suy nghĩ, ám ảnh vì chuyện này thì may ra Lua có thể ngủ lại được. Lòng cô bé đang dâng lên một sự hối hận, đã không kịp để hai chị em hiểu rõ nhau, bỏ qua cho nhau những giận hờn, khúc mắc cũ.

Đồng hồ gõ sáu tiếng. Lua ngồi dậy, tắt đèn ngủ, bật đèn lớn, đem bài vở ra ôn lại. Vào Sài Gòn, việc học hành của Lua cũng lười biếng hẳn đi. Hồi còn ở Nha Trang, Lua siêng lắm. Đôi lúc năm giờ sáng, Lua đã dậy sớm học bài. Gió biển vào mùa đông mùa hè gì, buổi sáng sớm cũng lạnh. Lua thường mang vớ và ngồi co hai chân lên ghế. Và chị Tư cũng dậy sớm, và tiếng học bài của chị Tư, của Lua, mỗi sớm như thi đua nhau. Bây giờ, chị Tư bỏ thói quen học bài sớm, chị thường dậy trễ, và chỉ đủ thì giờ để sửa soạn đi học. Nhiều lúc vì sự chậm chạp mà chị bỏ cả buổi ăn sáng.

Ở nhà Lua, từ ngày vô Sài Gòn, ba má làm

thức ăn sáng trong nhà, vừa đỡ phiền phức vì phải đi mua ngoài quán, vừa tiết kiệm ngân quỹ gia đình. Lua đoán chừng sáng nay ăn xôi thịt hơn, vì vừa mở cửa, Lua đã thấy mùi thơm xông lên thơm nức. Con mưa tạnh dần về sáng, nhưng bầu trời vẫn còn nặng như chì và không bảo đảm gì mặt trời ló dạng. Nghĩ tới những chuyến xe Lam đầy nhóc, chen lấn tới muộn hết thở, Lua định xuống ăn sớm để đi.

Tưởng là sớm, nhưng khi Lua xuống tới thì ba má, thằng Minh đã xong nửa bữa rồi. Thấy Lua, ba đưa mắt về phía cầu thang :

— Con Tơ đâu. Gọi nó xuống ăn luôn thề.

Nhưng chị Tám đã nói :

— Dạ, cô Tơ đi học rồi ông.

Lua trông thấy chiếc xe của chị Tơ còn nằm ở phòng ngoài. Thằng Minh đưa tay chỉ :

— Gì. Xe chị còn đó kia. Chị Tám quáng mắt rồi chắc.

Má :

— Coi xem. Chắc nó còn ở trên phòng.

— Không mà. Con thấy cô Tơ đi rồi. Con có hỏi sao không đi xe, cô nói xe hư, cô đi xe Lam.

— Láo. Xe hư hồi nào. Trưa qua em còn đạp máy xe cho chị, dắt xe vô nhà cho chị.

— Ổn quá Minh. Nó không thích đi xe thì đi bộ. Việc gì tới mày.

— Tại nói xe hư...

Thằng Minh có vẻ ức. Nó lườm chị Tám một cái rồi cúi xuống ăn tiếp. Lua bỗng thấy chị Tám đưa mắt ra dấu cho mình. Lua vội bỏ đĩa, theo chị xuống bếp :

— Hả. Có chuyện gì hả chị Tám.

Chị Tám ghé vào tai Lua thì thầm. Mặt Lua biến sắc :

— Gì ? Hả ? Chị Tư...

— Thiệt mà, tui thấy cô có đem theo một cái gói nhỏ, rồi một cái xách căng phồng. Cô cứ che che dấu dấu, tui mới sinh nghi, đi theo ra hẻm nhìn đó chớ.

— Sao chị không nói liền...

— Thì cô vừa đi đó thôi. Tôi nói với cô chớ không dám nói với ông bà...

— Được rồi.

Lua lên nhà. Cô níu vai cha :

— Ba.

Lua muốn khóc khi thấy đôi mắt ba nhìn mình. Cô cố gắng :

— Ba, chị Tư bỏ đi rồi.

Những chén cơm được đặt vội vàng xuống. Giọng ba vẫn còn có vẻ chưa tin.

— Con nói gì ? Con Tơ đi đâu ?

— Con không biết. Nhưng chị Tám nói chị Tơ đi học mà đem theo gói quần áo.

Má đứng bật dậy. Ba vội giữ tay má lại :

— Bà bình tĩnh. Để coi đã nào. Lua, con lên phòng chị coi nó có đề gì lại không. Thắng Minh xuống kêu chị Tám lên đây.

Hai chị em mỗi người đi một phía. Cửa phòng chị Tơ không gài, Lua nhìn thấy ngay trên bàn một phong thư. Cô cầm lên, phong thư không đề tên ai, nhưng ở trong có một mảnh giấy gấp tư. Lua mở ra, cô liếc vài giòng và lật đặt chạy xuống.

— Ba, chị Tơ đi thật rồi. Chị ấy để thư lại. Cô ghé mắt khi cha mở thư ra :

... Thưa ba má,

Xin ba má tha thứ cho con tội bất hiếu này. Từ khi biết con không phải là con ruột của ba má, con thấy con không còn lý do gì để ở trong nhà nữa. Con mong ba má và hai em hạnh phúc.

Kính,

Tơ.

Má ôm đầu. Bà rên rĩ :

— Trời đất. Sao mà nó biết được đã chứ. Làm sao nó biết...

— Biết cái gì ?

Ba trừng mắt. Rồi đôi mắt đỏ kè giận dữ của ông chiếu thẳng vào chị Tám. Lua thấy chị Tám cúi mặt, bối rối. Thắng Minh níu áo Lua :

— Giờ làm sao đây ? Làm sao đây ?

Lua hất tay nó ra. Trong lúc người ta đang lo bắn ruột mà còn túm áo người ta nữa. Thắng thật vô tích sự. Ba gặng giọng :

— Chị đi xuống bếp ngay. Chị là người làm mà sao chị dám lộn xộn trong nhà, hả ?

Chị Tám riu riu đi. Lua ngạc nhiên. Chị ấy có lỗi gì đã chớ. Bộ không phải chị ấy đã nghi ngờ và giúp cả nhà phát giác ra vụ chị Tư bỏ nhà đi sao ? Thắng Minh đứng nhìn nhẩn nhẩn nhớ nhó.

Má thở ra thở vô :

— Thiệt vô phước quá. Tui biết trước mà, thế nào cũng có ngày. Tui đã nói.

Ba khò sở :

— Thôi. Đã rớt ruột mà bà còn làm ồn ào nữa. Bà cứ ở yên đó, để tôi lo.

Ông cắt đặt công việc :

— Con Lua với thằng Minh đi tới nhà mấy đứa bạn quen của nó hỏi coi có biết nó đi đâu không ? Còn ba, ba sẽ điện thoại ra phi trường, nhờ người ta nếu có thì giữ lại.

Lua thở ra. Ba thu xếp công việc vừa bình tĩnh vừa nhanh chóng.

Thằng Minh gật gù :

— Con đi xe gắn máy được không ba. Con dèo chị Lua :

— Thôi. Thôi cho xin. Đi một mình chưa xong còn dèo ai.

Nhưng ba gật đầu, tin tưởng :

— Được. Thằng Minh lớn rồi, bà đừng có tưởng nó còn nhỏ mà làm hư nó đi. Được rồi, con chở chị Lua đi. Nhanh rồi về báo tin cho ba biết.

Thằng Minh vội vã dắt xe ra. Nó đạp xe, đợi cho Lua ngồi yên rồi mới dặn :

— Giữ cho chắc nghe chưa.

— Rồi.

— Ngồi đừng nhúc nhích à. Ê, thôi đừng có ôm eo ếch người ta kỳ lắm. Cầm vào yên xe ấy.

Lua bực mình nạt :

— Thằng này lộn xộn hoài. Đi cho rồi.

— Em lái xe nhanh, hơi ẩu nhưng tay lái rất cừ. Qua ngã tư đừng có sợ mà thả tay ra, té hồng chịu trách nhiệm à nghe.

Sốt ruột. Lua thì đang run rẩy, lo lắng lịm người mà nó thì cứ chàng rành. Rồi khi ông

vọt mới ghé nữa. Xe như bay cái vù. Lụa chụp lấy eo ếch nó, bấu mạnh :

— Khỉ. Chậm lại.

— Ê. Đau người ta. Muốn hôn xe hơi hả. Đừng, bỏ tay ra. Bỏ...

— Lần sau cho vàng tao cũng chẳng đi với mày.

Nhưng rồi thằng Minh chậm xe lại :

— Mà đi đâu giờ đã chớ ?

Ờ nhỉ ? Đi đâu ? Bạn chị Lụa thì có những ai nào ? Mấy cái mặt bặt trong đầu Lụa. Nhưng Lụa đâu có biết nhà. Chỉ có Đan Quế. Nhưng Lụa với Đan Quế đang giận nhau. Lụa đang phân vân thì thằng Minh dục :

— Nói nhanh lên. Đi đâu.

— Quay lại. Quay lại tới nhà Quế đi.

— Quế nào ?

— Khỉ ạ. Thì quay lại, tao chỉ đường.

Thằng Minh cắn nhả :

— Hồi nãy không nói. Giờ phải quay xe lại lâu lắc bao nhiêu.

— Tại vừa lên là mày tía lia tía lịa, biểu diển xe làm tao hết hồn rồi. Thì quay lui có tí xíu...

— Chị nói gì ? Tới chị Hiếu hả ? Ai biết nhà. Xe nổ như súng vậy thì nói gì mà nó nghe

nữa. Chị Tư cũng đi xe này mà sao máy nhẹ, êm rơ. Nó nói như hét :

— Quẹo đầu thì chỉ trước nghe.

Nhưng khi Lua chỉ hẻm vô nhà Quế thì xe ngon trớn chạy xa tới cả đoạn. Phải quay lại, thằng Minh lại cản hẳn. Chị chậm như rùa. Đã gặp rồi mà còn gặp toàn chuyện gì đầu. Lua mặc cho nó muốn nói gì thì nói. Cô đang phập phồng vì sắp đối diện với Đan Quế đây. Hai đứa còn giận nhau, mình tới trước, thiệt mình không ra cái gì cả. Nhưng rồi Lua tìm ra lý do chánh đáng của mình. Mình có việc của chị Tư chứ bộ, không thì còn lâu mình mới thềm nói chuyện với nó. Vừa nghĩ tới đó thì thấy Đan Quế đang đi xe ra hẻm. Trông thấy Lua rồi nhưng Đan Quế giả vờ ngoắt thẳng đằng trước. Sợ Quế đi mất, Lua đập vai thằng Minh. Và cô vẫy tay rồi rít :

— Quế. Quế.

Thằng Minh quẹo ngang xe, chặn đầu xe Quế lại. Quế có vẻ ngạc nhiên rồi lăm mặt nghiêm :

— Chuyện gì vậy ?

Lua lúng túng. Cô tìm lời để nói với Đan Quế, nhưng sao đầu óc Lua tối mò. May thay, thằng Minh nhanh nhẩu :

— Chị Tư em có tới đây không chị ?

— Không. Chuyện gì vậy ?

Lua được dịp, chen vô :

— Quế. Chị Tư bỏ nhà đi rồi.

Quế đứng hẳn xuống khỏi xe. Thấy gương mặt tái xanh của Lua, Quế hết vẻ nghiêm nghị :

— Ủa, chị Tư đi ? Mà đi đâu. Ờ...

— Không biết nữa. Tưởng Quế biết. Cả nhà đang đi tìm.

Về mặt Quế chợt nhớ :

— Ờ... Đúng rồi. Chị Tư đi Nha Trang. Hai hôm trước chị nói với mình là chị sắp đi xa lắm. Mình hỏi mãi chị mới cho biết là đi Nha Trang.

Đan Quế còn định nói nữa, nhưng sức nhớ là mình đã nói với giọng thân ái quá nhiều, chữ mình của cô đã chứng minh giận hờn đã quên từ lâu. Hơi ngượng, Quế quay sang thẳng Minh :

— Mà sao chị Tư bỏ đi vậy ?

— Tại vì...

Lua vội lừ mắt. Thẳng Minh lơ trợn :

— Tại vì... vì... vì chị Tư thích tắm biển.

— Thẳng này vô duyên.

Đan Quế cười. Không biết vô tình hay cố ý, cô ngó Lua và Lua cũng cười.

Đan Quế cười xong, hỏi :

— Chị Tư đi bao giờ ?

— Mới sáng hôm nay.

Thằng Minh :

— Mới tức thì này. Đáng lẽ tới sớm hơn mà chị Lua chỉ đường lộn lui lộn tới...

Lua nạt :

— Thôi mày. Mày về cho ba biết là chị Tư đi Nha Trang đi.

Đan Quế bỗng dưng vào tay Lua :

— Ừa. Còn Lua leo lên đây, mình chở ra bến xe tìm coi. Đi, nhanh.

Không còn nề hà gì. Đây là một dịp hai đứa làm quen lại đẹp nhất. Lua leo lên sau xe Đan Quế ngay. Hai đứa ra đường, sau khi giả vờ quên giận rồi, cả hai lại nhớ và đều ngượng ngùng. Lua ngồi sau, tay cô giữ yên xe. Đạo trước, Lua thường đặt tay lên vai Quế, đôi khi thân ái ôm eo ếch nữa. Nhưng bây giờ, tình thân chưa đủ cho Lua làm cử chỉ đó. Lòng Lua bỗng rộn rã lạ thường, cô vừa buồn lo cho chị Tư, vừa nao nức một tình cảm vừa cũ kỹ mà cũng vừa mới mẻ.

Xe Đan Quế quẹo về phía nhà rồi đi thẳng. Lua lên tiếng :

— Chở mình đi rồi Quế trề học thì sao ?

— Trề thì thôi. Nghỉ mấy giờ đầu, ăn

nhằm gì.

Lụa bỗng quẹo xe. Lụa nhận ra lối vào nhà Bính. Cô ngại ngừng :

— Quế ?

— Gì ?

— Vô đây chi vậy ?

— Thì rủ anh Bính cùng đi tìm. Anh ấy là đàn ông con trai bạo dạn.

Nhưng trong nhà không chỉ có Bính mà còn có Hải nữa. Lụa chán cái anh này quá sức. Không biết Bính mù người làm sao mà đặt hết tin tưởng vào anh này, vắn kể anh này. Mấy hôm nay những điều Bính làm cho Lụa hay nói với Lụa khác hẳn trước, tất cả như theo một chiến lược mới, mà quân sư, Lụa đoán không ai khác anh chàng Hải. Chắc Bính thấy Lụa với Quế đi với nhau ngạc nhiên lắm. Trông cái mặt ngơ ngơ của Bính đã thấy tức cười rồi. Nhưng lúc này làm sao Lụa cười cho được. Lụa đành làm mặt nghiêm. Nhưng chưa kịp hỏi han gì nhau thì thằng Minh đã vào tới.

— Chị Lụa. Ba nói chị ra bến xe. Trời, em phóng xe gần chết mới theo kịp mấy bà. Tưởng mấy bà đi rồi chứ.

Lúc đó, năm người đang đứng ở lối đi trái sỏi. Và con chó bị cột ở nhà xe làm ồn kinh

khủng. Tuy vậy. Bình và Hải cũng đã nghe lời thằng Minh nói. Bình ngạc nhiên :

— Ra bến xe làm gì ? Lua, ra bến xe làm gì.

Thằng Minh bô bô :

— Đi tìm chị Tơ. Chị Tơ bỏ đi rồi.

— Ủa. Sao ? Sao chị Tơ bỏ đi.

— Tại vì...

Lua đập mạnh vào chân thằng nhỏ. Thằng nhỏ giật mình, cố nín tiếng kêu, rồi nhả mặt :

— Ý... Chị ấy giận... Ơ, hỏng phải, chị thích đi Nha Trang tắm biển mà.

— Đi tắm biển thì việc gì mà tìm. Bộ...

— Bị cãi nhau với... với em. À với chị Lua...

Lua lại đập cho nó một cái nữa. Nó càng quỳnh quáng hơn :

— Đâu... đâu đâu... có giận gì. Bây giờ thương rồi. Bây giờ chị Tơ với chị Lua thương rồi... Thương nhau lắm, và đi tìm về.

Đan Quế bật cười, cô lớn tiếng :

— Nghe nó nói thì có trời mà hiểu. Thế này này, Chị Tơ buồn ai trong nhà đó, giận bỏ đi Nha Trang. Giờ tụi mình ra bến xe tìm để ngăn lại.

Hải háng hái một cách quá đáng :

— Ừ. Đi. Bình, mày lên xe tao chở.

— Bến xe nào ? Bính ngỡ ngác.

— Thì cứ lên đi, tao biết mà. Tao rành mà. Lên đi.

Và Hải ngó Đan Quế cười làm quen. Đan Quế cố gắng để khỏi phi cười mà không được, cô kéo Lua :

— Thôi ~~lên~~ Lua. Minh đi đi.

Thằng Minh ngó Bính với Hải, rồi Lua với Quế :

— Còn em. Em đi không ?

Không ai trả lời. Hai chiếc xe đã vụt đi. Nó cũng vội vã lên xe phóng theo. Tiện thể, nó đưa chân đá mạnh vào cánh cửa sắt. Con chó trong nhà xe càng sủa dữ, om sòm cả căn nhà vắng.

Bính ra dấu cho Hải sát xe vào xe Đan Quế để nói chuyện với Lua, trong khi Hải đang cố đem hết tài năng của mình để kết thân với Đan Quế. Đan Quế cứ quay mặt cười hoài. Thằng Minh như bức bối, nó vượt xe tới trước một đoạn rồi chờ, rồi lại vượt trước. Đan Quế hỏi :

— Minh đi bến xe nào ? Hả ?

Hải sốt sắng :

— Tui biết mà. Cứ đi theo tui.

Đan Quế nhất định không nghe lời thả Lua ngoài hẻm mà đưa bạn vô tới cửa. Cô tần ngần nói với Lua :

— Thôi Lua vô đi. Để mình tới trường học hai giờ sau rồi mình xin phép cho Lua luôn. Lát trưa mình ghé lại.

— Cám ơn Quế nhiều.

Đan Quế muốn nói gì đó, nhưng rồi cô bẽn lễn quay đi sau khi cười với Lua. Lua đưa tay xô cửa, cửa không gài, nhưng cô chưa muốn vô nhà, không muốn vô nhà một tí nào hết.

Cả bọn đã đi lung khắp bến xe. Một vài chiếc đã chạy sớm, một vài chiếc chưa đi. Bình đề nghị đi tìm từng chiếc, vô từng quán nước, nhưng vô ích.

Khi cả bọn mới tới bến xe, Lua đã hy vọng sẽ tìm ra chị Tư. Thế nào mình cũng gặp chị lúc chị ngồi trong quán. Chị Tư ngồi ở góc bàn nào đó, cái xách nhỏ đặt bên cạnh. Và trên bàn có gì không nhỉ ? Phải có một ly nước, nhưng chị không uống mà rửa những giọt nước mắt vào đó. Rồi Lua bước vào. Đứng sững. Chị

Tơ không trông thấy Lua vì chị còn bận nhìn ly nước, còn bận khóc. Lua bước tới, đứng sát bên cạnh : Chị Tơ. Chị giật mình ngó lên, trông thấy Lua, chị định kêu nhưng chị đưa tay che miệng lại.— Chị Tơ. Hai chị em ngó lẫn nhau. Trời ơi, cảm động quá. Mình khóc. Khóc ngất đi chứ, và Tơ cũng khóc. Mình ôm lấy chị. Nhưng cảnh đó không bao giờ có, Lua không thấy chị ở đâu hết. Đến chín giờ rưỡi thì cả bọn hoàn toàn thất vọng. Mặt Lua càng tái ngắt hơn. Tất cả các chuyến xe đã chạy.

Hải đề nghị Đan Quế nên đưa Lua về, còn Hải với Bình và Minh thì còn tiếp tục tìm kiếm nữa xem sao. Nhưng trong mắt cả bọn, đã đục ngầu thất vọng.

Bây giờ chắc ba má đang ngồi chờ trong nhà. Ba hôm nay sức đâu mà đi làm nổi. Lua sợ phải gặp ba quá. Phải chính mình đem thêm sự thất vọng cho ba, Lua chịu gì thấu. Nhưng đằng nào cũng phải vô nhà. Lua bước không muốn nổi. Nhưng kia. Ai đó. Ai đang ngồi quay lưng ra phía Lua, và ba, và má. Và tiếng khóc.

— Chị Tơ.

Lua chạy tới ôm chầm lấy chị. Chị Tơ. Em đi tìm chị cùng khắp. Trời ơi.

Nhưng chị Tư vẫn không nhìn Lua, vẫn khóc. Má kéo Lua ra. Lua bàng hoàng ngồi xuống ghế. Lúc này Lua mới để ý tới không khí trong nhà. Ba ngồi cúi đầu, còn má, những nếp nhăn mới vừa xuất hiện thêm dày ở đuôi mắt. Chị Tư bỗng ngẩng phắt lên :

— Bây giờ ba má không thể dấu con được nữa đâu. Không phải chị Tám nghe lóm kể lại mà con tin. Con để ý và tìm được một lá thư cũ của dì Trâm gửi cho má.

Cái gì vậy ? Lua mở lớn mắt. Nước mắt lúc này vừa mới khóc đã khô, và ráo hoảnh. Lua nhìn ba, nhìn má, rồi nhìn chị Tư. Cô co người lại, ngồi nghe.

— Phải. Con đã biết hết. Tất cả những điều con biết đều là sự thật.

Chị Tư lại khóc. Im lặng giây lâu. Chị nín.

— Vậy sao ba không để cho con đi tìm má ruột của con. Má con là ai ?

— Má con là chị của ba.

Giọng ba từng tiếng, rõ ràng, nghiêm nghị. Nhưng cũng dịu dàng biết mấy. Chị Tư đưa tay hất những sợi tóc dính trên khuôn mặt đầy nước mắt. Giọng ba vẫn tiếp tục :

— Ba má không sinh ra con thật nhưng con cũng là ruột thịt của ba má. Ba má nuôi con

từ ngày con còn bé, ba đã lo lắng cho con, vui với cái vui của con, buồn với cái buồn của con. Tơ, con nghe ba nói đây...

Chị Tơ có vẻ mềm người, giọng yếu ớt :

— Con chỉ muốn một điều, con muốn biết mẹ con còn sống hay đã chết.

— Mẹ con đã chết.

Chị Tơ khóc thành tiếng, khóc như trẻ thơ, tức tưởi, quay quắt, mất mát. Lua cũng bật khóc theo với chị. Má kéo nhẹ, ôm Lua. Ba đứng lên :

— Con hãy đợi một chút. Ba lấy lá thư của mẹ con gửi ba má trước khi chết.

Ông bỏ đi vào phòng ngủ. Má dịu dàng :

— Tơ. Đó là chuyện thật. Con nên bình tĩnh để nghe.

— Không. Con không tin. Mẹ con còn sống mà. Mẹ ơi. Mẹ không chết. Mẹ không chết được đâu...

— Con. Tơ. Con nín đi.

Nói chị Tơ nín đi nhưng má cũng khóc. Chị Tơ ngồi một mình trên ghế, cô đơn, thảm thiết. Lua muốn cầm lấy tay chị và chắc má cũng muốn ôm chị nữa, nhưng ai cũng nề cái hình ảnh của chị lúc đó. Cho tới lúc ba trở xuống. Ông đưa cho chị Tơ một lá thư cũ nhàu.

Mắt chị Tơ mở lớn, và lệ thi nhau giở xuống trang thư. Ba vội lấy lại :

— Tơ. Đây là chữ của mẹ con. Đây, con so với chữ mẹ con viết sau hình chụp này.

Lua vội đứng dậy tới sau lưng chị Tơ để dòm qua vai chị. Tấm ảnh chụp một người đàn bà ăn mặc theo lối xưa, áo tứ thân và khăn vấn, trên tay bồng một đứa nhỏ quấn kín trong chăn tã, chỉ chừa có một cái mặt ốm o, nhăn nhúm. Nét mặt của người đàn bà trong ảnh phẳng phất nét mặt của chị Tơ, nhất là đôi mắt, đôi mắt sắc và hơi dữ, lông mày không được gọn và cách xa nhau. Chị Tơ thường cũng phải lặn một ít chi để thu hẹp khoảng cách đó.

— Đây là con đó. Lúc này con chưa đầy tháng.

Tấm ảnh được lật lại. Một giòng chữ nghiêng nghiêng đề : *Ảnh của mẹ chụp chung với con gái, lúc bé Tơ được mười bốn ngày. Quảng.*

— Bây giờ con tin chưa Tơ. Cô Quảng là chị ruột của ba. Con đừng khóc nữa. Con không đọc nổi thư đâu. Con nín khóc, ba đọc cho con nghe. Chị Tơ ngồi cầm tấm ảnh, chị cố nín khóc. Lua đặt tay lên vai chị. Má kéo

ghế tới gần hơn để nghe cho rõ. Ba đọc.

Cậu,

Chị rất xấu hổ khi gửi thư này cho cậu. Chị đã làm khổ gia đình và làm cậu xấu lây. Đáng lẽ ra, chị có chết đường chết chợ thì chị cũng phải cắn răng mà chịu mới phải. Nhưng chị thà nhục nhã van xin cậu còn hơn, vì chị không thể để bé Tơ khổ.

Chị biết là chị không thể sống được. Chị sinh đẻ cực quá, lại buồn phiền nhiều. Chị hồi hận lắm, xót xa lắm. Sai một ly đi một dặm, chị đã liều lĩnh dại dột để rước lấy hậu quả bi thảm. Chị âm thầm chịu đựng trong bao tháng ngày. Chị tưởng trời còn thương chị, cho chị sống để nuôi con, để chuộc tội. Nhưng trời không thương xót chị nữa. Chị bệnh nặng. Chị cố gắng thì cũng sống dăm ba hôm nữa thôi. Vậy khi chị chết rồi, cậu còn thương chị, xin cậu nuôi cháu Tơ. Cậu giữ kín giùm đừng cho cháu biết gì về mẹ cháu. Chị lấy cậu, lấy cả mợ nữa. Thương giùm con bé, nhận con bé làm con để cháu có cha có mẹ mà khỏi tủi thân. Nhất là mợ, chị tin vào tình mẫu tử của mợ. mà bảo bọc thương yêu một đứa trẻ bất hạnh có cha mà không được nhìn cha, có mẹ mà

không được nhìn mẹ nuôi dưỡng. Có thể, linh hồn chị mới dứt được mọi phiền lụy ở trần gian mà tu tỉnh tìm đường giải oan cho mọi phiền lụy.

Chị xin cậu, mẹ đừng bao giờ cho cháu biết gì về người mẹ khổ khổ bất hạnh này.

Còn phần chị, cậu đừng bận tâm, khi chết rồi, cái xác thân không còn biết gì buồn phiền hay mừng vui, chỉ có linh hồn, mà linh hồn chị có được an ổn hay không là nhờ... nhờ... ơn... ơn của cậu mẹ...

Giọng ba khản đặc. Chị Tư đã gục xuống bàn, khóc nức nở.

Má ra dấu cho Lua sang với bà. Còn ba ngồi xuống chiếc ghế cạnh chị Tư. Tay ông đặt trên bờ vai đang run run vì những tiếng nấc.

— Tư.

— Mẹ ơi.

Tư cắn chặt những tiếng kêu lại, nhưng tiếng kêu cũng vẫn bật ra, như tiếng rên thảm thiết. Ba ôm cho đầu chị Tư gục vào vai ông, vỗ về :

— Nín đi con. Tư, nghe ba nói đây. Ba má vẫn thương con. Cô Quảng là chị của ba, con là ruột thịt của ba, sao ba không thương yêu

con như con đẻ được. Lua lại đây. Lại đây. Con cầm tay chị con đi. Chị Tơ là con của cô Quảng con, cô Quảng là chị của ba, thì chị Tơ cũng là chị con, con biết không?

Lua tiến lại nắm tay chị Tơ. Cô vừa khóc vừa gật đầu. Ba lại nói:

— Hai đứa tới cầm tay má đi. Kia, má đưa tay cho các con cầm.

Chị Tơ rất ngoan ngoãn đưa tay cầm tay má. Lua một bên, chị Tơ một bên. Giọng ba đầy cảm xúc:

— Các con. Gia đình ta đang vui, đang hạnh phúc. Các con thương ba má thì phải giữ gìn hạnh phúc đó. Thôi được rồi. Tơ, con đến trước mặt ba đây. Con nhìn ba đây.

Nhưng chị Tơ không đứng trước mặt ông, mà ôm chầm lấy ông. Chị vừa khóc vừa nói:

— Ba. Con không đi đâu nữa hết. Con ở đây với ba má, con ở suốt đời.

Lần đầu tiên trong đời, Lua nghe má nói một câu quá hay:

— Không được. Con không ở hoài với ba má được vì con phải đi lấy chồng nữa chứ.

Vậy là có tiếng cười trong khi những giọt nước mắt chưa khô.

Ba gật gù:

— Má nói phải đó con.

Chị Tư dụi đầu vào vai ba :

— Không, con ở với ba, với má.

Chị ngó sang Lua, ngưng ngưng :

— Với em Lua, em Minh.

— Chị Tư.

Lua kêu khê. Tiếng kêu như phát ra từ đáy lòng.

Chị Tư chớp mắt. Chị còn muốn nói gì nữa, nhưng không kịp. Tiếng cồng bị xô mạnh, tiếng xe tắt máy và giọng thằng Minh bô bô từ ngoài sân :

— Đi đâu hết rồi. Ba. Má.

Nó xô cửa, lọt vào, mặt mày chăm vằm ra điều quan trọng :

— Hổng rồi ba. Má. Con đi lung cùng khắp. Xe đồ đã chạy hết trơn rồi. Ba, có một cách nữa. Minh đi trình cảnh sát. Ờ. Ờ...

Vẫn giọng nó, sừng sốt :

— Chị Tư. Chị về từ hồi nào vậy.

Chị Tư ngó nó cười. Nó bỗng nhào tới dấm vào lưng chị thùm thụp :

— Làm em tim gần chết nè. Mấy đứa em tim gần chết.

— Mấy đứa ? Lua gắt. Minh càng luống cuống :

— Bọn em. Trời ơi, mất công toi chưa. Còn khóc nữa. Đánh chết chị nè, đánh chết chị nè.

Rồi chợt thấy mình trẻ con quá, mà trong khi mình làm người lớn được rồi. Nó vội thả tay, nói với ba ?

— Bộ ba tìm được chị về đấy à ?

— Ừ.

— Ở đâu mà hay quá vậy ba ?

— Chị Tư đâu có đi đâu. Chị đi một vòng rồi về đấy chứ. Ba ở nhà và chị con về.

— Xạo. Ba xạo.

Lỡ lời, nó sợ hãi đưa tay che miệng : Chết, con xin lỗi ba. Nhưng ba cười, hiền hậu. Thắng Minh được thể :

— Đánh đi ba. Chị Tư hư.

Mắt nó bỗng chăm chăm nơi cái xách nhỏ của chị Tư để ở góc nhà. Lúc này Lua mới nhận ra. Trên quai xách có một tấm giấy dành cho xách tay của hãng Hàng Không Việt Nam treo lủng lẳng. Thắng Minh kêu :

— Con biết rồi. Ba bắt được chị ở phi trường phải không ?

Và nó đưa nắm tay ra dọa chị Tư. Mặt nó đỏ gay và mồ hôi rịn đầy trán. Nó đưa tay quệt mồ hôi, lên giọng người lớn :

— Để đi báo tin cho mấy ông ấy hay chớ không lẽ bắt mấy ông ấy gác bến xe hoài hay sao đây.

— Ông nào ?

Ba ngạc nhiên hỏi. Thăng Minh lờ quơ :

— Dạ... bạn của... bạn của bạn chị Lua. Ơ, bạn của con.

— Thăng này ăn nói lằng nhằng quá.

Nhưng thăng Minh đã quây quả bỏ ra sân. Nó đạp xe và rú ga đến nhức cả óc. Rồi tiếng xe cũng đi xa. Lua thở ra nhẹ nhõm. Còn chị Tơ, chị như rơi vào một cõi mộng tưởng nào. Nhưng Lua yên tâm. Khoảng mộng tưởng của chị không có sân bay, không có trời xanh, hay một nơi nào xa lạ để dứt bỏ. Hãy để chị yên lặng tưởng nhớ. Và mọi người, bỗng đứng cùng im lặng, tôn trọng giây phút thiêng liêng của chị Tơ, giây phút chị dành cho mẹ.

Được lắm. Hãy để chị Tơ ngồi một mình và khóc.

CHƯƠNG KẾT

CHỊ TƠ. CHỊ NÓI CHO EM BIẾT LÀ NÊN mua gì cho con Mai với. Phải mua chó không, em vác mặt về Nha Trang là chết với nó. Trời đất. Ba buổi chiều rồi chứ ít gì. Em đi vòng vòng quanh chợ Bến Thành, rồi mấy đường phố. A, bây giờ có nhiều con trai đi vô chợ ghê chị ơi. Tụi nó cũng đi coi đồ, đi lựa vải. Xì, trông cù lằn chẳng giống ai hết. Em đã tính tới Hồng Hoa lựa mấy món nhưng có mấy tên cứ giả vờ mua hàng ở quán bên cạnh, liếc iếc ngó ngó. Minh lựa mấy món hàng đó kỳ thấy mồ.

Tụi nó còn làm bộ hỏi nhau : Cái gì lạ vậy ta, tụi mình mặc được không. Chị mà đi với em bữa đó thì tức đỏ mặt mà cũng buồn cười chết được. Rốt cuộc rồi mấy anh cũng giả vờ chen lấn, đùn vai nhau mà đi, chớ chỗ của đàn bà con gái người ta. Tưởng mình là khỉ sao ưa làm trò, phải không chị. À. Em nói chuyện mua quà cho con Mai. Mấy cái bà bán hàng thấy em lựa hoài mà không mua, mất cảm tình quá. Chắc họ rửa em án ngữ cửa hàng họ hoài. Mua thì mua, không mua thì thôi. Dám họ nghĩ em muốn ăn cắp. Còn lâu. Cái mặt em sáng sủa, dễ thương, lương thiện như thế này, ai mà nghĩ bậy như vậy, chết lâm ma ấy. Em biết con Mai nó thích nhiều thứ. Nhưng dụng vô cái áo dài hoa cũng sáu nghìn. Cái ví da ngó được cũng bốn nghìn sáu đó chị ơi. Thì Việt Nam đó chớ. Ở đó mà sờ vào thứ ngoại quốc. Mười ngàn. Em đã chọn cho nó một cái kẹp rồi lại thôi. Con Mai ưa bắt chước bọn con gái Huế đội nón lá, xõa tóc thề. Nó mà buộc tóc lại cho gọn một ngày thì biển Nha Trang khô không còn một giọt nước. Còn nữa chớ đâu phải con Mai. Chị nhớ hết tụi bạn em không ? Con Hồng Lẻ hay lý sự, con Hoa mút ngón tay, con Lý ưa làm hề. Chị mà nghe

nó diều là chị cười bỏ liền. Nói tóm lại thì nó nói tóm lại. Lên văn phòng, nó nói lên loan phòng, bà giám thị nó nói là giấm thịt. Mấy đứa đó em cũng phải có quà. Chị Tư. Mua gì chị Tư. Thì chị bày em đi. Xi, chị đừng có chế nhạo. Em chỉ hỏi chị thôi mà. Sức mấy. Em đi mua thiệt chứ đâu có đi chơi... Ừ, thì có, nhưng chỉ buổi chiều thứ bảy đó thôi. Tại em mới bước chân vô hiệu sách thì đụng độ với chị. Chị làm em sợ hết hồn. Sau thấy chị cười em mới yên tâm. Em nói với Bình là chị Tư bày giờ tử tế lắm. Chị Tư dễ thương lắm. Chị Tư dễ thương không? Mặc kệ Bình, em thương là được rồi. Bình gửi cho chị gói kẹo hôm em để trong phòng chị đó. Bộ chị tưởng em mua hả? Ngon không? Minh cũng phải mua một ít bánh kẹo mang đi nữa chị. Mà phải dấu thằng Minh. Này chị Tư. Tại sao thằng Minh lại từ chối không muốn đi nghỉ hè ở Nha Trang với chị em mình nhỉ? À, thôi em đoán ra rồi. Mấy bữa nay nó đem chuyện *xi trum*, *lữ hân phi lục* sang cho cái thằng gì đó ở đầu ngõ mượn hoài. Thằng đó đâu có khoái đọc loại sách này. Thằng đó chơi tem thư thôi. Chị biết không, cái con nhỏ em của thằng đó mới khoái đọc truyện. Hôm qua nè,

con nhỏ qua đời truyền dùm cho anh nó, thấy em, mặt nó tái mét. Rồi nó hỏi: Chị của Minh đấy hả? Thằng Minh gật gù:Ừa. Có tới hai bà lận. Con nhỏ nói: Anh sợng quá hả. Thằng Minh nhún vai: Ồi, sợng gì. Mấy bà đó già rồi. Em cười muốn chết. À, chị Tơ, còn áo tắm mới, còn thuốc chống nắng, chị mua hay em mua đây... Chị Tơ, bộ chị ngủ hả?

— Không, chị đang nghe Lua nói chuyện. Lua nói hết rồi chị còn gì để nói đâu.

Hai chị em nằm chung một giường. Trưa hôm nay chính Lua qua phòng chị Tơ đó. Lua phải qua để bàn với chị về chuyện nghỉ hè của hai chị em. Niên học dứt cả tuần lễ rồi, và hai chị em được ba má cho về Nha trang nghỉ hè, thăm bà con, bè bạn.

Chị Tơ bây giờ ít nói ghê. Lua phục chị quá. Ừ, thì chị Tơ là chị cả, phải điềm đạm chứ. Điềm đạm cho em út noi gương theo. Mới ngày nào chị Tơ chèn ép Lua muốn chết. Nhưng giả sử bây giờ chị có còn khó chịu như vậy nữa, Lua vẫn chịu đựng được, thương chị như thường. Lua lăn sát chị:

— Chị Tơ. Em nhớ hồi mới vô đây. Đêm đầu tiên ấy. Lúc đó hai chị em cãi nhau. Vì chuyện gì nhỉ? Để em nhớ lại coi. Em nhớ

rồi, dành nhau cái chần hoa. Rồi chị hát một bài của Cung tiến. Em còn nhớ giọng hát của chị. Chị hát hay quá xá là hay. Gì đấy nhỉ...À. Người ơi, một chiều nắng to vàng hiền hòa hồn có mơ xa. Người ơi, đường xa lắm con đường về làng diu mấy thuyền đò. Còn đó, tiếng tre êm ru, còn đó bóng đa hẹn hò, còn đó những đêm sao mờ hồn ta mênh mông nghe sáo vi vu... Lua lên giọng không nổi khiến chị Tơ bật cười. Lua châm chế :

— Tại em bị võ giọng. Tức ghê, em mới bị võ giọng hai năm nay. Bây giờ đỡ rồi đó. Hồi trước, em không thể hát được.

— Giọng khàn khàn thế ngâm thơ mới hay. Lua lăn sát vào người chị :

— Em cầu chị nghe chưa. Em ghét chị.

— Ai mượn thương.

— Thương chứ. Em thương chị. Chị Tơ. Chị Tơ nằm dang ra, cố dấu nụ cười :

— Thôi đi cô. Cô nói láo. Về Nha Trang, cô ham bạn cô bỏ tôi.

— Không đâu. Em không bỏ chị.

Chị Tơ đập nhẹ vào vai Lua :

— Nói xong chưa. Ngủ trưa một tí được không?

— Được chứ chị. Chị ngủ nghe.

Hai chị em nằm quay mặt mỗi người một phía. Nhưng rồi chính chị Tư mở bừng mắt trước và kêu Lua :

— Lua. Lua.

— Hả ? Gì chị ?

— Lua có nhớ anh Tâm không ? Anh Tâm hồi trước hay đi ngang qua nhà mình ở Nha Trang đó. Có lần chị với em xit chó ra vồ cắn đó.

A, mấy cái mục vui này thì nhớ làm sao cho hết. Và hồi đó, những kẻ đi ngang qua nhà, Lua đâu có nhớ được ai ? Nhưng cũng giả vờ gât gù :

— Em nhớ. Nhớ rồi.

— Tâm bốn mắt đó. Bây giờ anh ấy vô Saigon rồi. Anh học luật. Chị mới gặp anh Tâm cách đây mấy hôm. Trông anh ấy lớn lắm. Lua thấy Saigon chán ghê không ? Anh ấy cũng vô đây cả năm, vậy mà mình có gặp bao giờ đâu.

— Rồi sao nữa chị ? Anh ấy hẹn tới nhà chơi à ?

— Không. Anh ấy sẽ đi Nha Trang sau mình một tuần lễ. Chắc ra ngoài đó thế nào cũng gặp.

— Sao chị không rủ anh ấy đi một ngày

với mình luôn. Có đàn ông con trai đi cùng đường, nhờ được lắm ghen.

— Xí. Mày chỉ nghĩ tới sự lợi dụng. Mới gặp, ai lại mời vậy bao giờ.

— Ừ nhỉ.

Lụa chợt nảy ra một ý nghĩ ngộ nghĩnh, cô cười:

— Vậy ra ngoài đó, chị cầu cho em bỏ chị một mình.

— Tầm bậy.

Nhưng chị Tư cũng cười. Vậy là hai chị em mất ngủ. Lụa nói chuyện huyền thuyên. Đạo này Lụa nói hơi nhiều, nhưng Lụa ghét mình quá, nói nhiều như thành cái tật, muốn bỏ hoài mà bỏ không được. Chưa bỏ đấy thôi, chứ không phải không bỏ được đâu nghe.

— Ê. Mở cửa. Mở cửa cho vô coi chút đi.

Lại ông tướng Minh. Lụa vừa mở cửa vừa càu nhàu:

— Làm gì mà buổi trưa không cho ai ngủ cả vậy? Mày hỏi gì?

— Tìm cái này.

— Tìm gì?

— Lấy truyện. Sợ mai mốt mấy bà đem đi nghỉ hè làm rách hết.

— Chị Tư đâu có thèm coi truyện con nít.

Lát nữa tao về phòng có cuốn nào tao trả cho.

— Nhớ nghe.

— Nhớ rồi. Khi.

Thằng Minh dạo này lằng xằng thấy tội mà cũng thấy phiền với nó. Tại nó thấy chị Tơ và Lua thương nhau rồi, nó không biết về phe với ai. Mà làm trung lập thì trở thành cô độc hạng nhất. Thằng nhỏ dạo này bày ra nhiều sáng kiến lạ. Trước hết, nó gỡ mấy tờ giấy hỗn xược dán ở tủ sách nhỏ của nó ra, rồi thay bằng một tấm bìa cứng với giòng chữ lớn: *Tủ sách gia đình, mời mọi người cùng đọc*. Ở trên đầu giường nó, nó để một giòng chữ đóng khung hắc hoi: *Tuổi trẻ, thể hệ của một tương lai mới*. Ôi, ông tướng đủ trò. Và ông sắp bước vào một trò mới, phiền phức, rối rắm là trò yêu lằng nhằng của ông nữa.

Lua bật cười. Chị Tơ ngơ ngác:

— Cười gì vậy?

— Em cười thằng Minh. Chị có đề ý thấy dạo này nó làm bộ làm tịch dữ.

— Kệ nó. Mình cũng trải qua tuổi đó rồi chứ bộ.

Lòng chị Tơ rộng lượng, khoan hồng ghê. Chị Tơ, chính chị mới hiền như mực tím. Lua nhớ một bài thơ nào của Bình đã gửi mình.

Bính cũng phải biết chị Tư hiền nhất, dễ thương nhất mới được.

Chị Tư hỏi đột ngột :

— Ra Nha Trang rồi Lua nhớ ai nhất ?

— Nhớ ba, nhớ má.

— Được rồi. Vậy Lua thương ai nhất ?

— Thương chị. Em thương chị nhất.

Lua vòng tay ôm lấy chị. Chị Tư bỗng nằm yên, mắt chị chớp liên hồi. Rồi chị khẽ nhúc nhích : Xích chị ra, đừng ôm chị. Nhột chị. Chị cố cười, chị cười quá đến chảy nước mắt. Lua biết trong giọt nước mắt nhòa trên mặt chị, có một phần vì Lua.

Thôi một năm ở Sài gòn, buồn nản, kèn cựa, giận dỗi, qua đi nhé. Nhường cho Lua nỗi xao xuyến mới. Một mùa hè chờ đợi, với quê nhà, với bạn bè, bãi biển và chút xao động, nhớ thương nhẹ nhàng cho một mối tình đầu thơ mộng nhưng dễ vỡ.

— Em nhớ biển quá. Nhớ muốn khóc, chị.

Lua cũng muốn ứa một giọt nước mắt như chị Tư.

— HẾT —

SÁCH MỚI NHÃ CA
SẼ PHÁT HÀNH NAY MAI

BẦY PHƯỢNG VỸ KHÁC THƯỜNG

TÁC PHẨM THỨ TƯ TRONG LOẠT
MƯỜI TRUYỆN DÀI VIẾT RIÊNG
CHO TUỔI TRẺ VÀ TÌNH YÊU

— À, có truyện đơn tố giáo sư lấy nữ sinh hả ?
Được lắm. Nghe hỏi đây. Nếu lấy vợ, các anh
lấy nữ sinh hay lấy bà già ?

— Lấy nữ sinh ! Lấy nữ sinh ! Cả lớp ồ lên
như chợ vỡ...

Và thầy Hiền dơ tay cười đắc thắng. Đó, thấy
chưa ?

• • •

... Lớp học bỗng ngỡ đã hỗn độn từ bao giờ ?
các cô đã ngồi dồn hết lại với nhau rồi. Phía
con trai được thề, đang diễn ra đủ trò. Sung

nhảy lên bàn, đọc một diễn văn cáo biệt bạn bè để mai này lên đường nhập ngũ. Tiếng vỗ tay nữa mới chết chứ. Rồi tiếng cười : Dở ẹc. Nhiều tiếng khác : Hay chớ. Lâm ly chớ. Tuyệt cú mèo.

— Ê, có đĩa nào mang thuốc lá bỏ hết ra coi.

— Xong rồi.

Nhiều bao thuốc được ném lên bàn. Tài nhìn về phía Trúc rồi rút bao thuốc đưa cho Cát. Cát ném cho Sung. Tiếng quẹt diêm xoèn xoẹt. Nhiều anh cao hứng bùng quẹt bay khắp lớp. Đám nữ sinh sợ cháy áo co rúm chân tay, kêu oai oái, vừa sợ vừa vui. Thạch Trúc ngồi nép vào Thủy Đông. Cô bầu lấy tay bạn :

— Họ định làm gì vậy ?

— Ngày nào cũng trò đó. Coi chừng. Trúc. Sung đã xuống, đến lượt Phạm nhảy lên bàn. Anh cầm cuốn tập, lảo đảo như say rượu. Đám nam sinh dồn hết về phía anh. Phạm bắt đầu nói :

— Hôm nay coi như buổi học chót. Để từ giờ nhau, tôi có lời yêu cầu...

Anh nói chẳng có đầu có đuôi, giọng nói lại vô duyên nữa, nhưng lúc này ai không ở đó mà chấp.

— Yêu cầu mấy chị hát tặng bọn tôi một bài. Bài gì nhỉ ? À, Người ấy là anh. Đi quân dịch là thương nòi giống à ? Hả gì nữa ? Em chỉ

yêu anh binh nhì ? Phải rồi. Binh nhì... Nào, một hai ba... Phạm sắp sửa lên giọng hát thì anh bỗng nhảy cẫng lên bàn. Cuốn vở anh cầm trên tay đang bốc lửa phàn phật. Chắc một anh nào tinh nghịch đã quẹt lửa đốt cháy. Một vết lửa từ tay Phạm bay vụt ra giữa lớp. Nhiều tiếng rú, nhiều tiếng cười. Rồi tiếng la. Đốt đi. Đốt tuốt. Bọn con trai thi nhau trút hết cặp, gom vở lại từng đống châm lửa đốt. Nhiều đám lửa bùng cháy. Mùi giấy khét lẹt như xông khắp lớp một sức mạnh kỳ dị...

• • •

Bầy Phượng Vỹ Khác Thường

CHUYỆN MỘT LỚP HỌC BỐC CHÁY TRONG CƠN HẤP HỐI CỦA CUỘC CHIẾN. KHÔNG CHỈ GIẢN DỊ NHƯ «BẦY THÚ TRƯỚC BẢNG ĐEN», MÀ CẢ THẦY LÃN TRÒ, ĐỀU LÀ NHỮNG TỬ TỘI TRƯỚC BOM ĐẠN, CHẾT CHÓC ĐANG ĐỢI GIỜ ĐỔ MÁU. MỘT LỚP HỌC VỚI TÌNH YÊU, SỨC SỐNG THẨM THIẾT NHƯ CÂU HÁT «BẦY PHƯỢNG VỸ KHÁC THƯỜNG, ĐANG NHỎ MÁU TRÊN CON ĐƯỜNG...»

EDGAR RICE BURROUGHS

... Người đã làm nhiều thẻ hệ say mê với những cuộc phiêu lưu phi thường của Tarzan, chúa tể rừng xanh. Sau khi chán khung cảnh địa cầu quen thuộc, đã lại đưa hàng trăm triệu độc giả vào một thế giới quyền rũ mà khoa học hiện tại đang nhắm tới, với :

BỘ TRUYỆN HỎA TINH

... Một sứ giả hào hùng của địa cầu, vượt hàng triệu triệu cây sô, đột nhập Hỏa Tinh kỳ bí, đối đầu với hàng ngàn giai nhân, hàng vạn cao thủ, làm đảo lộn cả trăm vương quốc, để sau cùng trở thành chúa tể hỏa tinh.

ĐANG LẦN LƯỢT PHÁT HÀNH
CÔNG CHÚA HỎA TINH
HỎA TINH THẦN BÍ
CHÚA TỂ HỎA TINH

TỔ HỢP XUẤT BẢN HẢI ÂU

Văn phòng phát hành : Số 3 Bùi Chu. Saigon II
(Vô công cạnh nhà sách Nguyễn Bá Tông, lên lầu 1)

HIỀN NHƯ MỤC TÍM. TRUYỆN
DÀI NHẢ CA. TỔ HỢP HẢI ÂU
XUẤT BẢN LẦN THỨ NHẤT. IN
TẠI NHÀ IN NGUYỄN BÁ TÔNG,
SỐ IN : 2.000 CUỐN. GIẤY PHÉP
SỐ 3530/PTUDV/KSALP/TP CẤP
NGÀY 3 THÁNG 9 NĂM 1973.
MẪU BÌA CỦA : LÊ VĨNH NGỌC

PHÁT HÀNH NGÀY 12-9-1973

GIÁ BÁN : 480 ĐỒNG

(Cả bìa Nylon)